வள்ளுவரும் மகளிரும்

தென்பட்டினம்: மீனாக்ஷி சுந்தரனார்

இயற்றியது.

பதிப்பாளர்:—

ஸ்ரீ சாது இரத்தின சற்குருபுத்தகசாலை,

நெ. 4 / 34 நயினியப்பநாயக்கன் வீதி,

பார்க் டவுன் போஸ்ட், சென்னை.

இதன் விலை ரூபா. 7—0—0

உரிமையுரை

மாதரின் மாண்பை அடியேன் கண்டறியான் வேண்
எதிர்நின்று மறைந்த எனது திருத்தாயார் ருக்மணி அம்மை
யார் அவர்களது அடிமலர்க் கணிந்ததோர் அன்புமலரா
இந்நூல் இலங்குக.

தந்நூரை

"சுயமரியாதை இயக்கம்" என ஓரியக்கம், சென்ற ஆண்டில் நம்தென்னாட்டில் தோன்றியது. அவ்வியக்கத்தைச்சார்ந்தசிலர் பழையனவற்றைப் பழித்தலைப் பேரறமாக மேற்கொண்டனர். திருக்குறளோ பழையனவற்றில் எல்லாம் பழைபதாக அவர்கள் எதிர் நின்றது. சுடுசோறு வேண்டி நின்றார் இப்பழஞ்சோற்றை எள்ளி இகழ்ந்தனர். அழகிய பெண்களை அடிமைகளாக்கிச் சிறையிலடைத்தது இத்திருக்குறளே என முடிவு கட்டினர். எங்கும் இப்பெருமுழக்கம் கேட்டது. எனது நண்பர் திருவாளர் திரிகூட சுந்தரம்பிள்ளையவர்களும் "வள்ளுவரும் வனிதையரும்" என்று ஒரு கட்டுரை எழுதி அன்னோர் கொள்கையை வலியுறுத்தினார். எனக்கும் அறிவுத் தினவெடுக்கவே அக்கொள்கைகளை ஆராய்ச்சி செய்யும் வாயிலாகச் சில கட்டுரைகளைத் "தேசபந்து" வில் தொடர்ச்சியாக எழுதி முடித்தேன். எழுதிவருகையில் பெண்களுக்குப் பெருமைதந்தவர் வள்ளுவர் பெருமானே என்ற உறுதி வளர்ந்துகொண்டே வந்தது. இக்கட்டுரைகளைக் கண்ட நண்பர் சிலரும், இப்பதிப்பாளரும், இவையொரு நூல்வடிவாக வெளிவரவேண்டும் என விரும்பினர். அதற்கு அடியேனும் இசைந்தேன். அன்பு வென்றதோ அவாவென்றதோ யானறியேன். வள்ளுவரின் மறுபிறப்பு என்பிறப்பல்ல; ஆகையால் என் நூல்தான் முடிந்த முடிபென மனப்பால் குடிக்கவில்லை. என்னெஞ்சு அறிந்ததனைப் பொய்யாது எழுதியுள்ளேன். நான் கடவுளும் அல்லன். ஆதலினால், குற்றம் குறை இந்நூலில் நிறைந்தே கிடக்கும். உலகம் பொறுக்க.

இங்ஙனம்

தமிழகம்
சிந்தாதிரிபேட்டை
சென்னை 5-3-30

தேன்பட்டினம்
மீனாக்ஷிசுந்தரன்.

உள்ளுறை

ஓம்

வள்ளுவரும் மகளிரும்

(க) காலமோ நூல்

குறளிலும் குற்றங்காணல்.

திருவள்ளுவனாரது திருக்குறள் தான் பிறந்த நாள் முதலாகத் தன்னை எல்லோரும் ஏத்தெடுக்க, இவ்வுலக முழுதும் இனிதே உலாவிவருகிறது. குன்றின்மேல் விளக்கெனப் பொலியும் குறளினிடத்தே குற்றங்கண்டார் ஒருவரும் இல்லை. ஒருவரோடொருவர் முரண்பட்டார் அனைவரும், தத்தம் கொள்கைக்குத் திருக்குறளினையே எடுத்துக் காட்டாக,எடுத்தாள்வர். பொது நூலிலும் குற்றம்காண்போர் போர்முனையில், இதுபோது எதிர் நிற்கின்றனர். திருவள்ளுவரது திருவருட்டிறத்தினைப் பற்றிப் பேசிப்போவதால், திருக்குறளின் பெருமை புலனாகப் போவதில்லை. எல்லோர்க்கும் ஒப்பமுடிந்த இடத்தில், ஒரு வகையாலும் ஆராய்ச்சி எழுவதில்லை. நாம் கூறுவதை யாரேனும் மறுத்துரைத்தால்தான், விழித்தெழுகின்றோம்; நாம் கூறுவதை ஊன்றி ஒரு முறைக்குப் பன்முறையும் படிக்கின்றோம்; புதியன புதியனவாக நயங்களைக் கண்டு நாமும் அகமகிழ்கின்றோம் பிறர்க்கும் பெருங்களிப் பூட்டுகின்றோம். சிறுபிள்ளைகளுக்குக் கல்வி கற்பிக்கும் முறைகளில், தடைகளை எழுப்பி அதற்கேற்ற விடைகளை அளிக்கும் முறையே ஒரு வகையில் தலை சிறந்து விளங்கு முறையாகும். அப்போதுதான் கற்றபொருளும், கேட்ட பொருளும் மாசிலாத மனத்தகத்தே மயக்கத்திற் கிடமின்றி

மன்னிப் பொலிகின்றன. குற்றம் காண்போர், கூடிக் குலாவு வது குறளுக்கோர் நல்ல காலமாகும்.

கூட்டம் குதித்தல்.

குறளானது இருபது நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தோன்றிய தொருநூல். இவ்விருபது நூற்றாண்டுகளில் இவ் உலகம் எவ்வளவோ முன்னேற்ற மடைந்திருக்கிறது. அந் நாளில் நல்லன என்று எல்லோராலும் புகழப்பட்ட கொள் கைகள், இந்நாளில் தீயன என்று எல்லோராலும் இகழப் படுகின்றன. அத்தகைய கொள்கைகளைத்தானே திருவள்ளு வரும் கூறுகின்றார். மக்கள் எவ்வளவுதான் உயர்ந்தவர்களா னாலும், தாம் பிறந்தமக்கள் கூட்டத்தினின்றும் குதித்தோட முடியாது. நாம் வாழ்ந்துவரும்மக்கட் கூட்டத்தாரது கொள் கைகளில் சிலவேனும் நமது மனதிற் படியாமற் போவதில்லை. அக்கொள்கைகள் நிறைந்த குடியிற்பிறந்து, கொள்கைகளை விளக்கும் மொழிகளையே பயின்று, கொள்கை யுடையாரோடு கூடிக் குலாவி வாழ்ந்து வருகையில் அக்கொள்கைகளும் நம் முடையன ஆகின்றன. அந்தப்பாலே குடிக்கின்றோம். அந்தக் காற்றே உயிர்க்கின்றோம். திருவள்ளுவனாரும் அந்த இரு பதுநூற்றாண்டுகளுக்கு முன் காய்ந்த வெயிலில் காய்ந்து, பெய்த மழையில் நனைந்து அடித்த காற்றில் அன்றாடம் உலாவிவந்தவர்; ஆதலின், அந்த நாளைய பிள்ளைகளைப் போலவே வளர்ந்துவந்திருப்பர். அவரது திருக்குறளிலே அவரது காலத்தின் நிழலைக் காணலாம், ஆகவே இகழப் பட்ட கொள்கைகளையும் இவரது திருக்குறளிலே காணலாம் அன்றோ?

அக்கால அடிமைகள்.

பெண்கள் அனைவரும் அடிமைகள் என்பது பண்டை நாளைய கொள்கைகளில் ஒன்று. அஃதும் திருவள்ளுவ ரால் வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிற தன்றோ? திருவள்ளுவர் அகமுடையானைத் "தற்கொண்டான்" என்றசொற்றொட ரால் குறிக்கின்றார்.—தன்னை அதாவது மனைவியை; கொண்

டான் அதாவது, பொருள்களை விலைக்குக் கொள்வது போல வும் ஆடுமாடுகளைக் கொள்வது போலவும் தன் மனைவியைத் தன் பொருளாக அடைந்தவன் என்றபடி. ஈதன்றோ "தற் கொண்டான்" என்பதன்பொருள். மனைவிக்கும் மாட்டிற்கும் என்ன வேற்றுமை காண்கின்றார் திருவள்ளுவனார்? ஆடுமாடு, பெட்டிப்பேழை முதலிய பொருள்களோடு மனைவியையும் ஒன்றுசேர்த்துத் திருவள்ளுவனார் எண்ணுகின்றார் என் பதனைப் "பிறன் பொருளான்" என்ற அவரது அழகிய சொற் றொடரே விளக்குகின்றதன்றோ! மாடும் ஆடும் பொருளாவது போலக் கொண்டானுக்குக் குடிப்பிறந்தாள் பொருளா கின்றாள். மனைவிக்கு ஒரு சிறிது உரிமையுமில்லை; அவளைப் பற்றிய உரிமை எல்லாம் அவளுடைய அகமுடையானதே யாகும். இதனையே 'பிறற்குரியாள்' என்று திருக்குறளில் வரும் சொற்றொடர் தெரிவிக்கின்றது. அவ்வாறனால் அவ ளது நிலை என்ன? அடிமையின் நிலையன்றி வேறு நிலை அவ ளுக்கு ஏது? அடிமைக்கும் உரிமையொன்றும் இல்லை; அக முடையாளுக்கும் உரிமை ஒன்றும் இல்லை. அடிமையைப் பற்றிய உரிமை எல்லாம் ஆண்டானின் உரிமையே யாகும்; அகமுடையாளைப்பற்றிய உரிமை எல்லாம் அகமுடையானின் உரிமையே யாகும். அடிமை ஆண்டவனைக் கடவுளெனத் தொழுவதுபோல மனைவியும் மணாளனையே தொழுதல் வேண்டும்.

'தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்,
பெய்யெனப் பெய்யு மழை,"

என்ற திருக்குறள் இக்கொள்கையை நிலை நிறுத்த வில்லையா? இதைத்தானே சீத்தலைச்சாத்தனார் தமது மணிமே கலையில் திருவள்ளுவரின் சிறந்த கொள்கை எனக்கொண்டா டிப் பொன்னேபோலப் போற்றி எடுத்தாள்கின்றார். சீர் திருத்தத்தின் முன்னணியில் நிற்போர் இக்கொள்கையை எவ்வாறு கைக்கொள்ள முடியும். முடியாதன்றோ? எனவே இம்மட்டில் திருக்குறளைப் புறத்தே வீசி எறிதல் தான் வேண்டும் என்பர்.

காலந்தாண்டி எட்டிப்பார்த்தல்

'இவ்வாறு கூறுவதற்கு இடமுண்டோ திருக்குறளில்' என்று எமக்கும் ஐயம் எழுகின்றது? திருக்குறளை மற்றொரு முறை ஓதுவதற்கு முன்னர்த் திருவருட் புலவர்களுக்கும் அவர்கள் பிறந்தமக்கள் கூட்டத்திற்கும் உள்ள தொடர்பினைச் சிறிது ஆராய்தல் வேண்டும். "உலகு என்ப துயர்ந்தோர் மாட்டே" என்ப துண்மையாகலின், அவ்வுயர்ந்த மக்கட்கூட்டத்தினை உலகு என்று இக்கட்டுரையில் எடுத்தோதி வருவோமாக. திருவருட் புலவர்கள் வாழ்ந்த உலகம் எந்தக் கொள்கையைக் கொண்டாடியதோ அதனையே அப்புலவர்களும் கொண்டாடினார்கள் என்று ஒருதலையாகத் துணிவதற்கில்லை. உலகிற்கும் புலவர்களுக்கும் உள்ள தொடர்பு தாமரை இலைக்கும் அதன்மேல் தயங்கும் நீர்த்துளிக்கும் உள்ள தொடர்பே யாகும். உலகில் ஒட்டியும் ஒட்டாததுமாக உயர்ந்தோர் உலவுவர். கருவிலே திருவுடைய பெரியோர், தம் காலத்தையும் தாண்டி, எல்லையிலாத அப்புறத்தே எட்டிப் பார்ப்பர். 'இவ்வாறுதான்' என்று இப்போது எடுத்துரைக்கலாகாத ஓர் வகையில் இப்பெரியோர்கள் எல்லோருக்கும் எக்காலத்திற்கும் ஒத்தியலும் உண்மைகளை உள்ளுணர்வால் கண்டு உரைக்கின்றனர். இதனாலன்றோ இவர்களை உலகினர் 'திருவருட்புலவர்' என்று சிறப்பித்துக்கூறுவது. 'ஏகம் சத் விப்ர பஹுதாவதந்தி' என்கிறது திருமறை. 'ஒன்றே உள்ளது; அதனைப் பெரியார் பலபடியாகப் பேசுகின்றனர்' என்ற அச்சொற்றொடரை நமது ஜகதீச சந்திர போஸ் என்பார் தமது நூல்களின் முன்னே பதிப்பிக்கின்றார். 'உயிருள்ளனவும் உயிரில்லனமாகிய பொருள்கள் அனைத்தும் ஒரு தன்மையன' என்று தாம் இப்போது கண்டுபிடித்த உண்மையைப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குமுன்னரே திருவருட் புலவர்கள் தம்முள்ளுணர்வால் கண்டனர் எனக் குறிப்பாகச் சுட்டுகின்றார். உலகிலுள்ள பொருள்கள் எல்லாம் ஒன்றினின்றொன்று தொடர்ச்சியாகத் தோன்று மலர்ச்சி முறையையே (Euolution) மணிவாசகப் பெருந்தகையார் 'புல் லாகிப்

பூடாய்' எனவரும் அடிகளில் குறிக்கின்றார் என்று கூறஇட முண்டு. இத்தகைய திருவருட் குறிப்புகளை மேனாட்டு இயற் கைநூலறிஞரிடத்தும் காண்கின்றோம். சில இடங்களில், கரு விலேதிருவுடைய திருவருட் பெரும் புலவர்கள் தம்மையு மறியாது உலகிலே உண்மை ஓடிப்பாயும் வாய்க்கால்களாக விளங்குகின்றனர். திருவருட் புலவர்களிடம் இதனை அறிய யாம் போகவேண்டுவதில்லை. கற்றச்சன் ஒருவன் ஓரழகிய மகளின் வடிவத்தைக் கல்லில் செதுக்குகின்றான். உடலுறுப் பின் அமைதியினை ஆராய்ந்தவர்கள், கழுத்தின் சுற்றளவை விட இடுப்பின் சுற்றளவு இத்துணை மடங்கு நீண்டதென முடிவு கட்டியுள்ளார்கள். இம்முடிவினை எல்லாக் கற்றச்சர் களும் அறிவதில்லை ஆனால் கைவல்ல கம்மியன் தன் னுள் ளுணர்வால் கண்ட வடிவினைக் கல்லில் அடிக்கிறான். அடித்த பிறகு கழுத்தையும் இடுப்பையும் அளந்துபார்த்தால், உட லுறுப்பினை ஆராய்ந்து கட்டிய முடிவினை அவ்வடிவம் வற் புறுத்துகின்றது. சுற்றளவை அளந்து அளந்து தான்புற் றானோ? அவனையும் அறியாமலே அவ்வுண்மையை அவ்வடி வத்தில் அழகாக அடித்து வைத்தான். அவ்வாறே திரு வருட் புலவர்களது பாக்களும் கதையும் கொள்கைகளும் அவர்களையும் அறியாமல் உள்ளுணர்வால் உருப்பெற்று ஒளிர்கின்றன. இவ்வகையால்தான் இப்பெரும்புலவர்கள் எக்காலத்தையும் தாண்டி எட்டிப் பார்த்து உண்மையின் இயற்கையை உணர்ந் தெழுதுகின்றனர். திருவருட்பெரும் புலவர் அணிநூலினை ஆராய்ந்த பின்னரோ உவமை தேடு கின்றனர்? அவ்வாறு செய்வோர் பெரும் புலவர் அல்லர். கம்பனும், திருவள்ளுவரும், அவ்வாறு பாடத்தொடங்கியிருந் தால் ஒரு பாட்டளவிலும் நம்மை எட்டிப்பார்த் திருக்கமாட் டார்கள். 'காரிகை கற்றுக் கவி பாடுவதிலும் பேரிகை கொட்டிப் பிழைப்பது நன்றே' என்ற பழமொழி இதனைத் தான் வற்புறுத்துகின்றது. இயற்கை நூலறிஞர்களிலும் திருவருட் புலவர்கள் உள்ளார்கள். கிளையில் தொங்கிக் கிடந்தபழம் கீழே வீழ்வது கண்ட ந்யூடன் (Newton) என்ற இயற்கை நூலறிஞர் எழுந்து கூத்தாடினாராம். பொருள்

களைத் தன்பால் இழுக்கும் ஓர் ஆற்றல் தரையினிடத்தே உள்ளதென உள்ளுணர்வால் கண்டு உவகைக் கடலில் மூழ்கினார். இஃது ஆராய்ச்சியின் பயன் அன்று; இஃதே அருளின் திறம்.

குரங்குபிடிக்கப் பிள்ளையாராதல்.

எனவே, திருவள்ளுவர் வாழ்ந்த உலகம் எந்தக் கொள்கையைக் கொண்டாடியதென்று நாம் ஆராய்ந்தலையவேண்டுவதில்லை. திருவள்ளுவர் இக்கொள்கையை அறிந்திருந்தாரா என்றும் நாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுவதில்லை. அவர் நூலுண்டு. நூலில் வரும் சொற்றொடர்கள் உண்டு அவற்றில் இக்கொள்கை காணக் கிடக்கின்றதா என்பதே ஆராய்ச்சி. பிள்ளையார் பிடிக்கப் போய்க் குரங்காய் முடிந்த கதை யாவரும் அறிவர். குரங்கு பிடிக்கப் போய்ப் பிள்ளையாராய் முடிந்த கதையும் உண்டு. வான்மீகியார் வேடன் செய்தியைப் பாட்டாகப் பாடத் தொடங்கி முடித்த போது அப்பாட்டு இராமன் கதையாக முடிந்ததாம். அவ்வாறே திருவள்ளுவரும் அந் நாளைய கொள்கையைப் பாடத் தொடங்கி இந் நாளைய கொள்கையைப் பாடிமுடித் திருக்கலாம்.

சொல்லைவிட்டு மல்லாடல்.

எனவே, திருவள்ளுவர் முட்டாளானாலும் திருக்குறள் மூதறிஞர் நூலாகலாம் அன்றோ? ஆனால் திருவள்ளுவர் இக்காலத்து உரிய கொள்கைகளை அக்காலத்திலேயே ஏன் கையாண்டிருத்தல் கூடாது? அவர்சொல்லிய சொற்களை விட்டு விட்டு அவரோடு வாழ்ந்தவர்கள் சொல்லிய சொற்களைக் கொண்டு அப் பெரியாரது உள்ள நிலையை வேறு பிரித்துக்காண முற்பட்டு, அவரை முட்டாளாக்குவது நமது அறியாமையையே காட்டுகின்றது. பாட்டை விட்டுப் பாவலனை அறிவதெல்லாம் வெறும் புரட்டு. ஆதலால் திருக்குறளினையே மற்றொரு முறை ஓதி உணர்வோமாக.

அடிமைக் கதை.

பெண்கள் அடிமைகள், என்றகொள்கை தான் என்ன? இது பண்டைநாள் கொள்கையே யன்று. தொடக்கத்

தில் ஆணும் பெண்ணும் ஒத்த உரிமையோடு தான் உலக வாழ்வை நடத்தி வந்தனர். போரும் பூசலும் தொடங்கின போதெல்லாம் மெல்லியலார் வீட்டோடு அடங்கினர். வல்லியலாரான ஆடவர் அவரைக்காப்பதற்கு வாளுங்கையுமாகப் போர் முனையில் நின்றனர். ஆடவர் சொற்படி அணங்கனையார் ஒழுகுவதும் வழக்கமாயிற்று. அந்த நாளிலும் காதலால் கண் மூடிப் பெண்ணேவல் செய் தொழுகும் பேதையர் பலர் இருந்தனர். பெண்களை முற்றும் அடிமைகளாக்குவது இயலாத தொன்றும். நாட்டில் அமைதி யில்லாது எங்கும் போர்முழக்கம் கேட்ட நாளில் பெண்கள் தம் கற்பினைக் காக்கும் ஆடவரிடத்தே அடைக்கலப் பொருளாய்ப் புகுந்தனர். 'பெண்ணின் கற்பெங்கே கெடுகின்றதோ'? என்று பெற்றோரும் அஞ்சி நடுங்கினர். 'உடல்மெல்லியது போல உள்ளமும் மெல்லியர். விரைவில் நிறை யழிவர்.' என எண்ணினர். ஆதலால் பெண்ணை வளர்ப்பது அடி வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டி வருவதாய் முடிந்தது. சிறை யிடுவது போலப் பெண்களை வீட்டில் வைத்துப் பூட்டினர். அறவணவடிகள், பெண்ணேவல் செய் தொழுகும் பேதைமையைக் கண்டு கையை முறித்தனர். தமது தலையான அறவுரை எல்லாம் பெண்ணின் தலையணை யுரை எதிரிலே கதிரவனைக் கண்ட பனிபோல் மறைந்து போதல் கண்டு மனம் புழுங்கிப் பெண்ணைப் பேயெனப் பேசத்தொடங்கினர். இல்லறம் எல்லாம் பெரும் இக்கட்டு என்றனர். துறவறத்தில் நின்றால் தான் தூய்மையான வீட்டு நிலையை அடையலாம் என்றனர். இவ்வாறு அடைபட்டுக் கிடந்தும் பேயெனப் பெரிதும் இகழப்பட்ட பெண்கள், வேள்விச்சடங்குமுதலியவற்றை ஆடவரோடு ஒருங்கிருந்து இயற்றும் உரிமையும் மறுக்கப்பட்டனர் இது மனுஸ்மிருதி எழுந்த நாளில் வலிவடைந்தது. இக்கொள்கையைப் பரப்பியவர் ஐதிஸாயனர் என்ற முனிவரே என்று பூர்வமீமாம்ஸையில் ஜைமினி கூறுகின்றார். ஜைமினி இந்தப்பொய்க் கொள்கையை எதிர்த்துரை யாடுகின்றார். திருமறையின் கொள்கைக்கு முரண்படுதலினால் மனுவின் கொள்கை கொள்ளத் தக்கதல்ல என முடிவு கட்டுகின்றார்.

வாதராயணர் என்ற வியாசர் முதலியோர் அனைவரும் பெண்களுக்கும் சடங்குகளில் ஒத்த உரிமை உண்டு என்ற கொள்கையையே உடையார்கள் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். ஆனாலும் என்பயன்? திருமறையின் கொள்கையை உலகினர் மறந்து விடவே மனுவின் கொள்கையே பரவியது. வாழுமிடமோ சிறை, பெயரோ பேய்; நல்வழிப்படலாம் என்றாலோ நல்லறமாகிய சடங்குகள் இயற்றவும் உரிமை இல்லை. "எத்துணைக்கொடுமை செய்திருந்தால் இத்தகைய பாழும் பிறவி வரும்?" எனப் பெண்களே ஏங்கி நின்றழுதனர். பாழும் பெண்ணைப் பெற்றெடுத்த பின் தாய் தந்தையரே 'பெண்ணின் கற்பினைக் காப்பதெப்படி' என முக்காடிட்டு முடி வணங்கி மூலையிற் பதுங்கினர்.

அடிமைக்கோட்டை.

பெண்களைக் கீழ் நிலைக்குக் கொண்டுவந்த கொள்கைகள் இவையே யாகும். பெண்களுக்கு உடல் வலியும் இல்லை; மனவலியும் இல்லை. ஆதலால் அவர்களது கற்பினைக்காக்க வேண்டுமானால் வீட்டில் பூட்டிவைத்தல் வேண்டும். இது முதற் கொள்கை. அவர்கள், தம் மயக்கில் சிக்கியவரை, அற வழியிற் செலுத்துவ தில்லை; ஆதலின் அவர்களோடு கூடி வாழும் இல்லறம் நல்லறமன்று. இஃது இரண்டாவது. மனவலியற்றவர்களுக்கு என்ன உரிமை தந்துதவ இயலும்? இவர்களுக் கெனத் தனியே ஒரு வேலையும் இல்லை. ஆடவர் சொற்படி நடப்பதே அவர்களுக்கும் உலகத்திற்கும் நன்மை பயப்பதாகும். இது மூன்று. எனவே, பெண்கள் தாழ்ந்தவர்கள். இவர்கள் உயர் நிலை யடைவ தென்பது முடவன் கொம்புத்தேனை யடைவது போலாம். பெண்பிறவியினும் இழிவான பிறவி வேறொன்றில்லை. இஃதே நான்கு. இந்த நான்கு கற்றூணின் மேல் தான் தமது வானகக் கோட்டையைக் கட்டிப் பெண்களை அடிமை யெனப் பேசும் ஆடவர்கள் அரசாள்கின்றனர். இந்த நான்கு கொள்கைகளைப் பற்றியும் திருவள்ளுவர் என்ன கூறுகின்றார்? இவற்றில் ஒன்றையேனும் திருவள்ளுவர் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்று திருக்

குறளை ஒரு முறை ஓதியவரும் உணர்ந்துள்ளார்கள். திரு வள்ளுவர் தம்மையும்பறியாது உயர்ந்த கொள்கைகளை ஓது கின்ரு ரென்பது உண்மை யல்ல. மேற் கூறிய நான்கு கொள்கைகளையும் அறிந்து வைத்தே ஒவ்வொன்ருக மறுத் துரை யாடுகின்ருர்.

பரிமேலழகர்.

பொது நூல்.

இங்கு நாம் கூறுப்போகும் பொருள்களிற் சில, பரிமே லழகியார்கண்ட மெய்யுரைக்குச் சிறிது முரண்பட்டன போன்று தோன்றுவதாலே அப்பெரியாருக்கு ஒரு பழியும் இல்லை. பரிமேலழகியார் பிறவாதிருந்தால் திருவள்ளுவரின் பெருமையினை, யாம் இன்று அறிந்ததுபோல அறிய இயலா தாகும். எனினும் அவர் உரையானது திருமறையினை உடன் பட்ட மக்களுக்கெனவே எழுகின்றதாகும். ஆனல், திரு வள்ளுவனரோ கல்லாடனர்,

ஒன்றே பொருளெனின் வேறென்ப வேறெனின்
அன்றெனப ஆறு சமயத்தார்—நன்றென
எப்பா லவரும் இயைபவே வள்ளுவனர்
முப்பால் மொழிந்த மொழி.

என்று திருவள்ளுவ மாலையிலும்,

சமயக் கணக்கர் மதிவழி கூருது
உலகியல்கூறிப் பொருளிது வென்ற வள்ளுவன்

என்று கல்லாடத்தும் வற்புறுத்திக் கூறியபடி, எக்காலத்தி னருக்கும் எக்கொள்கை யினருக்கும் ஏற்றதொரு பொது நூல் செய்தருளுகின்ருர். திருவள்ளுவர், தமது நூலில், ஒழுக்கத்தினை எல்லோருக்கும் ஒத்த பொதுவழியாகவே கூறுகின்ருர். இதனைப் பரிமேலழகரும் வற்புறுத்துகின்ருர்,

“அதுதான் (அறம்) நால்வகை நிலைத்தாய வருணந் தோறும் வேறுபாடு உடைமையின் சிறுபான்மையாகிய அச்

சிறப்பியல்புகள் ஒழித்து எல்லார்க்கும் ஒத்தலிற் பெரும்பான்மையாகிய பொதுவியல்பு பற்றி இல்லறம் துறவறம் என இருவகை நிலையாற் கூறப்பட்டது'' என்று தமது உரைப்பாயிரத்தில் மிக அழகாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார். பின்னும்,

"பகுத்துண்டு பல்லுயி ரோம்புத னூலோர்
தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை."

என்ற குறளுக்கு உரை எழுதுகையில்,

"எல்லா நூல்களிலும் நல்லன எடுத்து, எல்லார்க்கும், பொதுப்படக் கூறுதல் இவர்க்கு (திருவள்ளுவர்க்கு) இயல்பாகலின், ஈண்டும் பொதுப்பட நூலோர் என்றும், அவரெல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிதலான் இது தலையாய அறம் என்றும் கூறினர்'' என விரிவுரை கூறுகின்றார்.

மனுநூல்.

திருமறையினை உடன்படுவார், பரிமேலழகர் கண்டதே மெய்யுரை எனக் கொள்வர். இவ்வாறே வேறுகொள்கையினரும் வெவ்வேறு உரை வகுத்து அவ்வவற்றையே மெய்யுரை எனப் போற்றுவர். இவற்றை எல்லாம் ஒருங்கு வைத்து ஆராய்ந்து உலகினர் அனைவர்க்கும் ஒத்த கொள்கைகளை அறிதல் வேண்டும். பரிமேலழகர் தமதுரையைப் பொதுவகையாகக் கூறவில்லை என்பது அப் பெரியார் புதல்வரைப் பெறுதல் என்றதற்கெழுதிய உரையால் நன்கு விளங்குகின்றது.

புதல்வரைப் பெறுதல்.

"அஃதாவது இருபிறப்பாளர் மூவராலும் இயல்பாக இறுக்கப்படும் கடன் மூன்றனுள் முனிவர் கடன் கேள்வியானும், தேவர்கடன் வேள்வியானும், தென் புலத்தார் கடன் புதல்வரைப் பெறுதலானும் அல்லது இறுக்கப்படாமையின் அக்கடன் இறுத்தற்பொருட்டு நன்மக்களைப் பெறுதல்'' என்பது அவர் உரை. இவ்வுரைப்பகுதியில் பரிமேலழகியார் சிறப்புப்பற்றி நாற்பாற் குடியில் மேற்பாற்குடியி

னரைப்பற்றிக் கூறிக் கீழ்ப்பாற் குடியினரைக்கூறாது விடுக்கின்றமை இங்குக் குறிக்கத்தக்கது. எனவே, நாம் பொது வகையாகத் திருவள்ளுவர் நூலுக்கு உரைகாணும்போது, பரிமேலழகியார் சென்ற வழியினின்றும் சிறிது பிறழ்ந்தே செல்லவேண்டிவரும். எனினும் முடிந்தமுடிவில் யாதொரு வேற்றுமையும், உற்று நோக்குவாருக்குப் புலனாகாது என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

காலக்கடலில் ஒருகட்டுமரம்.

பரிமேலழகியார் செய்த உதவி மற்றொரு வகையானும் சிறந்து விளங்குகிறது. திருவள்ளுவனாரது திருக்குறள், பரிமேலழகியாரது உரையாகிய புணையைக்கொண்டுதான், இடைக்காலமாகிய கருங்கடலைக் கடந்து நம் காலமெனும் கரைக்குச் செவ்வனே வந்து சேர்கின்றது. அக்காலத்திற் கேற்பச் சில நுட்பங்களைத் திருக்குறளின் நின்றும் அவ்வுரையாளர் எடுத்துக்காட்டுகின்ற படியால் அன்றோ அந்நாளிலும் திருக்குறள் தலைசிறந்து விளங்கியது. "அறிவறிந்த மக்கள்" "கேட்டதாய்"என்பனவற்றிற்கு அப்பெரியார் கூறுகின்ற உரை நுட்பங்கள் அக்காலத்தவரால் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டன போலும்; போற்றப்பெற்றன போலும். இந்தப் போற்றலும் புகழ்ச்சியும் திருவள்ளுவரையே சேர்ந்தன. எனவே, சிற்சில இடத்து அப்பெரியார் சென்ற வழியை விட்டுச் சிறிதளவு ஒதுங்கி நாம் சென்றாலும், அவர் வழிசெய்ததமைக்கு நாம் கைம்மாறு செய்ய இயலுமோ?

(உ) பேதையரது பெருஞ்சிறைப் பள்ளி

பேதைமை.

'பெண்கள் அனைவரும் மன நொய்மை யுடையவர்கள்' அறிவிலாதவர்கள்; பெரும் பேதையர்கள்; ஆதலால், அவர்களைச் சிறையிலிட்டுத்தான் அவர்களது கற்பைக் காத்தல் வேண்டும்' என்ற முதற் கொள்கையைத் திருவள்ளுவர் உடன் படுகின்றாரா என்பதே கேள்வி.

பேதைமை என்பது பேரருளே.

பெண்கள் இயற்கையினையும், ஆண்கள் இயற்கையினையும் பொதுவாக ஆராயும்போது பெண்கள் உணர்ச்சியிற் சிறந்தவராய் விளங்குதல் புலனாகும் 'தந்தையடித்தால் தாய் அணைப்பாள்' என்பது முதலான பழமொழிகள் இதனைவலியுறுத்துகின்றன. இளகிய மனதுடையார் பெண்களே. பாம்பின் குஞ்சு வாடி வதங்குவது கண்டால் மனமிரங்கிப் பாலூட்டி வளர்ப்பர். பின்னே, அது தம்மைக் கடித்துக் கொல்லுமே என்பதை எள்ளளவும் அந்நிலையில் நினையார். தம்பிள்ளை கொடியவனாய்த் திரிந்துவந்து தம்மிடம் இனிய மொழி சில இயம்பினால் பிள்ளையிழைத்த பெருங்கொடுமை அனைத்தினையும் அடியோடு மறந்து அவனை இனியன் என்று அந்நிலையில் கொண்டாடுவர். அவன் ஒரு பொழுதும் வழிக்கு வாரான் என உள்ளுக்குள் உணர்ந்துவைத்தும் அந்த இமைப்பளவு போது, தம்மை மறந்து அவன் வலையில் சிக்கிக்கொள்வர். இதுபற்றித்தான் இப்பேயுலகம் அவர்களை அறிவிலாதவர்கள் எனப் பழிப்பது. ஆனால், மக்கள் நாடிநிற்பது அறிவிலாத நிலை என்று இகழப்படும் இவ்வருள் நிலையையேயன்றோ? நாம் வழிபடும் கடவுளும் இவ்வருள் நிலையில் இனிதமர்ந்துள்ளார் என்று எதிர்பார்த்தன்றோ வழிபடுகின்றோம்? இம் மன நிலையைத்தான் பேதைமைஎன்பது. உணர்ச்சிமிக்கமையால்பெண்கள் அறிவிழந்தனர் என்பது ஒருகாலத்தும் உண்மையாகாது. உணர்ச்சியிற் குறைந்த ஆடவர் அறிவிற் சிறந்தவர் என்பதும் உண்மையல்ல. ஆடவர் அருள்

எழவேண்டிய நிலையிலும் மருள் எழ நிற்பர். தம் வன்னெஞ்சிற் கிணங்கப் பச்சிளம் பாம்பினையும் பால் மணமாறாக் குட்டியினையும் தடிகொண்டடித்துத் தலையை நொறுக்குவர். பல்விளித்துவந்து நையப் பாட்டுப்பாடும் மகனை நையப்புடைத்து அப்புறம் ஓட்டுவர். இதனை அறிவாராய்ச்சி என்று புகழ்ந்து கொள்வர். இந்த வகையில்தான் ஆடவர் அறிவிற் பெரியராயினர். பெண்கள் உணர்ச்சியிற் சிறந்தவராய்ப் பேதையராயினர்.

பேதமை என்பது மாதர்க் கணிகலம்.

பின்னாளில் வந்த பெரியோர்கள், பேதமையின் உண்மைப் பண்பினை உணராது அதனை இழித்துரைக்கத் தொடங்கினர். களங்கமிலாத மனமுடையவனையும், சூழ்ச்சியறியாத தூயோனையும் 'பேதை' என உலகினர் இன்றும் பேசிக்கொள்ளும் பெரு வழக்கினையும் மறந்தனர். பெண்கள் அறிவிலாதவர்கள் என எழுதிவைத்தனர்.

"நுண்ணறிவுடையோர் நூலொடு பழகினும்
பெண்ணறிவென்பது பெரும் பேதமைத்தே"

என்பது உண்மையே. ஆனால் பேதமையானது பெருமை தருவதென்பதும் உண்மையேயாம். அல்லாக்கால் அதனைப் புகழ்ந்து

'பேதைமைஎன்பது மாதர்க்கணிகலம்'

என நமது அவ்வை கூறுவாளோ? பேதுறுதல் என்பதும் பேதைமை என்பதும் தொடர்புடைய சொற்கள். அன்பினால் மனம் நெகிழ்ந்து தன்னை மறத்தலைப் பேதுறுதல் எனக்கூறுவர். பெரும்பான்மையும் ஆட்சியில், அது கலக்க நிலையையே குறித்து வருகின்றது. இக்கலக்கமிலாதபேதைமை நிலையே, இறைவனது பேரருள்நிலையாம். இங்ஙனம்,இறைவன் நிலைக்கு அணித்தாய் இருப்பதால் அன்றோ, அவ்வையார் அதனை, அணிகலம் எனப் புகழ்ந்தனர். அப்பேதைமையில்லாத பெண், மனமிரங்காத வன்னெஞ்ச முடையவள்; மெல்லியல் சிறிதும் இல்லாதவள். அவளே பேய். பேதமையைப்

பற்றியே மாதருக்கு மெல்லியலார் என்ற பெயர் எழுந்தது. மெல்லியல் என்பது புற உறுப்பின் அமைப்பினையும் சாயலை யும் குறிப்பதோடு அகத்தெழுந்து விளங்கும் இளகிய மன தினையும் குறிப்பதாகும்.

கொடியும் கொழுகொம்பும்.

பெண்களே உலகினை நடத்துவதென்றால், உலகம் பிற ரால் வஞ்சிக்கப்பட்டுக் கொலையுண்டு அழியும். ஆடவர்களே உலகினை நடத்துவதென்றால்உலகம் அவர்களாலேயே கொலை யுண்டு அழியும். பெண்களும் ஆடவரும் ஒருங்குகூடி யுல கினை நடத்தினால் அறிவும் அன்பும் ஒன்றாக இயைந்து உல கெங்கும் அமுதநிலவெரியும்; இன்ப வெள்ளம் பொங்கி வழி யும். எனவே ஆடவர்க்குப் பெண்கள் சார்பாவர்; பெண் களுக்கும் ஆடவர் சார்பாவர். இவ்வகையில் ஒருவருக்கொரு வர் அடிமைகளே யாவர். ஒருவருக்கொருவர் இன்றியமை யாச் சிறப்பினை உடைய ஆண்டவர் ஆவர். இதுபற்றியே உலகம், ஆணும் பெண்ணுமாய் வழங்கி வருகிறது. கொழு கொம்பில்லாத கொடி, நிலத்திற் படர்ந்து மிதியுண்டு அழி கிறது. கொடி சுற்றாத கொழுகொம்பும் வெறுந்தடியேயாய் வழியேசெல்வோரை இடறிவிழச் செய்கிறது. அது பொலிவு பெற்று மணத்தோடு பெருமை யடைவதில்லை. இதுபற்றியே மணாளனைக் கொழுநன் என்றும் மணாட்டியைப் பூங்கொடி என்றும் தமிழர் புகழ்ந்து பாடுகின்றனர்.

கல்வி கேள்வி

விலங்கொடு மக்கள்.

அறிவோ, இயல்பாக உள்ள இயற்கையறிவும், கல்வி கேள்விகளால் வளரும் செயற்கையறிவும், என இருவகைப் படுதலின், செயற்கையறிவினைப்பற்றி முன்னர் ஆராய்வோம். கல்வி கேள்விகள் பெண்களுக்கும் உரியன என்பதனைத் திரு வள்ளுவர் வெளிப்படையாகக் கூறுவிடினும் அவரது பாடல் களை ஆராயும்போது பெண்களும் 'கற்கவேண்டும் கேள்வி கேட்கவேண்டும்' என்று அவர் வற்புறுத்துவது வெளியா

கின்றது. பெண்கள் கற்றலாகாது எனக் கூறும் பெரும்பித்தர் அந்தநாளில் ஒருவரும் இல்லாமையால் அதைப்பற்றி வெளிப்படையாகக் கூறுது விடுகின்றார். செத்தபாம்பினை அடிப்பது தெய்வப் புலவர் தொழி லல்லவே,

கண்ணுடையர் என்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லாத வர்

விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்

செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மக்கள்
அவியினும் வாழினும் என்.

என ஆண் என்றும் பெண் என்றும் பாராது, கல்விகேள்வி இல்லாதாரை, விலங்கோடும் இறந்தாரோடும் வைத்தெண்ணுகின்றனர் திருவள்ளுவனார்.

ஒத்த அறிவு.

மற்றொரு குறிப்பும் குறளில் உண்டு. திருவள்ளுவனார் காமத்துப்பாலில் களவியல் கூறுகின்றார். களவாவது ஒத்த அறிவும் ஒத்த திருவும் ஒத்த அழகும் ஒத்த ஆண்டும் ஒத்த ஆண்மையும் ஒத்த குடியும் உடைய தலைமகனும் தலைமகளும் அடுப்பாரும் கொடுப்பாரும் இன்றி இறைவனருளால் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்ப்பட்டுத் தம்மைமறந்து இறைபணி நின்று ஒன்று சேர்வதேயாகும். தலைமகனும் தலைமகளும் தம்முள் ஒத்தாராய் இல்லாதபோது களவொழுக்கம் இல்லையாம். பல வகையான ஒப்புமையில் அறிவொப்புமையும் வேண்டப்படுதலின் ஆணைப்போலப் பெண்ணும் அறிவுடையவள் என்பதாயிற்று. எனவே, களவியல் கூறுகின்ற திருவள்ளுவனார் பெண்களை அறிவிலிகள் என எஞ்ஞான்றும் கூற ஒருப்படார் என்பது ஒருதலை.

அறிவதறியும் உரிமை.

திருவள்ளுவர் நூலினைத் துருவித்துருவி ஆராய்ந்தாலும் பெண்களை அறிவிலாதவர் என அவர் கூறுவதனைக் காண முடியாது. ஆனால் பரிமேலழகியார் உரையினை ஓதும்

போது அத்தகைய குறிப்புக்கள் இரண்டொன்று எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன "அறிவறிந்த மக்கள்" என்பது ஒரு குறிப்பு, 'கேட்டதாய் என்பது மற்றொரு குறிப்பு, மக்கள் என்றசொல் ஆண்மக்களையும் குறிக்கும்; பெண்மக்களையும் குறிக்கும். இத்தகைய சொல்லைப் பொதுப்பெயர் எனவழங்குவர். பொதுப்பெயர் சில இடத்து ஆண்பாற் பொருளிலும் சில இடத்துப்பெண்பால்பொருளிலும் சில இடத்து இருபாற் பொருளிலும் பயின்றுவரும். இப்பொருள் நிலை அச்சொல் வரும் தொடர் நிலையைப் பொறுத்தது. 'பெண்ணொருத்தி பிள்ளை பெற்றபோது மக்கள் நால்வர் உடன் இருந்து உதவினர்'' என்றபோது பெண்கள் பிள்ளை பெறும்போது பெண்களே உடன் இருக்கும் பெருவழக்கந் தான் நமது நினைவிற்கு வருகிறது; அதனால் மக்கள் என்ற சொல்லிற்குப் பெண்கள் என்றே பொருள் கொள்கின்றோம். ஆண் என்ற ஒன்றை ஒழித்துப் பெண்ணைக் குறித்தது அச்சொல் அங்ஙனமே 'வாளேந்தியமக்கள்' என்றபோது ஆடவர்கள் வாளேந்திப் போர்புரியும் பெருவழக்கே நமது நினைவிற்கு வருவதால் மக்கள் என்பதற்கு ஆண்மக்கள் என்று பொருள் கொள்கின்றோம். பெண் என்ற ஒன்றை ஒழித்து ஆணைக் குறித்தது அச்சொல். இவ்வாறு வருஞ் சொல்லை 'ஒன்றொழி பொதுப்பெயர்' என்பர். இனி 'அறிவறிந்த மக்கள்' என்ற தொடரில் 'மக்கள்' என்பது ஆணைக் குறிக்கின்றதோ? பெண்ணைக் குறிக்கின்றதோ? இருதிறத்தாரையும் குறிக்கின்றதோ? என ஐயம் எழுகின்றது. தொல்காப்பியனார்,

> 'ஆறறிவதுவே அவற்றொடு மனனே
>
> என்றும்,
>
> 'மாவும் மாக்களும் ஐயறிவினவே
> மக்கள் தாமே ஆறறிவினரே'

என்றும் கூறுவதை மனதில் வைத்துக்கொண்டு ஆராய்ந்தால் மக்களாயினார் பெண்ணானாலும் ஆண் ஆனாலும் மனவுணர்வுடையார் ஆதலின், ஆறறிவுடையரே யாவர் என்பதை உணர்ந்து மக்கள் என்று இருதிறத்தாரையுமே திருவள்ளுவர்

சுட்டுகின்றார் என ஒருமுடிவிற்கு வருவோம். ஆனால், பரிமேலழகியாரோ, மக்கள் என்ற சொல் இவ்விடத்தில் பெண்ணொழித்து நின்றதென உரை கூறுகின்றார். 'அறிவறிந்த மக்கள்' என்றால் 'அறியவேண்டுவனவற்றை அறிதற்குரிய மக்கள்' என்பது பொருளாம். அறியவேண்டுவனவற்றை அறியப் பெண்களுக்கு உரிமையில்லையாம். ஆதலின் இங்கு ஆண் மக்களே குறிக்கப் படுகின்றனர் எனக் காட்டுகின்றார். 'அறிவு என்பது அறிதலைச் செய்வதென அத்தொழின்மேல் நின்றது. காரணமாகிய அறிதலைப் பயந்தே விடுதலின், அத்துணிவுபற்றி 'அறிந்த' என இறந்தகாலத்தாற் கூறினார். அறிவறிந்த என்றதனான் மக்கள் என்னும் பெயர் பெண்ணொழித்து நின்றது' என்பது பரிமேலழகியாரது விரிவுரை.

மக்கட் பேற்றைப்பற்றிக் கூறவந்த பரிமேலழகர் 'இருபிறப்பாளர் மூவரும், மூவகைக் கடனையும் கழிப்பது எப்படி?' என்றே ஆராய்ச்சி செய்யப் புகுந்தார் என முன்னரே எடுத்துக் காட்டினோம். கீழ்ப்பாற் குடியினரைப்பற்றிக் கூறுமையும் கண்டோம். அவ்வுரைக் குறிப்பினை உள்ளத்தே வைத்து, இவ்வுரைப் பகுதியினை ஓதினால், பரிமேலழகியாரது உள்ளக்கிடை இனிதே விளங்கும். பரிமேலழகியாரது கொள்கைப்படி, அறிய வேண்டுவனவற்றில் தலை சிறந்து விளங்குவது திருமறையேயாகும். மற்றையன எல்லாம் அதன் உட்பொருளை விரித்துரைக்கும் நூல்களேயாகும். திருமறையினை இருபிறப்பாளர் மூவரே ஓதல் வேண்டும்; அவருள்ளும் ஆண்களே ஓதுதற் குரியார். பிறர் ஓதின், பெரும்பழி சூழும். எனவே பெண்களுக்குத் திருமறையினை ஓத உரிமையில்லை; அறிய வேண்டிய திருமறையினை அறிய பெண்களுக்கு உரிமை இல்லை. 'அறிவறிந்த' என்பதற்கு, 'அறியவேண்டுவனவற்றை அறியும் உரிமை' என்று பரிமேலழகியார் உரை கண்டமையின், பெண்களை 'அறிவறிந்த மக்கள்' என்று எவ்வாறு கூறுதல் கூடும்? இக் கருத்துப்பற்றியே மக்கள் என்பது பெண்ணொழித்து ஆணைக்குறித்து நின்றதென உரை கூறுகின்றார். இவ்வளவும் கூறியமையால், பரிமேலழகியாரும் இவ்விடத்தில் பெண்களுக்கு அறிவின்மையைக் கற்பிக்கின்றிலர் என்

பது வெள்ளிடை மலையாம். பரிமேலழகியார் இங்கு எடுத்துரைக்கும் கொள்கை, ஐதிஸாயனரைத் தொடர்ந்து மனுமுதலாஞேர் எடுத்துரைத்த கொள்கையே என்பதனையும், அதனை ஜைமினியும், வாதராயணரும், மறுத்துரையாடுகின்றனர் என்பதனையும், முன்னரே குறித்துவைத்தோம். எனினும், பரிமேலழகியார் தம் நாளில் வழங்கிய கொள்கையையே தம்முறையில் பொன்னே போலப் பொதிந்து வைக்கின்ருர். திருமறையினை உடன்பட்டவர்களுக்கன்ரே இவ்வுரை ஏற்புடைத்தாவது? திருமறை ஓதலை முதன் மூன்று குடியினரிடம் அடகு வைத்து வாழ இதுபோது பலர் ஒருப்படுவதில்லையே. இவர்களை விட்டுத் திருமறையினையும், மனுமுதலோரையும், உடன்படாதவர்கள் இடையே சென்று இக்குறளுக்குப் பொருள் காணப் புகுவோமாஞல், அங்கு வேறுவகையாகப் பொருள் கொண்டு 'மக்கள்' என்பது ஆண் பெண் என்ற இருபாலரையும் குறிக்கும் என்றே எடுத்துக் காட்டவேண்டும். பரிமேலழகியார் கொள்கைப்படியும் திருமறை ஒழிந்தவற்றை ஓதப் பெண்களுக்கும் உரிமையுண்டு. பிறநூலெல்லாம் திருமறை ஓதும் சிறப்புரிமையில்லாதவர்கள், திருமறையினுட்பொருளை அறிந்துய்யுமாறன்ரோ எழுந்தனவாம். பரிமேலழகியாரது கொள்கையினை உடன் படாதவர்கள் 'ஆண்மக்கள் படிக்கும் நூலனைத்தையும் பெண்மக்களும் படித்தறிதல் கூடும்' என்பர். இவ்வுரிமையைப் பெண்களுக்கு அவர்கள் மறுப்பதில்லை. அவர்களைப் பொறுத்த அளவில் அறியவேண்டியவற்றை எல்லாம் அறியும் உரிமை பெண்களுக்கும் உண்டு; ஆணுக்கும் உண்டு. ஆதலின் மக்கள் என்பது பெண் குழந்தையையும் குறிக்கும்; ஆண் குழந்தையையும் குறிக்கும்.

தமிழ்த்தாயின் பொதுவுவகை - சிறப்புவகை.

இனி இயற்கை யறிவினைப்பற்றிய குறிப்பொன்று உண்டு. அதுவே 'கேட்டதாய்' என்ற இரண்டாவது குறிப்பு.

> 'ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
> சான்ருேன் எனக் கேட்ட தாய்'

என்ற திருக்குறளில் வருகிறது, அச்சொற்றொடர். ஈன்ற பொழுது, தாயானவள், தனது வருத்தத்தை எல்லாம் மறந்து, குழவிமுகம் நோக்கி மகிழ்கின்றாள்.

'வயாவும் வருத்தமும் ஈன்றக்கால் நோவும்
கவாஅன்மகற்கண்டு தாய்'

மறந்தே விடுவாள் என நாலடியார் பாடுவது காண்க. இஃது எல்லாத் தாயரும் அடையும் பொது உவகை. இத் தாய்மாரில் அறிவுடைய மகனைப் பெற்றதாய் சிறப்புவகை எய்துகின்றாள். தனது மகன் கல்வி கற்றுத்தேர்ந்து, பெரியோனாய், அவைபத்தே முந்தியிருந்தபோது, அவனைக்கண்டு, அறிவுடையோர் 'சான்றோன் இவனே' எனப் புகழ்கின்றனர். அதனைக் கேட்ட தாயானவள், பிறதாயாருக்கில்லாததொரு சிறப்புவகை பெறுகின்றாள். இச் சிறப்புவகை முன்னைய பொதுவுவகையிலும் மிகப்பெரிதாகும். அறிவுடையார் சான்றோன் என்று புகழ்ந்தால்தான் தாய் இன்புறுகின்றாள். அறிவுடையர் அல்லாதவர் சான்றோன் என ஒருவனைப் புகழ்வதில் பொருள்இல்லை யாதலின் அதுகேட்டு இன்புறுகிறதில்லை. பாம்பின் கால் பாம்பறியும். சான்றோரை சான்றோரே யறிவர்.

அவ்வையின் கால் வழி.

இவ்வாறு இன்புறும் இந்தத்தமிழ்த்தாய் எத்தகைய அறிவிற் சிறந்தவள்? பிறதாயரோ தன்மகன் அளவிலாத பொருள் உடையனுப் இன்பத்திற் றிளைத்தால் அப்போது தான் மகிழ்கின்றார்கள். ஆனால், திருவள்ளுவரது திருத்தாயோ அறிவில்லை நாட்டமுடைய சூடாலை, மைத்ரேயி, கார்கி, அவ்வை, காக்கை பாடினிமுதலியோரின் வழி வருகின்றவள். இவள், தனது மக்கள் அறிவுடையராய் அவையத்து முந்தியிருந்து உலகிற்கே நன்மை பயப்பதனை, என்றும் வேண்டுகின்றனள். இந்த நோக்கம் அறிவிலாத ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இருப்பதில்லை. இதுகாலை எத்துணை மக்கள் பெரியோர் எனப் பெயர் புனைந்துகொண்டு கல்வியறிவினையும், கற்றோரையும் வாயாரத் தூற்றி வருகின்றனர். இதனை

எண்ணும் போதன்றோ தமிழ்த்தாயின் அறிவின் உயர்வு விளங்குகின்றது

உலகுக்குதவி.

மற்றொரு வகையாலும் திருவள்ளுவர் புனைந்துரைக்கும் தமிழ்த்தாய் சிறந்து திகழ்கின்றாள். காக்கைக்குத் தன் குஞ்சும் பொன்குஞ்சு. தாயர் அனைவரும் தம் குழவியைக் 'கல்வியே' எனப்புகழ்ந்து போற்றுவர். ஆதலின் தாய் தனதுமகனைப்பற்றி அறிந்தமை பிறழ்ந்த உணர்ச்சியாய் முடியினும் முடியும். ஆதலின், சான்றோர் புகழ்ந்த போதுதான் சால மகிழ்கின்றாள். அதுவேயுமன்றிச் சான்றோன் எனத் தாயானவள் உண்மையை உணர்ந்தாலும் பயனில்லை. குடத்தில் விளக்கெனத் தன்மகனது நல்லறிவு உலகிற்குப் பயன்படாது நின்றால் தாய்க்கு மகிழ்ச்சியேது? வருத்தமே முன்னினும் மிகுதியாகும். உலகினர்க்கு அவனறிவு பயன்பட்டகாலையில், அவர்கள்அவனைச் சான்றோன் எனப்புகழ்ந்தபோது தாய்களிப்பதே அறிவுடைய செயலாகும். திருவள்ளுவர் திருக்குறளினை எழுதுகிறார். தலைசிறந்த நூலெனஅவர் அறியாரா? அறிந்துவைத்தும் அதனால் மகிழ்கின்றார் இல்லை. தமிழ்க் கழகத்தமர்ந்த பெரியோர்கள் அதனைத் திருநூல்எனச் சிறப்பிக்க வேண்டும் என நாடுகின்றார். தம்மூர்விட்டுப் பொற்றாமரைக் குளத்திற்குப் போகின்றார். இவ்வாறு அவர் செய்கின்றமை அவர்க்கு இயற்கையறிவிலாமையாலோ? அன்று, அன்று. அறிவுடைமையால்தான் அவ்வாறு செய்கின்றனர். தம் நூல் நன்னூலே யாயினும், பிறர் அதனைப் போற்றிப் படியாத போது, அதனால் பயன் என்னை? தாமேபடித்து மகிழவொரு நூல் எழுதுகின்றாரா? திருவள்ளுவரைப்போலவே அவர் புனைந்துரைத்த தமிழ்த்தாயும் தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளரில் தலை சிறந்தவள். ஆதலின் தன் புதல்வன்உலகினர்க்குப் பயன் பட்டபோதன்றி மகிழ்ச்சிகொள்கின்றதில்லை. அறிவுடையன் எனத் தன்மகனைப் பலர் புகழ்வது கேட்டு எல்லாத் தாயாரும் மகிழ்ச்சியடைவர். ஆனால்,முன்னெழுந்த பொது உவகை யளவாகவே இவ்வுவகை நின்றுவிடும். அறி

வுடையதாய் ஒருத்திதான் தனக்கென வாழாது உலகின் உயர்வையே கருதித் தன் மகனது நல்லறிவுகண்டு, முன்னைப் பொதுவுவகையினும் மிகுதியாகச் சிறப்புவகை கொள்கின்றாள். ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவப்பது சான்றாண்மைநிறைந்த தாயின் செயலாகும். எனவே 'பெரிதுவக்கும்' என்பதும் தமிழ்த்தாயின் தனிப்பெருஞ் சிறப்பினை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

அறிவு நாட்டம்.

அவனது உருவும், பொருளும், வடிவும், வண்மையும், ஆண்மையும், வன்மையும், கண்டபோது அத்துணை மகிழ்ச்சி கொள்கின்றிலள். அவையத்து முந்தியிருந்த அவனது அறிவு நிறைந்த சான்றாண்மை கண்டே அகமகிழ்கின்றாள்.

தகுதி நாட்டம்.

சான்றாண்மை சிறிதும் இல்லாதவரும் இந்நாளில் அவையத்து முந்தியிருக்கக் காண்கின்றோம்! பொருளோ, அச்சமோ, குடிபிறப்போ, வழியாகமுதனிலை பெறுகின்றனர். அவ்வாறு தன் மகன் முதனிலை பெற்றால், தமிழ்த்தாய் இன்புறுகிறதில்லை. சால்பே வழியாக அந்நிலையை அடைந்தபோது அறிவிற் சிறந்த சான்றோர் அனைவரும் அவனே அந்நிலைக்குத் தக்கவன் என்று புகழ்வதைக் கேட்ட பின்னர்த்தான் தமிழ்த்தாய்க்கு மகிழ்ச்சி பொங்குகின்றது. 'கேட்டதாய்' என்பதும் தமிழ்த்தாயின் பெருமையையே பேசுகின்றது.

தாயறிவு.

தமிழ்த்தாயோ தனிப் பேரறிவுடையவள்.

'தம்மிற் றம்மக்க ளறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லா மினிது.'

என்பது மேற்கூறிய குறளுக்கு முந்திய குறள். அக் குறளில் வரும் 'தம்' என்பதற்குத் 'தாய்தந்தையர்' என்று பரிமேலழகியார் பொருள் கொண்டுள்ளார். தாயும் அறி

வுடையாள்; தந்தையும் அறிவுடையான். இவ்விருவரும் யாது வேண்டுகின்றனர்? தமது மக்கள் தம்மினும் அறிவுடையா ராய் விளங்கவேண்டித் தவங்கிடக்கின்றனர். ஏன்? மாநி லத்து மன்னுயிர்க்கெல்லாம் இனியது அதுவே யன்றோ? எனவே உலகம் உய்யவேண்டிப் பிள்ளை பெறுகின்ற தமிழ்ப் பெருந்தாய் அறிவிற் சிறந்தவளே யாகின்றாள்.

ஏடெழுதியவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான்.

"தம்மிற் றம்மக்கள்" என்ற குறளுக்கு 'ஈண்டு அறிவு என்றது இயல்பாகிய அறிவோடு கூடிய கல்வி யறிவினை. மன்னுயிர் என்றது ஈண்டு அறிவுடையார் மேல் நின்றது; அறிவுடைமை கண்டு இன்புறுதற் குரியார் அவராகலின். இதனால் தாய்தந்தையரினும் அவையத்தார் உவப்பர் என்பது கூறப்பட்டது.' என்று பரிமேலழகர் விரிவுரை செய்கின்றார். இவர் உரைப்படி 'தம்மில்' என்பது 'அறிவுடைமை' என் பதை, நேரேசேராது, இனிது என்பதைக் கொண்டு முடியும். தாமின் புறுவதைவிட உலகினர் இன்புறு கின்றனர் என்றபடி. 'தாய்தந்தையரினும் அவையத்தார் உவப்பர்' என்ற இடத் தில் 'தந்தையினும் அவையத்தார் உவப்பர்' என்று சில ஏடுகளில் காணக்கிடக்கின்றது. இஃது ஏடெழுதப் புகுந்த வரின் ஏழைக் குறும்பாகும். 'தம்மறிவினும் தம்மக்கள் அறிவுடைமை மக்களுக்கு இனிது' எனப் பொருள்கொள்ள வும் இடம் இருத்தலின் 'தம்' என்பது 'தாய்தந்தையர்' என்று இருவரையும் சுட்டுவதாகக் கொண்டால் 'தாயும் அறி வுடையவள் ஆகிவிடுவாள்' என ஏடெழுதியவன் அஞ்சி னன்போலும். அதைத்தடுக்க எண்ணி, ஏடெழுதிய குறும் பன் கண்டதொரு போலியுரையே மற்றையதென்க. பரி மேலழகர் 'தாய்தந்தையர்' இருவரையுமே குறிக்கின்றார் என் பது பின்வரும் 'ஈன்ற பொழுதின்' என்ற குறளின் கீழ்த் 'தாய் உவகைக்கு அளவின்மையின் அஃது இதனால் பிரித்து கூறப்பட்டது' என விரிவுரை எழுதுகின்றதி னின்றும் வெளியாகிறது. 'தம்மிற் றம்மக்கள்' என்ற குறளில் தாய் தந்தையர் இன்புறுவதனையும், அதற்கு மேலும் அவையத்

தாா் இன்புறுவதனையும், திருவள்ளுவனார் கூறுகின்றார். எனவே தாய் இன்புறுவதும் அங்கேயே கூறப்படுகின்றது. பின்னும், ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும், என வேறு ஒரு குறள் கூறுகின்றதேன்? இந்தத் தடைக்கு விடையாகவே, பரிமேலழகியார், 'தாயுவகைக்கு அளவின்மையின் அஃது இதனால் பிரித்துக் கூறப்பட்டது' என்று விளக்கம் எழுதுகின்றார். எனவே, மேற்குறளினும் தாயைப்பற்றித் திருவள்ளுவர் கூறுகின்றார் என்பதைப் பரிமேலழகர் இங்கும் இவ்வாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

மெய்யுரை.

இவ்வாறு தமிழ்த்தாயின் அறிவின் பெருமையை அறிவதற்குப் பரிமேலழகியர் காட்டிய நயங்களை துணைசெய்கின்றன. இதுவரை யாம் கூறிவந்தவை யனைத்தும் அவர் எழுதிய குறிப்புரையின் விரிவுரையே யாகும்.

"தான் பெற்ற பொழுதை மகிழ்ச்சியினும் மிகமகிழும், தன்மகனைக் கல்வி கேள்விகளால் நிறைந்தவன் என்று அறிவுடையார் சொல்லக் கேட்டதாய், கவானின்கட் கண்ட பொது உவகையினும் சால்புடையன் எனக் கேட்ட சிறப்பு வகை பெரிதாகலின் பெரிதுவக்கும் எனவும்......கூறினார். அறிவுடையார் என்பது வருவிக்கப்பட்டது; சான்றோன் எனற் குரியார் அவராகலின். தாயுவகைக் களவின்மையின் அஃதிதனாற் பிரித்துக் கூறப்பட்டது."

என்பது பரிமேலழகியார் இத்திருக்குறளுக்குக் காண்கின்றவுரை. 'கேட்டதாய்' என வள்ளுவர் ஏன் கூறுகின்றார் என்பதனை முன்னரே விளக்கினோம். 'அறிவுடையார் என்பது வருவிக்கப்பட்டது சான்றோன் எனற்குரியார் அவராகலின்' என்று இங்கும், 'மன்னுயிர் என்றது ஈண்டு அறிவுடையார்மே னின்றது; அறிவுடைமை கண்டின் புறுதற்குரியார் அவராகலின்' என்று முன் குறளின் உரையிலும், பரிமேலழகர் எடுத்துக் காட்டுகின்ற குறிப்புக்கள், யாம் சொல்லிவந்தமையை வற்புறுத்துகின்றன. அறிவுடையாரே அறி

வுடையோனின் பயனறிவர். அவர் அறிந்தபோதுதான் குடத்தில் விளக்கென நின்றவன் குன்றின் மேலிட்ட விளக்காகின்றான். அறிவுடையார் அறிந்து மகிழ்ந்தமை, அவர்களது வாய்மொழி வழியாக வெளியாகின்றது. அதுகேட்டபோது, அறிவுடையோர் மகிழ்வர். சான்றோனெனற்குரியார் அறிவுடையோர். அதனைக் கேட்டற்குரியார் அவனும் அவனைச் சேர்ந்தாரும் உலகமும் என்க. ஈதே 'கேட்ட' என்ற சொல்லின் நுட்பப் பொருள்.

போலியுரையோ ?

ஆனால், நாம்மேல் எடுத்துக்காட்டிய பரிமேலழகியாரது உரைப்பகுதியில்...எனப் புள்ளியிட்ட இடத்தில் "பெண்ணியல்பால் தானாக அறியாமையின் 'கேட்டதாய்' எனவும்" என்பது காணப்படுகின்றது. இவ்வுரைப் பகுதிதான் பெண்களை அறிவிலியாக்குவது. ஆனால், நாம் முன் எடுத்துக்காட்டியபடி மூதறிவுடைய தமிழ்த்தாயை எந்த நாவினால் அறிவிலி என்று வாய்கூசாது கூறக்கூடும். இனிப் பரிமேலழகியார் தாமே எடுத்துக் காட்டும் 'சான்றோன் எனற் குரியார் அவர் ஆதலின்' என்ற நுணுக்கம் இவ்வுரையோடு ஒருபுடை மாறுகொள்வதால், இது போலியுரை போலும் என முடிவுசெய்ய இடம் உண்டு. தாய் அறியாமையில் கிடப்பது கண்டு, அறிவுடையோர் அவளுக்கு அறிவு கொளுத்தவேண்டி ஒருவனைச் சான்றோன் எனப் புகழ வருவதில்லை. 'தாய் தந்தையர்' என்ற உரைப்பகுதியினைத் 'தந்தை' எனத் திருத்திய ஏழைக் குறும்பன், இதனையும் இடையே செருகிவிட்டானோ என ஐயம் எழுகின்றது. 'எழுதியவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான்' என்ற கதை 'எழுதியவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான்' பாட்டைக் கெடுத்தான். உரையைக்கெடுத்தான். பெண்ணைக்கெடுத்தான். உலகைக்கெடுத்தான்' என்ற கதையாக முடிந்தது போலும்.

ஒருமனமா ஓராயிரமனமா?

பெண்கள் கல்வியறிவு கேள்வியறிவு டையவர்களாக விளங்கலாம். இயற்கை யறிவுள்ளவர்களாகத் திகழலாம். எனி

னும், அவர்கள் மனம் பெரும் பேதமைத்தாகலின் பேதுற்று ஒரு வழிப்படாது பலவழியும் சென்று தயங்கும் என்பர் ஒரு சாரார். ஆதலின், அவர்களைச் சிறையிலடைத்துத்தான் காத்தல் வேண்டுமென்று, அன்னோர் முடிவு கட்டுவர். மன நொய்மையையும் மனநெகிழ்ச்சியினையும் உண்மை யறியாது மயங்கி உணர்தலால்தான் இவ்வாறு கூறுவர். கொண்டதை விடாத கொள்கை பெண்களுக்குப் பெரிதும் உண்டு. கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமையே மடமை எனப் படும். அது பெண்களுக்கு உள்ளமேதோர் இயல்பு. மன நெகிழ்ச்சி யுடையோர் மனத்திண்ணிய ராதலும் இயல்பே. திருவள்ளுவனார் இதனைப்பற்றி என்ன கூறுகின்றார் என்பதே இங்கு ஆராய்ச்சி.

'இனம்போன் றினமல்லார் கேண்மை மகளிர்
மனம்போல வேறு படும்'

என்றகுறளினை எடுத்துக் காட்டித் திருவள்ளுவனாரும்,

'மடந்தையர் வதனநல்ல மதிஎனு மாற்றம் வானோர்
கடைந்தவா னமுத மென்னக் கவினுமென் றுலுமுள்ளம்
விடங்கொடு புரிந்த வாள்போல் வெங்கொலை விரும்புமந்த
அடங்கலார் மனஞ்செல் வண்ணம் மாரறிந் தறைய கிற்பார்'

என்ற பாகவதக் கொள்கை யினையும்,

"பெண்ணெனப்படுவ கேண்மோ பீடில பிறப்பு நோக்கா
உண்ணிறை யுடையவல்ல வோராயிர மனத்தவாகும்"

எனும் சிந்தாமணிக் கொள்கையினையும் உடன்படுகின்றவரே என்று சிலர் எடுத்துக்காட்டுவர். பரிமேலழகியார்,

'பெண்மனம் பேதின் றொருப்பேன் என்னும்
எண்ணில் ஒருவன்'

என்ற வளையாபதிச் செய்யுளை எடுத்துக்காட்டுகின்றமையும் மேனோக்காகப்படிப்பாருக்கு மேற் சொன்ன கொள்கையை வற்புறுத்துகின்றதுபோலத் தோன்றும். இவ்வாறு, திருவள்ளுவர் பெண்களை இழித்துக் கூறுவதாகப்பொருள் கொள்வோமாஞல், பிற குறள்களுக்கு மெய்யுரைசிறிதும்காணுது தத்தளிப்போம்.

ஒருமனப் பெண்டிர்.

'ஒருமை மகளிரே போலப் பெருமையும்
தன்னைத்தான் கொண்டொழுகின் உண்டு'

என்ற குறளுக்கு என்ன பொருள் கொள்வது. பரிமேலழகியார்,

"கவராத மனத்தினையுடைய மகளிர், நிறையின் வழுவாமல் தம்மைத் தாம் காத்துக் கொண்டு ஒழுகுமாறு போலப் பெருமைக்குணமும், ஒருவன் நிறையின் வழுவாமல் தன்னைத்தான் காத்துக் கொண்டொழுகுவானாயின் அவன் கண் உண்டாம்."

என்று இக்குறளினுக்கு உரை காண்கின்றார். அறிந்தது கொண்டு அறியாததை விளக்குகின்ற முறையினைப்பின் பற்றி, உலகறிந்த ஒருமனப் பெண்டிரின் உயர் நிலையை உவமையாகக் கொள்கின்றார் திருவள்ளுவர். ஒருமனப் பெண்டிர், தம்மைத் தாமே காத்தல் போலச்சான்றோரும் தம்மைத் தாமே, காத்தல் வேண்டும் என்று கூறுகின்றார். ஒருமனப் பெண்டிர், மனம் திண்ணியராய்ப் பிறருதவியின்றித் தம்மைக் காத்துக் கொள்வது உலகறிந்தது ஒன்றென்பது திருவள்ளுவனாரது கொள்கை. இவ்வாறு ஒருமனப் பெண்டிர் என மகளிரை உயர்த்திப் பேசுபவர், பெண்ணிழிவு பேசித் துறவு நிலை கூறும் சிந்தாமணியைப் பின்பற்றி அவர்களை இகழ்வாரோ.

மனத்திண்மை.

இதுவரையும் நாம் ஆராய்ந்த திருவள்ளுவர், பெண்களை இழித்துப் பேசும் கொள்கையுடையவர் அல்லர். மேலும் 'ஒருமை மகளிர்' என்ற ஓரிடத்திலேயோ, திருவள்ளுவர் பெண்களைப் புகழ்கின்றார்? பெண்களது மனத்திட்பத்தை,

'பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்,
திண்மை யுண்டாகப் பெறின்'

என்றுமன்றோ புகழ்கின்றார். கற்பாவது காப்பன காத்துக் கடிவன கடிந்து ஒழுகும் ஒழுக்கமுடையதொரு

மன நிலை. திண்மை என்பதற்குப்பரிமேலழகியார் "கலங்கா நிலை" எனப்பொருள் கூறுகின்றார் இம்மனத்திட்ப முடைமையால்தான், ஒருமை மகளிர் தம்மைத்தாமே காத்துக் கொள்வர் என்கின்றார் திருவள்ளுவனார். முன்னும்.

'தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்.'

எனச் சுமத்தற்கரிய சுமையைப் பெண்களது தோள்மேல் தான் தூக்கி வைத்திருக்கின்றனர்.

சிறையிலடைப்பதா?

எனவே, மனத்திட்பம் ஒன்றே வேண்டுவது. அஃதொன்றே, அவர்களைக் காக்கவல்லது. வீட்டிலடைத்துப் பூட்டுவது நிறையைக் காப்பது யாண்டும் இல்லை. அவர்களுடைய மனம் பிறழுமானால் சிறையில் பூட்டித்தான் என்ன பயன்?

'சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்
நிறைகாக்கும் காப்பே தலை'

என்று வீட்டி லடைப்பாரது கொள்கையை மறுத்துரையாடுகின்றார் வள்ளுவனார். ஓராயிரம் மனத்தினர்என்று எண்ணி இருந்தால் இவ்வாறு பாடியிருப்பரோ? ஆனால், இங்கோர் ஐயம் எழுவதும் இயல்பே. நிறைகாக்கும் காப்பினைத்தலை என்று சொன்னமையால் சிறைக்காக்கும் காப்பினைக்கடை என்றேனும் கொள்கின்றனர் அன்றோ? ஆம், அவ்வாறே கொள்கின்றனர் என்று கூற, ஏற்படும் இழுக்கென்னை? அலாவுதீன் என்ற அரசர்க்கரசன், பத்மாவதி என்ற அரசியின் மேல் காதல் கொண்டு எவ்வாறேனும் அவளைத் தன்னுடைய அரண்மனைக்குக் கொண்டு செல்வதெனப் படையெடுத்து வந்தான். அந்த நிலையில் அமைதியில்லாத அந்த நாளில் கொடுங்கோலனது கொடுமைக் கெதிரில் என்செய்தல் கூடும்? அந்த நிலையில்தான், சிறை, காப்பாவது. ஆனல் சிறிதளவே, காப்பாகும். அலாவுதீன் வெற்றியடைவான் என அறிந்ததும் நிறையே காவலாகக் கொண்டு அப்பெண்ணரசி

யாம் எமது கடவுள் தீக்குளித்தாள். வீட்டிலடைப்பதனை இற்செறித்தல் எனக்கூறுது சிறை என இழித்துரைப்பதனுலேயே திருவள்ளுவனுரது உள்ளக்கிடக்கை இனிது புலனுகவில்லையா? ஒரு சொல்லில் உலகை விளக்கும் பெரியார் அன்றே அவர்?

இருமனப் பெண்டிர்.

இவ்வாறு பழங் கொள்கைகளைத் தெளிவாக மறுத்துரையாடுகின்ற திருவள்ளுவர் பெண்களை எவ்வாறு பழிப்பர்? ஆனுல் "இனம் போன்று" என்ற குறளின் பொருள் தான் என்னை? இவ்வளவும் கூறிவந்தவைடை நின்றுமே அக்குறளின் அரும்பொருளும் புலனுகி இருக்கும். ஒரு மனப் பெண்டிரைப்பற்றி அக்குறள் ஒன்றும் கூறவில்லை என்பது மறுக்கொணுத உண்மையாகும். எனவே, ஒருமனப்பெண்டிரல்லாதாராய் நின்ற இருமனப் பெண்டிரைப்பற்றியே இக்குறள் எழுந்தது எனல் வேண்டும். பாகவதம் கூறுவதும் அத்தகையோரைக் குறித்தே யன்றிக் கற்புடைய மகளிராகிய ஒரு மனப்பெண்டிரையன் றென்பதனை அந்நூல் முழுதினையும் ஓதியவர் நன்கு அறிவர். இருமனப்பெண்டிர் எனப் பொருள் கொள்ளாது மகளிரது பேதுறும் பேதைமை நிலையையே குறிப்பதாகப் பொருள் கொண்டால், உவமையானது பொருந்தாது போதலும், பொருள் சிறவாது நிற்றலும், காண்க. இந்தக்குறளின் கருத்துத்தான் என்னை? பகைவர்கள் நட்பினரைப் போல வெளிக்குக் காட்டிக் கொண்டு நம்முடன் உறவாடுவர்; அவர்களுடைய நட்புப் போலி நட்பேயாகும். அவர்கள் நம்முடன் நட்பாடும் பொழுதும் அவர்களுடைய மனம் உள்ளுக்குள்ளே நம்முடன் பகைத்து நிற்கும். அற்றம் பார்த்து அப்பகையும் வெளித்தோன்றும். ஈதே இக்குறளின் பொருள். பேதுற்ற பெண்டிர் மனம், உள்ளுக்குள்ளேயே வேறென்றினை எண்ணி நிற்பது இயலாதாம். அவ்வாறு நிற்பின் அஃது கலக்க நிலையன்றும்! வஞ்சக நிலையாம். உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசுவாரைப் பேதையர் என்று பேசுவ

தில்லை. அன்றியும், எப்பொழுதும் மாறிக்கொண்டே நிற்கும் மாதரது மன நிலை ஒன்று உண்டானால், அஃது இவ்விடத்திற்குச் சிறந்த உவமையாகாது. ஆனால் இருமனப் பெண்டிர் எனும் வரைவின் மகளிரது மன நிலையோ சிறந்த உவமையாகும். வரைவின் மகளிரைத் திருவள்ளுவனார், பிறநெஞ்சிற் பேணிப்புணர்பவர், என்று புனைந்துரைக்கின்றார். இப்புனைந்துரை, இனம்போன்று இனமல்லாதாருக்கும் பொருந்துமன்றோ? இனமல்லாதார் இனம் போன்று வெளிக்குக் காட்டிக்கொள்வது போல, வரைவின் மகளிரும் அன்புள்ளவர் போலக் காட்டிக் கொள்வர். தமது சூழ்ச்சி முடிந்ததும் இனம் போன்று இனமல்லாதார் தம்முன்னைய நிலையைக் காட்டிப் பகைத் தெழுவர். வரைவின் மகளிரும், பொருளுறிஞ்சி முடிந்ததும் தமது பசையற்றமன நிலையைக் காட்டித், தம்மைக் கட்டியணைத்தவரை வீட்டின் வெளியேதள்ளிக் கதவடைப்பர். இவ்வாறுஉவமையும் பொருளும்பொருத்தமுற்றுச் சிறந்து விளங்குவதால் இவ்வுரையே ஏற்றதென்க. வளையாபதிச் செய்யுளும் வரைவின் மகளிரையே குறிப்பதாகக் கொண்டால், பரிமேலழகர் கொண்ட வுரைக்கும் இவ்வுரைக்கும் முரண்பாடில்லையாம்.

தொகுப்பு

எனவே, திருவள்ளுவர் பெண்களைப் பிறர் எல்லாம் அறிவிலிகள் எனப் பேசுவதை மறுத்துரையாடி அறிவிற் சிறந்த தமிழ்த்தாயினைப் புனைந்துரைக்கின்றார்; பேதுறும் பெண்களின் மனநொய்மையை மாதரின் இயல்பெனக்கொள்ளாது ஒருமை மகளிரின் மனத்திண்மையைப் புகழ்கின்றார். வீட்டிலடைப்பதனைச் சிறை என இகழ்ந்து பேசி, நிறைகாக்கும் காப்பே தலை என முடிவு கட்டிப் பெண்கள் தம்மைத் தாமே காத்துக்கொள்வதை வற்புறுத்துவதோடு அதனை உலகறி பொருளாகக் கொண்டு ஓர் சிறந்த தமிழ் உவமையும் காண்கின்றார்.

௩. பெண் பேயா? பேய்த் துறவா?

இயற்கைத் துறவு.

துறவினைப் புகழ்வோர், பெண்களை பழிப்பது, இந்நாளில் இயல்பாகி விட்டது. பெண்களைத் துறப்பதே, எதனினும் அரியதென அவர்கள் எண்ணுகின்றனர் போலும். திருவள்ளுவனாரும் துறவறவியல் ஒன்று கூறுகின்றார். ஆகலின் அவரும் பெண்களுக்கோர் இழிவு தேடுகின்றாரோ? என ஐயம் எழுவது இயல்பே. திருவள்ளுவர் கூறுவது இயற்கைத் துறவேயன்றிச் செயற்கைத் துறவு அன்று. துறவு நிலைநின்றார், தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளராய் மெய்யுணர்ந்த பெரியோர் ஆவர். துறவு நிலைக்கு அடிப்படையாவது அருளே யாகும். அவ்வருளோ, திருவள்ளுவனார் கொள்கைப்படி, அன்பின் குழவியாகும். இவ்வருளென்னும் அன்பீன் குழவியை வளர்ப்பது, இல்லறத்தில் நின்றுதான், எங்க, தன் மனைவிமாட்டும், மக்கள்மாட்டும், உற்றார் உறவினர் இடத்தும், நண்பர் நன்றி செய்வார் என்ற இவர்கள் இடத்தும், அயலார்பாலும், அன்பு பூண்டு ஒழுகிச் சிறுகச் சிறுக அன்பினை உலகம் முழுதும் பரப்புகின்ற உளவினைத் திருவள்ளுவனார் இல்லறவியலில் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

> ‘கைம்மாறு வேண்டாக் கடப்பாடு மாரிமாட்
> டென்னாற்றுங் கொல்லோ உலகு.’

என்று இல்லறவியலின் முடிவிலே இவ்வன்பு உலகெல்லாம் பரந்து நின்ற நிலையைச் சுட்டுகின்றார். இன்னார் இனியார் என்பதின்றியும், எதிர்பார்ப்பது ஒன்றின்றியும், எல்லாரிடத்தும் அன்பு பூண்டு ஒப்புரவொழுகலன்றோ அருளாவது. எனவே, இல்லறவியல் அருளோடு முடிகின்றது. அவ்வருள் மெய்யுணர்வில் முடிவதனைத் துறவற வியலில் கூறுகினார் திருவள்ளுவனார். இவ்வாறு அமைந்து கிடக்கும் அவருடைய நூலானது இயற்கைத் துறவையே கூறுகின்றது என்பது வெளிப்படை. ஆனால் செயற்கைத் துறவினைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் அங்கும் இங்கும் இல்லாமல் இல்லை.

நோன்பும் வேளாண்மையும்.

இல்லறத்தின் நின்றும் மனத்துறவு பெற்ற மேலோரையே திருவள்ளுவர் சிறந்தவர் எனப்புகழ்கின்றார். அவர்கள், பிறர்க்கு வேண்டியவற்றைத் தந்தும், கொடுத்தும், ஈந்தும், நல்வழியில் அன்னோரை நிலைநிறுத்துகின்றனர். அவர்கள் தாமும் தவம்பூண்டு மெய்யுணர் வெய்துகின்றனர். அவர்கள் "தம் கருமம்" செய்கின்றனர், பிறர் கருமமும் செய்கின்றனர்.

'ஆற்றி னொழுக்கி அறனிழுக்கா இல்வாழ்க்கை
நோற்பாரின் நோன்மை யுடைத்து'

இல்லறத்தின் சிறப்பியல்பு வேளாண்மை (தானம்) யாகும்.

'தாளாற்றித் தந்த பொருளெல்லாம் தக்கார்க்கு
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு.'

'இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி
வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு,'

என வருதல் காண்க. துறவறத்தின் சிறப்பியல்போ நோன்பு (தவம்) ஆகும். இவ்விரண்டையும் ஒருங்கே செய்வாரே தலைசிறந்தார். அவர்களது புகழையே திருவள்ளுவர் கூறுகின்றனர்.

'மனத்தொடு வாய்மைமொழியில் தவத்தொடு
தானஞ் செய்வாரிற் றலை.'

என்ற குறளின் உரையில் "ஒருவன் தன் மனத்தோடு பொருந்த வாய்மையைச் சொல்வானாயின் அவன் தவமும்தானமும் ஒருங்கு செய்வாரினும் சிறப்புடையன்"

எனக் கூறுகின்றார் பரிமேலழகர். இப் பெரியாரே

'தானந் தவமிரண்டுந் தங்கா வியனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின்.'

என்ற குறளின் உரையில் "தானமாவது அறநெறியான்வந்த பொருள்களைத்தக்கார்க்கு உவகையோடும் கொடுத்தல். தவ

மாவதுமனம்பொறிவழிபோகாது நிற்றற்பொருட்டு விரதங்களான் உண்டிசுருங்கல் முதலியன. பெரும்பான்மை பற்றித் தானம் இல்லறத்தின் மேலும் தவம் துறவறத்தின் மேலும் நின்றன" எனக் கூறுகின்றனர்.

அகத்துறவு.

நீத்தார் பெருமையிலும் இல் வாழ்வாரின் பெருமை சுட்டப்படாமல் இல்லை.

'ஐந்தவித்தா னாற்றல் அகல்விசும்புளார் கோமான்
இந்திரனே சாலுங்கரி'

என்ற குறளுக்கு இரண்டு கதைகள் காட்டப்படுகின்றன ஒன்று அகலிகையின் கதை; மற்றொன்று அகத்தியர் வெகுண்டு வைதபோது பாம்பாய் ஓடிய நகுடனேனும் இந்திரன் கதை. இங்குக் குறிக்கப்படுகின்ற லோபா முத்ரையின் மணாளராகிய அகத்தியரும், அகலிகையின் மணாளராகிய கௌதமரும், இல்லறத்தின் நின்றுமே மெய்யுணர்ந்த பெரியோர் ஆவர். மனத்துறவடைந்தபெரியோர் ஆதலின், அவர்களையும் நீத்தார் எனப் புகழ்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

'மனத்துக்கண் மாசிலனாதலனைத் தறன்
ஆகுல நீரபிற'

என்று அறத்தினைச் சுருங்கச்சொல்லி விளங்க வைத்த திருவள்ளுவனார், அகத்துறவை யன்றிப் புறத்துறவைப் புகழார் எனச் சொல்லுதல் வேண்டுமோ? புறத்துறவு, வெறும் ஆரவாரமே என்று வற்புறுத்துகின்றார்.

'மழித்தலும் நீட்டலும் வேண்டா உலகம்,
பழித்த தொழித்து விடின்'.

'மயிரினை நீட்டி வளர்த்தல் வேண்டும். மொட்டையடித்தல் வேண்டும், துவராடையுடுத்தல் வேண்டும். நீரிடை மூழ்கல் வேண்டும். என்றுவற்புறுத்துவோரை, மறுத்துரையாடுகின்றது இக்குறள். புறத்துறவின் பயனின்மையை எடுத்துரைத்ததோடு நில்லாது, அகத்துறவு இல்லாதபோது, புறத்துறவு பெரும்பழியாகும், என இடித்துரைக்கின்றார்.

'நெஞ்சிற் றுறவார் துறந்தார்போல் வஞ்சித்து
வாழ்வாரின் வன்கணாரில்'

'மனத்தது மாசாக மாண்டார் நீராடி
மறைந்தொழுகு மாந்தர் பலர்'

எனவருதல் காண்க. எத்தகையோர் ஆயினும் அவா ஒழிந்தவரே பெரியோர். மற்றையோர் துறவிகள்போலப் புறத்தே ஒழுகினால் பயன் என்னை!

'அற்றவர் என்பார் அவாவற்றார் மற்றையார்
அற்றாக அற்ற திலர்'

ஜனகனும் முனிவர்களும் உடனிருந்து அறிவு நூல் ஓதுகின்றனர். அரண்மனையில் தீப்பற்றிய தென்ற செய்தி இவர்கள் காதில் விழுகின்றது. முனிவர்கள் தமது சுரைக் குடுக்கையையும் கிழிந்த துணியையும் காப்பாற்ற ஓடுகின்றனர் அரண்மனைக்குரிய அரசனோ கற்பதில் ஊன்றிய கருத்துடையவனாய் ஒதுவ தொழியாது நிற்கின்றான். அற்றவர் என வெளிவந்த முனிவர்கள் அற்றவரோ? இல்லாளோடும் அரசசெல்வத்தில் திளைத்து நின்ற ஜநகன் அற்றவனோ!

'அடல்வேண்டு மைந்தன் புலத்தை விடல்வேண்டும்
வேண்டிய வெல்லா மொருங்கு'

'உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து'

ஐந்தடக்கலாற்றினால் இல்லறத்தானே யாயினும் தலைசிறந்த துறவியாகின்றான். பின், விடுதல் என்றால் என்னை?

'யானென தென்னும் செறுக்கறுப்பான் வானோர்க்
குயர்ந்த வுலகம் புகும்'

ஈதே துறவு. துறவியேனும் எல்லாவற்றையும் விட்டானோ? உணவை விட்டானா? யான் எனதென்னும் பற்றினை விடுவதே துறவு. "அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு". பற்றை விட்டவன் இல்லறத்தானா யிருந்தால் வரும் இழுக்கென்னை?

பற்றை விடாதவன் தனது ஏழ்மையைப் பெருமை படுத்தித் துறவு எனக் கூறிக்கொள்ளல் ஏழைக்கிறுக்கேயன்றி வேறல்ல.

துறவறத்தில் இல்லறம்.

துறவறத்தில் கூறிய பல குறள்கள் இல்லறத்தானுக்கும் ஏற்றதாய் இருத்தல் காண்க.

'அருட்செல்வம் செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணு முள'' (அருளுடைமை)

இக்குறள் பொருட்செல்வம்பெற்ற பெரியானை நோக்கி அவன் உயர் நெறியடைய வழிகாட்டுகின்றதாகும்.

'தினற்பொருட்டால் கொள்ளா துலகெனின் யாரும்,
விலைப்பொருட்டா லூன்றருவாரில்' (புலாலுண்ணாமை)

பொருளைத் துறந்த துறவி விலைகொடுத்து ஊன் வாங்குவ தெங்ஙனம்? ஆதலின், இஃது இல்லறத்தானை நோக்கிக்கூறியதாகும். இனித் தவமாவது யாது?

'உற்றநோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற் குரு' (தவம்)

இதனை எல்லா இல்லறத்தாரும் மேற்கொள்ளல் அரிதாயினும், அவரிற் சிறந்த சிலரேனும் கைக்கொண்டு ஒழுகவில்லையோ? காந்தி யடிகளினும் தவத்திற் சிறந்தார் யார்? ஆனால் அவர் துறவி என வெளி வந்தார் இல்லை.

'இலர் பலராகிய காரணம் நோற்பார்
சிலர்பலர் நோலா தவர்' (தவம்)

என்ற குறள் இல்லறத்தாரையும்குறித்ததாகும். இலர் என்பது அறிவிலாதவரைக் குறிப்பதோடு பொருள் இலாதாரையும் குறிக்கின்றதெனப் பரிமேலழகர் உரை கூறுகின்றனர். பொருளைத் துறந்தாரிடத்தே பொருளின்மையைக் குறித்துப் பேசுவானேன்? இல்லறத்தாரும், தவம் மேற்கொள்ளவேண்டி, இக்குறளினை வள்ளுவர் ஓதியிருத்தல் வேண்டும்.

'வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாற் செய்தவம்
ஈண்டு முயலப்படும்'

என்ற குறளில், "ஈண்டும்" என்பதற்கு 'இல்லறமாகிய இந்நிலையிலும்' என்று பொருள் கொள்ளுதலும் ஏற்புடைத்தே. பலரும் நின்ற நிலை, இல்லற நிலையாதலின், அதனை அண்மைச்சுட்டால் குறித்தல், தககதேயாம். கூடா ஒழுக்கம் என்றபிரிவு, புறத்துறவை இழித்துரைப்பதாகும். கள்ளாமையைப்பற்றிக் கூறுகின்றபோது இல்லறத்தாருக்கும் ஒரு திருமொழி ஓதுகின்றார் திருவள்ளுவர்.

'களவினா லாகிய ஆக்கம் அளவிறந்
தாவது போலக் கெடும்'

களவினாலாகிய ஆக்கம், எல்லாம் துறந்த துறவிகட்கு ஏது?

'கள்வார்க்குத் தள்ளும் உயிர்நிலை கள்ளார்க்குத்
தள்ளாது புத்தே ளுலகு'

என்பது, புத்தேளுலகு தேடும் இல்லறத்தாருக்குப் பெரிதும் பயன்படுவதொரு குறளாம். "பொய்யாமை யன்ன புகழில்லை" என்பது புகழ்வேண்டிய இல்லறத்தானைச் சுட்டிக் கூறுகின்றதன்றோ? "மனத்தொடுவாய்மை" என்ற குறளில், வேளாண்மையும் நோன்பும் ஒருங்கு செய்வாரைப் பற்றிக் கூறுகின்றதை, முன்னரே கண்டோம். வெகுளி என்பதைப்பற்றிக் கூறுகையில்,

'சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி இனமென்னும்
ஏமப் புணையைச் சுடும்'

என எழுகின்ற குறள், இனத்தாரோடு வாழும் இல்லறத்தாருக்கும் பொருத்தமானதாகும். இன்னா செய்யாமையைப் பற்றிக் கூறும்,

'சிறப்பீனும் செல்வம் பெறினும் பிறர்க்கின்னா
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்'

என்றகுறளில் "சிறப்பீனும்செல்வம்" என்பதற்கு மணக்குடவர், "மிகுதி தரும் செல்வம்" எனப் பொருள் கொள்கின்

றூர். அவ்வாறுனல், இக்குறள் செல்வத்தினைத் தேடி நிற்கும் இல்லறத்தாரை நோக்கிக் கூறியதாகும். கொல்லாமையை வற்புறுத்தும்,

'பகுத்துண்டு பல்லுயி ரோம்புதல் நூலோர்
தொகுத்தவற்று ளெல்லாந் தலை'

என்ற குறளும்,

'நன்றாகு மாக்கம் பெரிதெனினுஞ் சான்றோர்க்குக்
கொன்றாகு மாக்கம் கடை'

என்ற குறளும், பகுத்துண்டு வாழ்தலையே பேரறமாகக் கொண்டு அதற்காக ஆக்கந்தேடி நிற்கும் இல்லறத்தாரை நோக்கிக் கூறுங்கன்றன வாகும். நிலையாமையை எடுத்துரைக் கின்ற திருவள்ளுவர், செல்வமுடைய இல்லறத்தாரையும் தட்டி எழுப்பி,

'அற்கா இயல்பிற்றுச் செல்வம் அதுபெற்றால்
அற்குப ஆங்கே செயல்'

என்று இடித்துரைத்து நல்வழிப் படுத்துகின்றூர். துற வினைக்கூற எழுந்த "யானெனதென் னும் செருக்கறுப்பான்" என்ற திருக்குறள், இல்லறத்தானும் துறவு பூண்டொழுகு தல் கூடுமெனக் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றது. மெய்யுணர்வு கூறவந்த,

'ஐயுணர் வெய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுணர் வில்லா தவர்க்கு'

என்ற திருக்குறள், ஐயுணர்வால் அனைத்தையும் ஆரத்துய்க் கும் இல்லறத்தாரை நோக்கியதெனக் கூற இட முண்டு. "அற்றவர் என்பார் அவா அற்றூர்" என்றதிருக்குறள், மனத் துறவடைந்து இல்லறத்து நின்றுரைக் குறிக்கின்றதை, முன் னரே ஆராய்ந்தோம்.

மேற்காட்டிய குறள்கள் அனைத்தும் முயல்வோனுகிய மூன்றும் நிலையில் உள்ளவனைக் குறிக்கின்றனவென்றால்,முயல் வாரில் இல்லறத்தானும் ஒருவனே என்பதைச் சிறிது போக்

இக் காண்போம். ஆதலின், முயல்வாரை நோக்கிக் கூறுகின்றதும் இல்லறத்தாரை நோக்கிக் கூறுகின்றதேயாம், என்க.

இல்லறத்தில் துறவறம்.

இல்லறத்தானும் துறவறவழியில் நின்றவனே என்பதை,

> 'அருள்வெஃகி ஆற்றின்கண் நின்றான் பொருள்வெஃகிப்
> பொல்லாத சூழக் கெடும்,'

என்ற குறளும் பிறகுறளும் நிலை நாட்டுகின்றன. "இல்லற நெறியால் அறிவு முதிர்ந்துழியல்லது துறக்கப் படாமையின் அதனைத்துறவறத்திற்கு ஆறு என்றார்" எனப்பரிமேலழகர் விரிவுரை கூறுகின்றார். இக் குறளுக்கு இவ்வாறு பொருள் கொள்ளாது 'துறவற வியலில், வெஃகாமை ஒரு பிரிவே யாகும்', என ஒரு சிலர் கூறுவர். அவர்கள், 'அடக்கமுடைமை, வெஃகாமை, முதலியவற்றைத் துறவறவியலுள் உள்ளன' என்றும், 'இன்னா செய்யாமை, கள்ளாமை, முதலிய இல்லற வியலுள் உள்ளன' என்றும் கூறித் திருவள்ளுவர் நூலைத் திருத்தி யமைக்கப்புகுவர். இவ்வாறு மாற்றி யமைக்கத்தக்கவாறு இல்லறவியலும் துறவற இயலும் அமைந்துள்ள இயைபும் நாம் கூறுவதை வற்புறுத்தும். அது நிற்க. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இல்லறத்தினைக் "கட்டமை ஒழுக்கத்துக் கண்ணுமை" என்றும், துறவறத்தை "அருளொடுபுணர்ந்த அகற்சி" என்றும் கூறுகின்றனர். அதற்கு உரை கண்ட இளம்பூரணர், நச்சினார்க்கினியர், என்ற உரையாளர்கள்,பரிமேலழகரும், மணக்குடவரும், உரைத்தபடியே, அடக்கமுடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, நடுவுநிலைமை, பிறர் மனை நயவாமை, வெஃகாமை, புறங்கூறாமை, தீவினையச்சம், அழுக்காறாமை, பொறையுடைமை, முதலியவற்றை,இல்லத்திற்கேற்ற அறவொழுக்கம் என்றும், அருளுடைமை, கொல்லாமை, இன்னா செய்யாமை, வாய்மை, கள்ளாமை, புணர்ச்சி விழையாமை, கள்ளுண்ணாமை, துறவு, முதலியவற்றைத் துறவற ஒழுக்கம் என்றும் கூறுகின்றனர். திருக்குறளில் உள்ள பாக்களையே எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். எனவே, பரிமேலழகர் பின்பற்றிய முறை, பண்டையோர் முறையே யாகும்.

அன்றியும் வெஃகாமை துறவறவியலைச் சேர்ந்ததாயின்,

‘ நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகின் குடிபொன்றிக்,
குற்றமும் ஆங்கே தரும் ’

என்பது குடிப்பெயர் காத்து வாழும் இல்லறத்தானை நோக்கியதன்றோ? எல்லாம் துறந்தானுக்கு எக்குடி எக்கேடு கெட்டால் என்ன? இல்லறவியலுள் கூறியன, துறவறத்தானுக்கு வேண்டுவன அல்ல என்றும், துறவறவியலில் கூறியன இல்லறத்தானுக்கு வேண்டியன அல்ல என்றும், கொண்டு, இடர்ப்படுவாரே இவ்வாறு பொருள் கொள்வர். திருவள்ளுவர் கூறுகின்ற அறஒழுக்கக் கோவை, அன்பின் வளர்ச்சியினைப் பின்பற்றுகின்றதென்றும் அவ்வொழுக்கங்கள் ஒன்றினொன்று பிரிந்து வளர்ந்து போகின்றன என்றும் அறியாதாரே இவ்வாறெல்லாம் கூற முன்வருவர். துறவி, செய்ந்நன்றி மறக்கலாம், நடுவுநிலை பிறழலாம், பிறர் மனை நயக்கலாம்; இல்லறத்தான் கொலைபுரியலாம், பொய்கூறலாம், என எவரே எடுத்துரைக்க முன் வருவர்? எனவே துறவறத்தான் ஆற்றின் நிற்பது போல, இல்லறத்தானும், அருள் வெஃகி, ஆற்றின் நிற்கின்றான், எனல் வேண்டும்.

முதனிலையும் முடிவு நிலையும்.

படிப்படியாக வளர்ந்து செல்லும் இயற்கைத் துறவே கூறுகின்றார், என்று கொண்டால், இம்முரண்பாடு ஒன்றும் தோன்றாது. அகத்துறவு கூறி இல்லறத்தானை நல்வழிப் படுத்தலாம் அன்றோ? அகத்துறவு என்ற உயர்நிலை கூறுவதுபற்றித் துறவற இயல் என வேறு பிரிக்கவேண்டுவதாயிற்று. ஆயினும் இல்லறத்தின் தொடர்ச்சியே அஃதாகும். அன்றியும், இல்லற வியலில் கூறிய அறங்கள் தலைசிறந்து விளங்குவது, மெய்யுணர்வு பெற்று உள்ளத் துறவு கைவந்தபோது தான். அன்புடைமையை இல்லறத்திற்கு அடிப்படையாகக் கொள்கின்றனர். ஆனால் இவ்வன்பு இல்லறத்தே முளை விடுகின்றது; பயன் ஈனுவதோ அகத் துறவு கைவந்தபோது தான்.

'அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பு முரியர் பிறர்க்கு.'

என்ற உயரிய அன்பு நிலை,

'மற்றுந் தொடர்ப்பா டெவன்கொல் பிறப்பறுக்க
லுற்றார்க் குடம்பு மிகை'

என்று கூறுகின்ற துறவுநிலையுள்ளார்க்கே எளிதாகும். அவ்வாறு உயர்ந்த தநீசியன்றோ, தமது என்பையும் கொடுத்து எடுத்துக் காட்டாயினர்? விருந்தென்ற தலைப்பின் கீழ்ப்

'பரிந்தோம்பிப் பற்றற்றே மென்பர் விருந்தோம்பி
வேள்வி தலைப்படா தார்.'

என்ற குறள், ஏழைச் சோம்பேறிகள் வேளாண்மைக்கு அஞ்சிப் புறத்துறவு பூண்டொழுகலைக்கண்டு எள்ளி நகையாடுகின்றது. பரிமேலழகர், இதற்கு வேறு பொருள் கூறுகின்றாராயினும், இப்பொருள் கூறவும் இடம் உண்டன்றோ? இனியவை கூறலை வற்புறுத்த வரும்,

'இன்சொலா லீர மளைஇப் படி றிலவாஞ்
செம்பொருள் கண்டார் வாய்ச்சொல்.'

என்ற குறள், பிறப்பெனும் பேதமை நீங்கச் சிறப்பெனும் செம்பொருள் கண்டு, மனத்தொடு வாய்மை மொழியும், அகத்துறவுடையாரையே குறிப்பதாகும். இனியவை கூறல், என்ற அறமும், இல்லறத்தே எழுந்து, அகத்துறவடைந் தோரிடத்தே முடிவுபெறுகின்றது. செய்ந்நன்றி அறிதலை எடுத்துக் கூறும்,

'கொன்றன்ன இன்னா செயினுமவர் செய்த
ஒன்றுநன் றுள்ளக் கெடும்.'

என்ற குறளும் அத்தகையதே.

'இன்னா செய்தாரை ஒறுத்த லவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்.'

என்று துறவறத்தே கூறப்படுகின்ற ஒழுக்கத்தைக் கைக்கொண்டவர்க்கன்றோ, செய்ந்நன்றி யறிதல் முழுதும் கைவாய்ப்பெறும்?

'சொற்கோட்ட மில்லது செப்ப மொருதலையா
வுட்கோட்ட மின்மை பெறின்.'

என்று நடுவுநிலைமை வற்புறுத்தும் திருக்குறள், அவாவற்று மனக்கோட்டம் நீங்கிய பெரியோரை நோக்குகின்றது. அவர்கள், நமக்கு மேல்வரிச்சட்டமாக நிற்க, நாம் அவர்களைப் பின்பற்றி நம்மாலியன்ற வகையில் அவ்வொழுக்கத்தில் பழக வேண்டும் அன்றோ? திருவள்ளுவர் அவ்வவ்வறத்தின் உயர் நிலையையும் கூறுகின்றனர். அதனைப் பின்பற்றிப் பழகும் முறையையும் கூறுகின்றனர். அஃதன்றோ அவர்பெருமை.

'ஒருமையு ளாமைபோ லைந்தடக்க லாற்றின்
எழுமையு மேமாப்புடைத்து,'

என்று அடக்கமுடைமையின் கீழ்வரும் குறளும், உரனென்னும் தோட்டியான் ஓரைந்தும் காக்கும் நீத்தாரைப் பற்றியதெனலாம்.

'நன்றிக்கு வித்தாகும் நல்லொழுக்கம் தீயொழுக்கம்
என்றும் இடும்பை தரும்.'

என்பது ஒழுக்கமுடைமை எனும் தலைப்பின் கீழ் வருகின்றதொரு திருக்குறள். இதனுள் 'நன்றிக்கு வித்தாகும்' எனவருந் தொடருக்கு, "முத்திக்கு விதையாகும் நல்லொழுக்கம்" என மணக்குடவர் பொருள் கொள்கின்றனர். எனவே இக்குறளும் மெய்யுணர்வாகிய முடிவையே நோக்குகின்றதென்க.

'நலக்குரியார் யாரெனின் நாமநீர்வைப்பிற்
பிறர்க்குரியா டோடோயா தார்.'

என்று பிறனில் விழையாமையை வற்புறுத்தும் குறளோ, வீட்டின்பமே முதலாய எல்லா நன்மைகளையும் பயனாகக் கூறு

கின்றது. பிறனில் விழையாமை என்னும் ஓரறம், இல்லாத போது, துறவு கைகூடுவதில்லையன்றோ? மேலே சென்று பொறையுடைமை கூறும் போது,

'பொறுத்தல் இறப்பினை என்று மதனை
மறத்த லதனினு நன்று'

என்றும்,

'திறனல்ல தற்பிறர் செய்யினும் நோநொந்
தறனல்ல செய்யாமை நன்று.'

என்றும்,

'மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரைத் தாந்தம்
தகுதியான் வென்று விடல்.'

என்றும், எடுத்த பொருளைத் திருவள்ளுவர் வற்புறுத்துகின்றார். இவ்வாறு கூறியதில் ஓரெழுத்தும் பிறழாது ஒழுகுவது எவருக்குக் கைகூடும்?

'இன்னா செய்தாரை ஒறுத்த லவர்நாண
நன்னயஞ் செய்து விடல்'

என்றபடி துறவற நிலையில் நின்றோர்க்கே கூடுவதொன்றாம். பொறை யுடைமை துறவறத்தாருக்கும் அருமையாதலைப் பாராட்டி யன்றோ,

'துறந்தாரிற் றூய்மை யுடையர் இறந்தார்வாய்
இன்னாச்சொன் னோற்கிற் பவர்.'

என்றும்,

'உண்ணாது நோற்பார் பெரியர் பிறர்சொல்லும்
இன்னாச்சொன் னோற்பாரிற் பின்.'

என்றும் பொறையுடையாரைப் புகழ்கின்றார். அழுக்காறாமையைப் பற்றிக்கூறுகின்ற பொழுதும்,

விழுப்பேற்றி னஃதொப்ப தில்லையார் மாட்டும்
அழுக்கேற்றி னின்மைபெறின்.

என அழுக்காறுமையை வீடுபேறு முதலியவற்றோடு ஒக்க வைத்து எண்ணுகின்றார். ஏன்?

'அழுக்காறெனெ ஒருபாவி திருச்செற்றுத்
தீயுழி உய்த்து விடும்.'

ஆதலின் அழுக்காறுமையே அறத்திற்கோர் அடிப்படையாய்த் தீயுழி உய்த்தலைத் தடுத்துப் போரா இயற்கை தருகிறது.

'இலமென்று வெஃகுதல் செய்யார் புலம்வென்ற
புன்மையில் காட்சியவர்.'

என்று வெஃகாமையில் வரும் குறளும் மேல்வரிச்சட்டமாய் அமைந்து, உரனென்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காத்துச் செம்பொருள் கண்டார்க்கு உரியதாகின்றது. "வெல்லுதல்பாவநெறிக்கட் செல்லவிடாமை" எனப்பரிமேலழகியார் பொருள் கொள்கின்றாராதலின், இவ்வகையில் ஐந்தடக்கல், இல்லறத்தாருக்கும் இயலுவதொன்றே என அறிக.

'சிற்றின்பம் வெஃகி அறனல்ல செய்யாரே
மற்றின்பம் வேண்டு பவர்.'

என்ற குறளுக்கு மணக்குடவர் "சிற்றின்பமாகிய பொருளை விரும்பி அறனல்லாதவற்றைச் செய்யார்; பேரின்பமாகிய வீடு பேற்றைக் காமிப்பவர். இது 'வீடுபெற வேண்டுவார்' செய்யார், என்றது" எனப்பொருள் கொள்கின்றனர். இதனால், இல்லறத்தாரும் வீடுபேறு வேண்டி முயல்கின்றனர் என்பதும், இல்லறஇயலும் வீடுபேற்றிற்கு முதற்படியாகிய தொரு வழியே என்பதும், இதன அடுத்தபடியே துறவறவியல் என்பதும், நன்கு விளங்குகின்றன. புறங்கூறுமையை வற்புறுத்துகின்றபோதும்,

'ஏதிலார் குற்றம்போற் றங்குற்றம் காண்கிற்பிற்
றீதுண்டோ மன்னு முயிர்க்கு.'

என்று கூறுகின்றார். இங்கிலை, எல்லோருக்கும் எளியதொன்றோ?

'வலியார்முற் றன்னை நினைக்க தான்தம்மின்
மெலியார் மேற்செல்லு மிடத்து.'

என்றபடி. நினைக்கப் பழகிய பெரியோர்க்கே இயலுவ தொன்றும். மேல், பயனில் சொல்லாமையைப்புனைந்துரைக் கின்றவர்,

'அறம்பய னுயு மறிவினர் சொல்லார்
பெரும்பய னில்லாத சொல்.'

என்றும்,

'பொருடீர்ந்த பொச்சாந்தும் சொல்லார் மருடீர்ந்த
மாசறு காட்சி யவர்'

என்றும், கூறுகின்றார். எப்பொருள் எத்தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காணும் அறிவுடை யோரே, பயனில சொல்லாமையைப் பழகுதல் கூடும். தீவினையச்சம் கூறுகின்றபோது,

'அறிவினு ளெல்லாந் தலையென்ப தீய
செறுவார்க்குஞ் செய்யா விடல்.'

என்ற உயர் நிலையையே புனைந்துரைக்கின்றார். ஈதும், "இன்னா செய்தாரை" என்ற குறள்வழி நின்றார்க்கே எளிதில் கைகூடு வதாகும். ஒப்புரவறிதல் என்ற தலைப்பின்கீழ்க்,

'கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்னாற்றுங் கொல்லோ உலகு.'

என வருகின்ற திருக்குறள், துறவறத்திற் கடிப்படையா கிய அருளின் நிலையை விளக்குகின்றதன்றோ! "உலகோபகாரம் ஞானிகள் விவகாரம்" என்ற நிலையை இக்குறளும் விளக்கு கின்றதன்றோ? ஈகையின் பெருமையையும், அதன் அருமையையும், பாராட்டத் தொடங்கி, அவ்வறமொன்றே துறவறத்தினும் பெரியதெனை முடிவு கட்டுகின்றார்.

'ஆற்றுவா ராற்றல் பசியாற்ற லப்பசியை
மாற்றுவா ராற்றலின் பின்.'

என்று வேளாண்மை நிறைந்த இல்லறத்தைப் புகழ்கின்றார். புகழினை எங்ஙனம் புகழ்கின்றார்?

> 'நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காடும்
> வித்தகர்க் கல்லா லரிது.'

என்ற குறளும் நிலையாதனவற்றால் நிலையாயின வற்றை எய்திச் செயற்கரிய செய்யும் பெரியார்மேல் வைத்தன்றோ புகழைப் புகழ்கின்றது.

புதியவழி.

எனவே, இல்லறம் துறவறம் என்றவை ஒரு வழியே யாம்; ஆனால், ஒரேணியின் தொடர்ச்சியான இரண்டு படிகள் போன்றுள்ளன. அகத்துறவே கூறுகின்றார் வள்ளுவர். ஆதலின், துறவறத்தும் இல்லறத்தானை மறக்கின்றார் இல்லை. இல்லறமும் மெய்யுணர்ந்தபோதுதான் சிறந்து விளங்குதலின், இல்லற வியலிலும் துறவின் முடிந்த முடிபாகிய மெய்யுணர்வை மறக்கின்றார் இல்லை. இந்த இயைபினை உணராதார் "இப்பகுதி இல்லற வியலிற் சேரவேண்டும்; இப்பகுதி துறவறவியலிற் சேரவேண்டும்" என்று போராடுவர். இல்லற இயலில் மேல்வரிச் சட்டமாக அறத்தினுயர் நிலையைப் புகழ்கின்றார். ஆனால், அது சிறுபான்மையே யாகும். துறவற வியலில் இல்லறத்தானைத் தட்டி எழுப்புகின்றனர். அஃதும் சிறுபான்மையே. நோக்குமிடத்து, இல்லறவியல் இல்லற வியலையே கூறுகின்றது. துறவறவியல் துறவறவியலை கூறுகின்றது.

> "மனத்தொடு வாய்மை மொழியின் தவத்தோடு
> தானஞ் செய்வாரிற் றலை."

என்ற குறளின் உட்பொருளை நன்குணர்வோமானால் திருவள்ளுவர் காட்டும் புதிய வழி முரண்பாடின்றி விளக்கமாகும்.

முயல்வாருள் தலை.

மெய்யுணர்வு பெற முயல்வார் பலர். அவர் முயலும் வழியும்பல. புறத்துறவு பூண்டு, அகத்துறவு நாடி நிற்பார்

ஒரு புறம். புறத்துறவு பூணாது அகத்துறவு நாடி நிற்பார் மற்றொருபுறம். இவருள் பின்னவரே சிறந்தவர் ஆவர். கூடா ஒழுக்கத்தால் வரும் கேடொன்றும் இல்லறத்தில் இல்லை யன்றோ!

'இயல்பினா னில்வாழ்க்கை வாழ்பவ னென்பான்
முயல்வாரு ளெல்லாந் தலை.'

'அறத்தாற்றி னில்வாழ்க்கை யாற்றின் புறத்தாற்றிற்
போஒய்ப் பெறுவ தெவன்.'

என இடித்துரைக்கின்றார். எனவே, வேளாண்மை யும் நோன்பும் புரிந்தருளும் பெரியோரே பெரியோர். வேளாண்மை ஒன்றே செய்வாரும், நோன்பு ஒன்றே மேற் கொள்வாரும், அத்துணைச் சிறப்பினர் அல்லர். 'புறத்தாற் றிற் போய்ப்பெறுவதெவன்' என்றும், 'நோற்பாரினோன்மை யுடைத்து' என்றும், 'பரிந்தோம்பிப்பற்றற்றேம் என்பர்' என் றும், 'ஆற்றுவாராற்றல் பசியாற்றலப்பசியை மாற்றுவாராற்ற லின் பின்' என்றும், 'துறந்தாரிற் றூய்மை யுடையார் இறந் தார் வாய் இன்னாச் சொன்னோற் கிற்பவர்' என்றும், நோன்பு ஒன்றினையே மேற்கொண்டொழுகுவாரைப் புறக் கணிக்கின்றமை கண்டோம். அவ்வாறே நோன்பினை மற ந்து, வேளாண்மை ஒன்றினையே மேற்கொண்டொழு குவாரையும் புறக்கணிக்கின்றார் திருவள்ளுவனார்.

'தலைப்பட்டார் தீரத் துறந்தார் மயங்கி
வலைப்பட்டார் மற்றை யவர்.'

'துறந்தார்க்குத் துப்புரவு வேண்டி மறந்தார்கொல்
மற்றை யவர்க டவம்.'

என்ற குறள்கள், இதனை வலியுறுத்துகின்றன. ஈற்றிலே காட்டிய குறளே இல்லறத்தின் பெருமையை நன்கு வலி யுறுத்துகின்றது. துறந்தாரல்லாதாரும் தவத்தினை மறத் தலாகாது. 'அவ்வாறிருந்தும் அவர்கள் மறந்தது எத னால்'? என்றல்லவோ அக்குறளில் ஆராய்ச்சி எழுகின்றது. மறத்தல் என்ற சொல்லே, இந்தப் பொருளாற்றலைத் தந்து

நிற்கின்றது. மேற்கூறிய இரண்டு குறள்களும், வேளாண்மையையும் நோன்பையும் மேற்கொண்டொழுகும் இல்லறத்தை நோக்கிக் கூறுகின்றன அல்ல என்க. முன்னர், இல்லறத்தின் உயர் நிலையைப்பற்றிப் பாராட்டுகின்ற குறள்களுக்கும், இங்கு அதன் இழிவு நிலையை இழித்துரைக்கின்ற இக்குறள்களுக்கும், முரண்பாடொன்றும் இல்லை. இதனையறியாதார், திருவள்ளுவர், இல்லறத்தில், இல்லறத்தாரைப் புகழ்கின்றார்; துறவறத்தில் துறவறத்தாரை உயர்த்தி ஒதுகின்றார்; என்று கூறித் திருவள்ளுவனாரை, முன்னுக்குப் பின் முரண்படுதல் நோக்காது இடத்திற்கேற்ப இனிக்கப் பாடுகின்ற ஏழைகளில் ஒருவர் ஆக்குவர். அந்தோ, இதனினும் பெரும்பழி உண்டோ! அம்மம்ம.

இல்லறமே நல்லறம்.

புறத்துறவு பூண்டார் வேளாண்மை செய்வதெங்ஙனம் கூடும்? புறத்துறவு பூணாதார் வேளாண்மையுஞ் செய்வர்; நோன்பும் நோற்பர்; மெய்யுணர்வுபெற்று அவாவும் அறுப்பர். ஆதலின்,

> 'அறனெனப் பட்டதே இல்வாழ்க்கை அஃதும்
> பிறன்பழிப்ப தில்லாயின் நன்று.'

என முடிவுகட்டி, அறன் வலியுறுத்துகின்றார். அவ்வறனையே தாமும் மேற்கொண்டு உலகில் வாழ்ந்தருளினார்.

பெண்ணோடு வாழும் துறவு.

எனவே, இயற்கைத் துறவானது இயல்பாக வளருமிடமாகிய இல்லறத்திற்கே திருவள்ளுவனார், ஏற்றம் கூறுகின்றார். ஆதலின், பெண்களை இழிவாகப் பேசுகின்றதை அவர் குறளில், எங்கும் காண இயலாது. மற்றையோர் நூல்களையும் இவர் நூலையும் ஒருங்கு வைத்து ஆராயும்போது, ஓருண்மை, உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போலப் புலனாகின்றது. மற்றைய நூல்கள் எல்லாம், பெண்ணிழிவினையும், புணர்ச்சி விழையாமையினையும், துறவறத்திற்கு இன்றியமையா ஒழுக்க

மாகக் கூறிப்போகத், திருவள்ளுவனார், அவற்றைப்பற்றி ஒரு சொல்லும் பேசாமை, இங்குக் குறித்துவைத்துக் கொள்ளத் தக்கது. இளம்பூரணர்,

'வேண்டி னுண்டாகத்துறக்க துறந்தபின்
ஈண்டியற் பால பல'

என்ற குறளை எடுத்துக் காட்டி "அஃது பிரமசரியக் காப்பின் விளைவு கூறியது" என்பர். ஆனால் திருவள்ளுவர், பெண்களோடு கூடி வாழ்தலை ஓரிடத்தும் தெளிவாக எடுத்துக் கூறிப் பழிக்கின்றிலர். வேண்டிய எல்லாம் ஒருங்கு துறக்கும் பொழுது, காந்தியடிகளைப் போலப், பெண் இன்பத்தையும் துறப்பதும் இயல்பே. ஆனால், பெண்ணொடு வாழாது காட்டில் ஓடி ஒளிய வேண்டுவதில்லை. பெண் இன்பத்தினையும் 'யான் எனது' என்னும் செருக்கறத் துறப்பதே துறவாகும். இவ்வளவும் கூறி வந்தமையால், பெண்ணொடு பிரியாது வாழும் இல்லறத்தினைப் புகழ்வதும், துறவில் பெண்ணிழிவு கூறி இகழாததும், திருவள்ளுவர் நூலின் சிறப்பியல்புகளாகும். எனவே, இவ்வகையால், திருவள்ளுவர், தமிழப் பெண்களுக்கு எங்கும் இல்லாததொரு பெருஞ் சிறப்புச் செய்து வைக்கின்றார். நாமோ அதனை மறந்தலைகின்றோம்.

இல்லறமே இயற்கையறம்.

இல்லற மொன்றே இயற்கையோடு இயைந்ததென்பது தான் திருவள்ளுவரது முடிந்த முடிபு. இணைவிழைச்சியாலே இல்லறம் இயல்பாயதென்று கொள்ளுதற்கில்லை. இருவேறு வகையாய் விளங்கும் ஆண்மக்களின் பண்பும் பெண்மக்களின் பண்பும் ஒன்று சேர்ந்த உயர்ந்த ஒழுக்கத்தினை, உலகில் விளக்குதலின், இல்லறம் நல்லறமாயிற்று; இயற்கை ஒழுக்கமாயிற்று; இறைவன் எண்ணம் நிறைவேறும் வழியாயிற்று. "இயல்பினான் இல்வாழ்வான் என்பான்" எனத் திருவள்ளுவர் பாடுதல் காண்க. இதனின்றும் இயற்கையோடு மாறுபடுதல் ஒண்ணாது என்பது தானே போதரும்.

எனினும், அவ்வாறு செயற்கை வாழ்க்கை யுடையாரையும் "நோற்பார்" என்றும், "முயல்வார்" என்றும் ஒருங்கு வைத்து எண்ணுகின்றார். மணமில்லாமல் வாழ்தல் ஆகா தென ஒருதலையாக உறுதி கூறுகின்றிலர். ஆனால், பெண் களைப் பற்றிய வரையில் ஓர் உவமை வழியாக இவ்வுண் மையை விளக்கி வற்புறுத்துகின்றார். மகளிர், மணமிலா திருந்தால், தம் பிறவியின் பெரும்பயனை எய்துகின்றிலர், எனச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். இக்கொள்கை உலகறிந்த தொன்று என அதனை ஓர் உவமையாகக் கொள்கின்றார்.

'அற்றார்க்கொன் றாற்றாதான் செல்வ மிகுநலம்
பெற்றா டமியண்மூத் தற்று.'

என்ற குறள், நன்றியில் திரு என்ற தலைப்பின் கீழ் உள் ளது. ஒன்றும் இல்லாதவர்க்குத் தன்னாலான உதவி ஒரு சிறிதும் செய்யாதவனது செல்வம் பயனற்றதேயாகும். மிக்க அழகினையுடைய பெண் ஒருத்தி, மணமின்றித் தனியே இருந்து, கிழவியாகின்றாள். அவளது எழில் நலம், ஏதே னும் ஒரு பயனை அடைகின்றதோ? அதுபோல, ஈவிரக் கம் இல்லாதானின் நன்றியில் திருவும், பயனற்றதேயாகும். இங்கு எடுத்தாண்டவுவமை, மகளிரது மணவாழ்க்கையைப் புகழ்கின்றது.

முடிவு.

திருவள்ளுவர் பெண்ணைப் பேயெனப் பேசவில்லை. செயற்கைத் துறவினையே பேய்த்துறவாக்குகின்றார். துறவி லும்,பெண், வாழ்க்கைத் துணையாக விளங்கலாம் என்பதுபற் றிப் பெண்ணைத் துறத்தலை ஓரிடத்தும் கூறாது விடுகின்றார். பெண்ணோடு வாழ்வதனையே பெரிதும் போற்றுகின்றார். மணந்துவாழும் மகளிரின் அழகைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றார். பெண்களுக்கு இங்கும் உயர்நிலை யன்றி வேறென்ன காணக் கிடக்கின்றது.

௪. அடிமையா ? வாழ்க்கைத்துணையா ?

(அ). காமத்துப்பால்.

இனிப் பெண்களுக்கு உரிமை உண்டு எனப் பேசத் திருக்குறளில் இடமுண்டோ? மடந்தையர் அனைவரும் வழி வழி யடிமைகளா? (இதனைப்பற்றி மேற் சென்று ஆராய் வதற்கு முன்னரே, இதுவரை கூறி வந்ததின் நின்றுமே, ஒன்று, நாம் துணிந்து கூறலாம்.) பிற நூலார், எந்த எந்தக் கருத்துப் பற்றிப் பெண்களுக்கு உரிமை இல்லை, என மறுத் தனரோ, அந்த அந்தக் கருத்துக்களை எல்லாம், நாம், மேலே கண்டபடி, பகற்கனு, எனக் காட்டுகின்றார் திருவள்ளுவனார். ஆகலின், அஃபெரியார், பெண்கள் அடிமைகள், எனக்கனவி லும் கருதியிரார், என்று முடிவு கட்ட இடமுண்டு.

1. அன்பிலாமணம் உயிரிலாப்பிணம்.

(களவியல்.)

திருவள்ளுவனார், உலகத்து உறுதிப்பொருளை, அறம், பொருள், இன்பம், என முப்பாலாகக் கொண்டு ஆராய்கின்ற னர். இம்மூவகைப் பாலில் ஒன்றாகிய இன்பத்துப்பாலில், பெண்களுக்கு என்ன உரிமையுண்டு எனத் திருவள்ளுவர் தெளிவாகக் காட்டுகின்றார்? இன்பமெனக் கூறியது தான் யாது?

'கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த் துற்றறியும் ஐம்புலனு
மொண்டொடி கண்ணே யுள.'

என்று குறிக்கப்படுவதே, இங்கு இன்பமெனப்பேசப்படுகின் றது. 'இதனைத் துய்ப்பது எங்ஙனம்?' என்பதே இன்பத் துப்பாலில் ஆராய்ச்சி. காமத்துப்பாலில், திருவள்ளுவனார், அன்பினைந்திணை ஒழுக்கத்தையே, ஓதுகின்றார். அவ்வொழுக் கம், களவியலாக எழுந்து, கற்பியலாக வளர்ந்து ஒளிர்வது. களவாவது, ஒத்ததலைவனும் தலைவியும், கொடுப்பாரும் அடுப் பாரும் இன்றித், தாமே தனியிடத்து, இறைவனருளால்

எதிர்ப்பட்டுத், தம்முணைப்பற்றுப் பால் வழியோடி, ஒன்று கூடி, ஈருடலும் ஒருயிருயாய்ப்பிணைந்து, பேரன்போடுபேரின்பம் பெறுவதாகும். இறைவனுருவாகிய அன்பொன்றினாலேயே பிணைக்கப்பட்ட இவர்களது தொடர்பு, புலவர் பலராலும், கடவுட்புணர்ச்சி என்றும், இயற்கைப்புணர்ச்சி என்றும், புகழப்பட்டது. பிறர் ஒருவரும் அறியாதபடி, இவ்வாறு கூடிய காதலர், உலகறிய மணந்து வாழ்வதே, கற்பொழுக்கமாகும்.

'கற்பெனப்படுவது களவின் வழித்தே'

என்பது இறையனார் அகப்பொருள். திருவள்ளுவனார், இன்பம் எனப் பாராட்டுவது இக் களவொழுக்கத்தைத் தான். இன்பமென்பது அன்புள்ள இடத்தில் தான் காணக் கிடைக்கும். அவ்வன்பே, களவொழுக்கம் ஒன்றில்தான் அவாவின் கலப்பின்றிக் காணப்படுகின்றது. மற்றைய இடங்களில், அன்பினால்தான் ஒருத்தியை ஒருத்தன் மணக்கின்றான் என ஒருதலையாகத் துணிதற்கு இடமில்லை. அங்கெல்லாம், ஆண்மகன், மங்கையின் அறிவு கண்டு மணப்பான்; அழகு கண்டு மயங்குவான்; செல்வங்கண்டு சேர்வான்; பெரியோருக்கஞ்சிப் பெண் கைப்பிடிப்பான். ஆனால், களவு ஒழுக்கத்திலோ, அன்பு என்பதன்றி வேறொன்றும் இல்லை. அது பற்றியன்றோ, அன்பினைந்திணை, என்று இறையனாரும், "அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற் காமக் கூட்டம்" என்று தொல்காப்பியனாரும், சிறப்பித்துக் கூறுவாராயினர். எனவே, பெரியோர்கள் கூடிப்பெண்களை, விற்றும் வாங்கியும் வழக்கிற் கொணர்ந்த திருமணத்தைத் திருமணமென்று திருவள்ளுவர் உடன்படார். ஐம்பதாண்டு கிழவனும், ஐந்தாண்டு குழவியும், மணப்பதனைப் பிணத்தின் சடங்கெனக் கொள்ளுமேயன்றித் திருமணம் என்று திருக்குறள் செப்புமோ? அன்பிலாதாரையும், அறியாதாரையும், அறையில் அடைத்து அகமுடையான், அகமுடையாள், என்று அவர்களுக்கு பெயர் வைத்து, ஊரறியத் தாலி கட்டுவித்து, மணப்பறை அறைந்தால், அதனைப் பிணப்பறை என்றே திருவள்ளுவர் நூலினை ஓதி உணர்ந்தவர்

கள், உறுதி கூறுவர். திருவள்ளுவர் கூறுகின்ற களவியலாகிய இன்ப இயலிலே, ஆணுக்கு எத்துணை உரிமையுண்டோ அத்துணை உரிமை, பெண்ணுக்கும் உண்டு. இருவரும் முணைப்படங்கிப் பால்வழியோடி, இறை பணி நின்று, அன்புகண்ணாக ஒருவரை ஒருவர் உணர்ந்து ஒன்றுகின்றனர். இவளும், தன தன்பனை மணக்கின்றாள்; அவனும், தன தன்புடையாளை மணக்கின்றான். இவ்வாறு, அன்பு, இருதலையும் ஒவ்வாதபோது கைக்கிளை என்று இகழப்படும். இருதலையும் ஒத்தபோதுதான் களவியல் என்று சிறப்பிக்கப்படும்.

'தாம்வீழ்வார் தம்வீழப் பெற்றவர் பெற்றாரே
காமத்துக் காழில் கனி'

[தம்மால் காதலிக்கப்படும் கணவர், தம்மைக்காதலிக்கப் பெற்ற மகளிர், பெற்றாரன்றே, காம நுகர்ச்சி என்னும் பரல் இல்லாத கனி.]

'ஒருதலையான் இன்னாது காமம்காப் போல
இருதலை யானும் இனிது'

[மகளிர், ஆடவர், என்னும் இருதலையினும், வேட்கை ஒருதலைக் கண்ணேயாயின், அஃது இன்னாது; கா (காவடி) வினது பாரம் போல, இருதலைக் கண்ணுமொப்பின், அஃதினிது.]

'உடம்போ டுயிரிடை என்ன மற்றன்ன
மடந்தையோ டெம்மிடை நட்பு.'

[உடம்போ டுயிரிடையுளவாய நட்புக்கள் எத்தன்மைய அத்தன்மைய இம்மடந்தையோடு எம்மிடையுளவாய நட்புக்கள்]

என வரும் குறட்பாக்கள் இதனை நன்கு வற்புறுத்துகின்றன.

ஒத்த அன்பும் உரிமையும்.

ஆண் பாலார்க்கும் பெண் பாலார்க்கும் உரிமையுண்டு என்பதனையும், அவரவர் தனித்தனி நின்று அவ்வுரிமைக்குப் போராடாது அன்புருவாகிப் பிணைந்தபோதுதான் உண்மை யின்பம் பிறக்கும் என்பதனையும், வலியுறுத்தவே திருவள்ளுவனர், தமது காமத்துப்பாலை, ஆணியல் என்றும், பெண்ணியல் என்றும், இருவரியல் என்றும், வேறு பிரித்து ஒன்றாக்கி ஓதுகின்றார். பரிமேலழகியார் களவியல், கற்பியல், என்று வேறு பிரித்து ஓதுகின்ற துண்மையே. ஆனால்,திருவள்ளுவர் காலத்திருந்தவரில் ஒருவராகிய மோசிகீரனார்,

'ஆண்பாலேழ் ஆறிரண்டு பெண்பால் அடுத்தன்பு
பூண்பா லிருப்பாலோ ராறாக-மாண்பாய
காமத்தின் பக்கமொரு மூன்றாகக் கட்டுரைத்தார்
நாமத்தின் வள்ளுவனார் நன்கு'

எனத் திருவள்ளுவ மாலையில் பாடுகின்றமையால், இஃதே, திருவள்ளுவர் செய்கின்ற பாகுபாடென்க. இதற்கு முரண்படாது, தம் கருத்தை நோக்கி வேறொரு, வகையில் பிரிவு செய்கின்றார் பரிமேலழகர்.

இன்பவியல் உலகியலே.

பிறநூலோர், இவ்வைந்திணை ஒழுக்கத்தினை எடுத்து, ஓதுகின்றதற்கும், திருவள்ளுவர், அவ்வொழுக்கத்தைக்காமத் துப் பாலில் புனைந்துரைக்கின்றதற்கும்,ஒருவேற்றுமையுண்டு. நக்கீரர், இவ்வொழுக்கத்தினை "இல்லது இனியது நல்லதெனப் புலவரான் நாட்டப்பட்டது." என்று புகழ்ந்திகழ்கின்றனர். அம்மட்டோடும் நில்லாது, இவ்வொழுக்கம், உலகினர் மேற்கொண்டொழுகுதற் பொருட்டுக் கூறப்படவில்லை, என்றும் வற்புறுத்துகின்றனர். காதலால் கண்மூடித்திரிபவனை, நல்வழிப்படுத்த வேண்டி, அவன் விரும்பும் இணைவிழைச்சியிற் சிறந்ததாகிய களவொழுக்கம், பெரியோரால் கூறப்படுகின்ற தாம். இக்களவொழுக்கத்தைப் பற்றிக் கேட்ட கீழ்மகன்,

அதனைப்பெறும் வழியாது எனநாடும்போது "வேண்டியவேண்டியாங் கெய்தலின் செய்தவம் ஈண்டு முயலப்படும்" எனப் பெரியோர், அவனைத் தவத்தின் மேற் செலுத்துகின்றார்களாம். தவமேற்கொண்ட பொழுது, சிற்றின்பத்தை நோக்கித் தவம் செய்தலினும், பேரின்பம் நோக்கித் தவம்கிடத்தல் சாலச்சிறந்ததெனை அவனுக்கு எடுத்துக்காட்டி, அன்னவனை வீட்டுவழியிற் கொண்டு போய் விடுகின்றார்களாம். எனவே, நக்கீரர் கொள்கைப்படி, இனைவிழைச்சி நாடியவனை, இல்லறத்தினின்றும் வெளியேற்றி, வீட்டின்பத்தை நோக்கித் தவம் செய்யத் தூண்டுகிறதொரு சூழ்ச்சியே களவியலாகும். ஆனால், திருவள்ளுவனார், அத்தகைய சூழ்ச்சியினைக் காமத்துப்பாலில் கூற இயலாதன்றோ? அறத்துப்பாலில், உலகினர் கைக்கொள்ள வேண்டிய ஒழுக்கத்தினைக் கூறுகின்றார். பொருட்பாலில், உலகம் நடைபெற வேண்டிய முறையினை, எடுத்து ஓதுகின்றார். இவ்வாறு கூறுகின்றவர், இன்பத்துப்பாலில், வானத்தைக் காட்டிவிட்டு வாளா இருப்பாரோ? அறத்துப்பாலையும், பொருட்பாலையும், உலகம் பின் பற்றி வாழ்வை கூறுகின்றமை போல, இன்பத்துப்பாலையும், உயிர்கள் இன்பத்தினை இவ்வுலகில் எங்ஙனம் துய்ப்பது, என்பதனைவிளக்கவே கூறுகின்றார். இன்பத்துப்பால் ஒரு சூழ்ச்சியானால், அஃது, இன்பத்தினைக் கூறாது துறவினைக் கூறுகின்றதாதல் வேண்டும்; இல்லறத்தின் நின்றும், எல்லோரையும் வெளியோட்டுகின்றதாதல் வேண்டும். இன்பநூல் என்று வாத்ஸாயநர், கொக்கோகர், முதலானோர் கூறுகின்றவை, அவ்வாறு சூழ்ச்சியளவில் முடியாத போது, மாந்தர்க்குறுதி என எடுத்துக் கூறவந்த இன்பத்தினை, ஒழுக்க முறையில், உலகினர் துய்க்கத்தக்கதாகக்கூறாது, திருவள்ளுவேறென்று கூறுகின்றார் என்பது ஏட்டுச் சுரைக்காய் கறிக்குதவாது, என்ற கதையாக முடியும். இன்பநூல் எழுதுகின்ற பிறர் எல்லாம், பிறர் மனை நயத்தல், பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்கம், முதலிய அறம் அல்லா தவற்றைப்பற்றியும்கூறுகின்றனர். ஆனால், திருவள்ளுவரோ,

'அறத்தான் வருவதே இன்ப மற்றெல்லாம்
புறத்த புகழு மில.'

என உறுதி கூறுகின்றனர். ஆதலின், இல்லற நிலையிற் பிறழாது, உயர் நிலை யடைந்து, இறை பணிநின்று முனைப்படங்கி, அன்பு வடிவான உயிர் நிலையினையே, இன்பமெண எடுத்து ஓதுகின்றார்.

மேல்வரிச் சட்டம்.

அவர் கூறுகின்ற இன்ப ஒழுக்கம், இவ்வுலகில் அன்புருவான காதலனும், காதலியும், துய்க்கக் கூடிய தொன்றே யாகும். காமத்துப்பாலைத் திருவள்ளுவனார், கூத்து நூலாக யாத்துள்ளார். ஆதலின், பலஇடத்தும் காணக்கூடிய நயங்களையும், அழகுகளையும், ஓரிடத்தே உள்ளனவாகச் சுவை பெருகப் பாடுகின்றார். அவ்வளவே அவர் உலகத்தோடுமாறு படக் கூறுகின்றது. அவர் கூறுகின்றதில், எள்ளளவும் பிறழாது இன்பந்துய்த்தல், இவ்வுலகில் இயைவதில்லை, என்பது உண்மையே. ஆனல், அப்பெரியார் கூறுகின்றதில் எள்ளளவும் பிறழாது அறம் வளர்த்தலும், பொருளீட்டலும், இவ்வுலகில் இயைவனவோ என்று கேட்கின்றோம். அவையும், இயைவன அல்ல என்பதனை யாவரும் உணர்தல் வேண்டும். மற்றைய பாக்களை, நாம், மேல் வரிச்சட்டமாகக் கொண்டொழுக வேண்டித் திருவள்ளுவர் கூறியருள்கின்றது போல, இன்பத்துப்பாலையும், மேல் வரிச்சட்டமாகவே எழுதியமைக்கின்றார்.

இன்பமும் அறமும்.

இன்ப ஒழுக்கமாவது அன்பொழுக்கமே யாகும். அவ்வன்பு இல்லறத்திற்கு இன்றியமையாதென்பதனை அறத்துப்பாலிலேயே ஓதுவிடுகின்றார். காதலன், காதலிவழியாக உலகினை இயக்கி, ஒன்றுபடுத்துவதனை அங்குக் கூறுகின்றார். பின்னர், அவ்வன்பு, காதலன் காதலி என்ற இருவர் அளவில் நின்று அவர்களை எவ்வாறு இயக்குகின்றதென்பதனை இன்பத்துப்பாலில் காட்டுகின்றார். இவ்விருவரும், இன்பத்துப் பால்

வழியே, அன்பால் இயக்கி ஒன்றாய போதுதான், அவர்கள் ஒழுக்கமெல்லாம் அற ஒழுக்கமாவது. இவ்வகையில் இன்பத்துப்பால் அறத்துப்பாலுக்குப் பிறப்பிடமாகின்றது. இது பற்றி யன்றோ, தொல்காப்பியனார்,

'இன்பமும் பொருளு மறனுமென்றாங்
கன்பொடுபுணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கிற்
காமக் கூட்டம்.'

என்று இன்பத்தை முதலில் வைத்து ஓதுகின்றார். அறத்துப்பால்,முயற்கொம்பாகாதபோது, அதன் தாயாகிய இன்பத்துப் பாலும், முயற்கொம்பாவதில்லை என்க. எனவே, திருவள்ளுவர், காட்டுகின்ற வழியினைப் பின் பற்றுவதற்காகவே இன்பத்துப்பால் கூறுகின்றார் என்பது ஒருதலை. பரிமேலழகியாரும் இக்கொள்கையே யுடையார், என்பது, •

'இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களும், அந்தமிலின்பத்தழிவில் வீடும், நெறியறிந்தெய்துதற்குரிய மாந்தர்க்கு உறுதி என உயர்ந்தோரான் எடுக்கப்பட்ட பொருள் நான்கு. அவை, அறம்பொருள் இன்பம் வீடு என்பன (உரைப்பாயிரம்) இனி, அப்பொருளைத் துணைக்காரணமாக உடைத்தாய் இம்மையே பயப்பதாய இன்பங் கூறுவானெடுத்துக் கொண்டார். ஈண்டு இன்பமென்றது, ஒரு காலத்தொரு பொருளான் ஐம்புலனும் நுகர்தற் சிறப்புடைத்தாய காமவின்பத்தினை........சுவை மிகுதி பயப்ப உலக நடையோடு ஒப்பும் ஒவ்வாமையும் உடைய வாக்கிக் கூறுகின்றார் (காமத்துப் துப்பால் உரைப்பாயிரம்)

என அவர் கூறுதலின் நின்றும் புலனாகின்றது. இல்லற வியலில், காதலனும், காதலியும், உலக நடையை நடத்தி ஒழுகும் முறையைக் கூறுகின்றார் வள்ளுவர். இங்கு அவ்விருவரும் இன்பந்துய்ப்பதனைக் கூறுகின்றார். இவ்விரண்டும் ஒன்றோடொன்று பெரிதும் இயைபுடையன. பொருளும் துணையாகி நின்று பயன்படுதலின், முப்பாலும் ஒரு பாலாகி உவகைக் கடலில் அறம்பொங்கி வழிவதைச் சுட்டுகின்றனர்.

இவை மூன்றும் ஒன்று போல் ஒன்று, உலகிற்கென எழுந்தமையின், ஒன்று பொய்யாயின், மற்றையவும் பொய்யாய்ப் போகும்.

காமத்துப்பாலின் சிறப்பியல்பு.

இவ்வளவும் கூறியமையால், பெறப்பட்டதென்னை? திருவள்ளுவனாரோ, வாத்ஸாயநர், கொக்கோகர், முதலியவர்களைப் போலாது, அன்பின் பயனாகிய இன்பமொன்றினையே, கூறுகின்றனர். நக்கீரர் முதலியோரைப் போல, அதனைப் பெய்த் தோக்காது, உலகினர் குடைந்தாடும் பூத்தாரும் பொய்கையாக்குகின்றனர். புலவரின் புனைந்துரையாக்காது உலகியலாக்குகின்றனர். செய்யுள் வழக்கொடு உலகவழக்கும் கூறிச் சிறப்பிக்கின்றனர். எனவே, இந்த நாளிலும், ஆணும்பெண்ணும், இறை பணி நின்று, அன்புவழி பாடியற்ற வேண்டும் என்பதாயிற்று. கொடுப்பாரும், அடுப்பாரும், அன்பு வழிக்குத் துணையாய்நின்று, கற்பு ஒழுக்கத்தைக் களவியலின் வழியே, நிலைநாட்ட வேண்டும், என்பதும் இதனால் பெறப்படும். களவொழுக்கம் என்றால், இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, முதலாம் கோவைத்துறைகள் அனைத்தும் பயின்றுவர வேண்டுமென்பது திருவள்ளுவர் கருத்தன்று. அது பற்றியன்றோ, அப்பெரியார் கோவைக்கிளவி அனைத்தையும் கோவைசெய்யாது, அங்கொன்றும, இங்கொன்றும், எடுத்துமொழிகின்றார். அன்பு மணக்க மணப்பதே மணமென்று அன்பின் கதையைச் சுருக்கமாகக் கூறுகின்றார். இவ்வன்பு இல்லாத போது, இவ்வுலகில் இன்பம் இல்லை, என்பது எல்லாமுணர்ந்த திருவள்ளுவனாரின் முடிந்த முடிபாகும்.

2. ஒருவனுக் கொருத்தி

பரத்தையிற் பிரிவு.

" அன்பி னைந்திணை ஒழுக்கத்தின் அருமை பெருமை யினை யாவரும் அறிவர். காதலனையும் காதலியையும் எல்லாவகையாலும், எல்லா உரிமையாலும், ஒத்தவர் என்று புகழ்வது களவியலின் தொடக்கத்தில் தான். போகப்போக. 'வரவரமாமி கழுதை போலானாள்' என்ற கதையாகத்தான் முடிகின்றது. வெளிக்கு வேறு போலச் சிறிது போது காட்டிப் பின், பழையபடி 'பழைய குருடி! கதவைத்திற அடி' என்று அடிமையோடு உட்புகுகின்ற கதை தான். களவிய லில் பரத்தையிற் பிரிவொன்று பேசப்படவில்லையோ! காமக் கிழத்தியரோடும், காதற்பரத்தையரோடும் எல்லாமறிந்த தலை மகன் இன்புறுகின்றான் அன்றோ! இவன் கூடிக்குலாவும் பரத்தையரது எண்ணிக்கைக்கும் ஒருமுடிவுண்டோ? மணப் பெண்ணின் வயிறெரிய, மனமெரிய, வரைவின் மகளிரோடு வரைவின்றி வாழ்பவனையும், நல்மகன் என வாழ்த்துவதோ! இவ்வாறு, திருவள்ளுவரும், பரத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலை வனைப் புகழ்கின்றாரானால், பெண்களுக்கு ஏது பெருமை" என இங்கு ஒரு சிலர் எண்ணமிடுவர்.

நிழலருமை வெயிலிலே.

நக்கீரர் கூறுவது போல, 'இல்லது இனியது நல்ல தெனப் புலவரால் நாட்டப்பட்ட' இக்கள ஒழுக்கத்திற் பரத்தையிற் பிரிவொன்று கூறுவானேன்? பிரிவு கூறுதவழி இன்பம் சிறப்பதில்லை. நிழலருமை வெயிலிலே யாதல் போலப் புணர்ச்சியினருமை பிரிவிலே தான் காணப்படும். சிறிது பிரிந்து பிரிந்து கூடினால்தான், இன்பம், முன்னினும் பன்மடங்கு சிறந்து விளங்குகின்றது. இடையீடின்றி ஒன் றையே தின்று போனால், தெவிட்டாத தெள்ளமுதமும் தெவிட்டிப்போகும். தயிர்ச்சோற்றிடையே ஊறுகா

யொன்று இடையிடையே உண்ணுதல் போலப் புணர்ச்சியினிடையே பிரிவும் நிகழ்கின்றது. இப்பிரிவு பலவகைப்படும்.

> 'ஓதல் காவல் பகைதணி வினையே
> வேந்தர்க்குற்றுழிப் பொருட்பிணி பரத்தை என்
> றாங்கவ்வாறே அவ்வயிற்பிரிவே.

என்கின்றார் இறையனார். நூல்பல கற்கவும், நாட்டினைக்காக்கவும், பகைவரை அடக்கவும், மன்னவரது மாறுபாட்டை ஒழிக்கவும், பொருள் சேர்க்கவும், பரத்தையோடு கூடவும், தலைவன் பிரிவான், என உலகியல் பற்றிப் பிரிவின் வழி பலவற்றையும் கோவை படுத்துகின்றார். பரத்தையிற் பிரிவு ஒன்று ஒழிந்த பிறவெல்லாம் சேயிடைப் பிரிவு; தொலைவிலுள்ள இடத்திற்குப் போக வேண்டுதலின் சேயிடைப் பிரிவாயின. (சேய் - தொலைவு இடை-இடம்) பரத்தையிற் பிரிவோ ஆயிடைப் பிரிவு. அவன் வாழும் ஊரிலேயே பரத்தையர் வாழ்வார் ஆதலின், அவ்வூர்க்குள்ளே பிரிந்து போய் வருகின்றான். (ஆயிடை - அவ்விடை அவ்விடம்-அவ்வூர்)

நாண் சிறத்தல்.

பரத்தையர் பிரிவு கூறியதும், ஒரு கருத்துப் பற்றியே யாதல் வேண்டும். உண்மைக்களவொழுக்கத்திற்கும், போலி இன்ப ஒழுக்கத்திற்கும், உள்ள வேறுபாடு தோன்றக் கூறினர் என்பது, அத்துணைப் பொருத்தமுடையதல்ல. பொறாமை என்பது புலவி என்ற அளவில் நின்று, இன்பத்தினை மிகுதிப்படுத்துவதனை யாவரும் அறிவர். புலவிநிலை இல்லாதபோது, இன்பநிலை ஒரே நிலையாய்த் துறவு நிலையேயாகும். பரத்தையிற் பிரிவு நேர்ந்தபோது, காதலி, வெறுப்பு நிலையில் வெதும்புகின்றாள். பின்கூடிய போது, விருப்பநிலையில் நழுவி விழுகின்றாள். வெறுப்பு நிலையை நோக்க, விருப்பு நிலை, மிக இன்பமுடையதாகின்றது. விருப்பு நிலையே முற்றமுடிய இருப்பின், அது சிறப்ப

இல்லை. அனைத்தும் வெள்ளையானால், அதனைக்கண்டு மகிழ்வார் இல்லை. கருமையின் அயலே, வெண்மை, யாவர்கண்ணையும் கவர்கின்றது. அங்ஙனமே, வெறுப்பு நிலையின் பின்னே எழுந்த விருப்பு நிலையே, இன்பத்தை மிகுதிப்படுத்துவதில் சிறந்ததாகின்றது. இவ்வெறுப்பு நிலையைப் பரத்தையிற் பிரிவு ஒன்றுதான் உண்டாக்கும் என முன்னவர் எண்ணினார் போலும். எவ்வெண்ணம்பற்றிக் கூறியிருந்தாலும், இப்பரத்தையர்நட்பு, இகழத்தக்க தென்பதனைத், திருவள்ளுவரே 'வரைவின் மகளிர்' என்ற தலைப்பின் கீழ்க் கூறியருளுகின்றார் அன்றோ! பரத்தையிற் பிரிவு என்பதற்குப் "பரத்தையர்மேல் காதல்கொண்டு இன்பந்துய்ப்பது" எனப் பொருள் கொள்ளாது, 'அவர்களது ஆடல் பாடல் கண்டு கேட்டு இன்புறுவது' எனப்பொருள்கொள்கின்றார், தஞ்சைவாணன் கோவைக்கு உரை காண்கின்ற அட்டாவதானம் சொக்கநாத நாவலர். பரத்தையர் இன்சொல்லும், இழுக்கந் தருமாதலின், அவர்களோடு எத்தொடர்பும் வேண்டாது, நள்ளாது விடுக, எனத் திருவள்ளுவர், கூறுகின்றார் ஆதலின், இவ்வகையிலும், பரத்தையிற் பிரிவு கூறுதல் ஒண்ணுமோ என்க.

வரைவின் மகளிர்

பரத்தையரைப் பற்றித் திருவள்ளுவர் என்ன கூறுகின்றார்? வரைவின் மகளிர் என்ற தலைப்பின்கீழ்ப் பரத்தையர் கூட்டத்தை இழித்துப்பேசுகின்றார். ஒரு சிலர் கொள்கைப்படி, மனைவி பூத்தபோதும், கருவுற்ற காலையிலும், நோயுற்ற நாளிலும், தாம், பொருளோ, பிறவோ, நாடி அவளைப் பிரிந்த காலத்தும், காதல் வெறி கொண்டாருக்குப், பரத்தையரே, காதற்கழிவிடமாய் உதவுகின்றனராம். போதிய வருவாய் இல்லாமையால், மணந்து வாழ இயலாதவர்களை, நல்வழியில் நிறுத்துவோர், பரத்தையரே என்பர். பரத்தையர் இல்லாவிடில், இவர்களனைவரும், இக்காலத்தில், கற்புடைய மகளிரின் கற்பினைக் கெடுத்து விடுவர் என்றும் எடுத்துக் காட்டுவர். பலரும் கற்பொடும் வாழவேண்டுமானால், சிலர்

கற்பின்றி வாழவேண்டும் என்று வாய் கூசாது கூறுவர். அப்பெண்கள் அத்தொழிலை அறிந்து செய்வதற்கு முன்னரே, அவர்களுக்குப் பொட்டுக் கட்டுவதே நல்வழி என்பர். அன்றியும், ஆடல் பாடலில் வல்லுநராய்க், கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தவராய்,அவற்றைக் காப்பவராய், விளங்கும் பரத்தையரே, அவ்வகையிற் பெண்களில் பெருமை பெற்றுத் திகழ்கின்றனராம். அத்தகைய பெண்களே உண்மைப் பெண்ணியல்போடு மகிழ்ந்து வாழ்கின்றனராம். ஆதலின் அவர்களோடு கூடிவாழ்வதே, வாழ்க்கை என்பர். அவர்களிடையேதான், ஆடவனும் தனதுயர்நிலையை யடைந்து தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளனுகின்றனும்.

கற்பைக்காக்கக் கற்பைக்கெடுத்தல்.

திருவள்ளுவரோ, இத்தகைய கொள்கைகளை உடன்படுவர்? மணமிலாதாரும், மனைவியைப் பிரிந்தோரும், வரைவின் மகளிரைத் தேட வேண்டுமென்றால், அவர்களை நிறையற்றயாக்கள் என இகழ்வர்.

'நிறைநெஞ்ச மில்லவர் தோய்வர் பிறநெஞ்சிற்
பேணிப்புணர்பவர் தோள்.'

[நெஞ்சினுல் பிறவற்றை ஆசைப்பட்டு, அவை காரணமாகக் கொடுப்பாரை, மெய்யாற் புணரும் மகளிர் தோள்களை, நிறையாற்றிருந்திய நெஞ்சமில்லாதவர் தோய்வர்.]

அன்னோர், காந்தியடிகள் இந்நாளில் கூறுவது போலத் தம்மைத் தாம்காத்துக் கொண்டு, காதல் என்ற எண்ணமின்றி வாழ்தல் வேண்டுமென்பதே வள்ளுவர் கருத்து. அன்னோர், பரத்தையரோடு கூடுவது,இன்பம் வேண்டியே யன்றோ? பரத்தையரோடு கூடினுல் இன்பம் இல்லை என்கின்றார் திருவள்ளுவர். இன்பமோ அன்புள்ள இடத்திற்றான் உண்டு,என்பதே திருவள்ளுவர் முடிவு. பரத்தையரிடத்தே அன்பு இல்லையாதலின் இன்பமும் இல்லை.

'பிறநெஞ்சிற் பேணிப்புணர்பவர்'

என்பதற்கு மணக்குடவர், இன்பமில்லாத பிறவாகிய பொருளை நெஞ்சினுலே விரும்பி வைத்து அன்புற்ருர் போல் புணருமவர்' என்று உரை கூறுகின்ருர். 'அன்பின் விழை யார்' என்பதனையும், திருவள்ளுவர் வற்புறுத்துகின்ருர்.

போலி இன்பம்.

பரத்தையரது நாட்டமனைத்தும் பொருள் மேலேயே யாதலின், இன்பத்தை அவர்கள் எண்ணுவதில்லை. தமது திருக்குறளை ஒருமுறை ஓதினும், பின்னர்ச் சாம் வரையும் 'பரத்தையர்' என்ற அளவில், உடல் கூசிநிற்குமாறு, அவர் கள் இழிவினை ஒருவமை கொண்டுவிளக்குகின்ருர் வள்ளுவர்.

'பொருட்பெண்டிர் பொய்ம்மை முயக்கம் இருட்டறையில்
ஏதில் பிணந்தழீஇ யற்று.'

மணமாவதற்கு முன்னமே ஒரு பெண் இறப்பின் அவ ளுக்கு உய்வழி இல்லை என்று எண்ணி, யாமேனும் ஓர் ஆடவனுக்கு, வேண்டியபொன்னைத் தந்து, அப்பிணத்தை மணந்து தழுவுமாறு வேண்டிக் கொள்ளும் வழக்கம், சில கேடுகெட்ட மாக்களிடை வழங்குகின்றதாம். அவ்வழக் கத்தையே, வள்ளுவர் இங்குக் குறிக்கின்றனர் என்பர் ஒரு சாரார். பரிமேலழகர்,

"கொடுப்பாரை விரும்பாது பொருளையே விரும்பும் பொது மகளிரது பொய்ம்மையை யுடைய முயக்கம், பிண மெடுப்பார் இருட்டறைக் கண்ணே, முன்னறியாத பிணத்தைத் தழுவினற்போலும். பொருட்கு முயங்கும் மகளிர், கருத்துஞ்செயலும் ஆராயாது, சாதியும் பருவ மும் ஒவ்வாதானை, முயங்கும் கால், அவர் குறிப்புக், கூலிக் குப் பிணமெடுப்பார் காணப்படாததோரிடத்தின்கண் இயை பில்லாததோர் பிணத்தை எடுக்குங்கால், அவர் குறிப்போ டொக்கும்; எனவே அகத்தால் அருவரா நின்றும் பொரு ளுக்குப் புறத்தாற்றழுவுவார்"

என உரை காண்கின்றார். எவ்வாறு பொருள் கொள்ளினும், இதனைக்கற்றபின்னும், மனங்கூசாது பரத்தையரைநாடுவார் விலங்கே யாவர். புலாலினைப் புண்ணென்றறிந்துரைத்தமை போன்று, பரத்தையர் கூட்டத்தினைப், பிணமுயக்கமென்கின்றார். உவமை கொள்வதில் திருவள்ளுவரினும் சிறந்தவர் உளரோ? பரத்தையர் கூட்டமொன்றேயன்று; அன்பிலார் கூடும் கூட்டமெல்லாம் பிணமுயக்கமே என்க. அப்பரத்தையர் பேசுவன, இனியவாய் இருக்கின்றன என்று அவருடன் கூடினால், பொருளை எல்லாம், உறிஞ்சி, நடுத்தெருவில், ஓடெடுத்தலைய விட்டு விடுவர்.

'அன்பின் விழையார் பொருள்விழையும் ஆய்தொடியார்
இன்சொல் இழுக்குத் தரும்.'

[ஒருவனை அன்பு பற்றி விழையாது, பொருள் பற்றி விழையும் மகளிர், அது கையுறுந் துணையும், தாம் அன்பு பற்றி விழைந்தாராகச் சொல்லும் இனிய சொல், அவனுக்குப் பின் இன்னாமையைப் பயக்கும்.]

'இருமனப் பெண்டிரும் கள்ளும் கவறும்
திரு நீக்கப் பட்டார் தொடர்பு.'

[ஒருவனோடு புணர்தலும் புணராமையும் ஒருகாலத்தேயுடைய மனமாகிய கவர்த்த மனத்தினையுடைய மகளிரும், கள்ளும், சூதுமென இம்மூன்றும், திருமகளாற்றுறக்கப்பட்டார்க்கு நட்பு.]

என வருதல் காண்க. பொருளைத் தேட வேண்டுவது இன்றியமையாததாயினும், பொருளையே பொருளென்று கருதி, அறமும், அன்பும், இன்பமும், வேண்டாதுழைப்பதைப், பரத்தையரிடத்தேயன்றி, எவரிடத்தும், திருவள்ளுவர்பழிக்கின்றார். இன்பத்தையும் இழந்து, அறமல்லாத வழியிற்சென்று, பொருளைச் செலவழித்த போது, நாமடைவது நோயேயாகும். அவர்களது மேனிமினுக்கும், போலியின் பந்தரும் புன்மையான பகட்டும், உள்ளீடாக உற்று நோக்குமிடத்து, நோய்க்குத் தாயகமாக விளங்குதலின், அவர்

கள் நலம், புன்னலமேயாகும். அவ்வாறு, 'புன்னலமாதல் ஏதனுல் என்பதனையும் வள்ளுவர் விளக்குகின்றார். இழி பவர், உயர்ந்தோர், மூத்தோர், இளையவர், கழியாநோயாற் கழிபவர், 'யாவரேனும் கண்வலைப்பட்டு நெஞ்சம் அழி பவர் பொருள் கொண்டெள்ளுக்கெண்ணெய் போல ஏந்து காட்டிப்பழி படுபோகம் விற்கும் வரை விலாமாணி ழையார், எல்லார்க்கும் பொது நலத்தார்; ஆதலின், எல்லார் நோயும் அவர்கள் நோய் ஆகின்றது. இன்பமும்,பொருளும், அறமும், இழந்து, நோயினைப் பெறுவாரும் அறிவுடைய வரோ?

இன்பநுட்பம்.

ஒருவனும் ஒருத்தியும், என்ற முறையினைக் கைப்பற்றித் துய்ப்பலாது இன்பத்தில் ஒரு நுட்பம் உண்டு; அந்நுட்பம் பொது நலத்தாரோடு தோயும் போது இல்லை எனலாம்.

'பொருட்பொருளார் புன்னலந்தோயார் அருட்பொருள்
ஆயு மறிவி னவர்.'

[இன்பமாகிய பொருளை இகழ்ந்து, பொருளாகிய பொரு ளையே விரும்பும் மகளிரது புல்லிய நலத்தை அருளோடு கூடிய பொருளை ஆராய்ந்து செய்யும் அறிவினையுடையார் தீண்டார்.]

'பொதுநலத்தார் புன்னலந் தோயார் மதிநலத்தான்
மாண்ட வறிவினவர்.'

[இயற்கையாகிய மதிநன்மையான் மாட்சிமைப்பட்ட செயற்கை யறிவினை யுடையார், பொருள் கொடுப்பார்க் கெல் லாம் பொதுவாய் ஆசையினையுடைய மகளிரது புல்லிய நலத் தைத் தீண்டார்.]

'அருட் பொருளாயு மறிவினவர்' என்பதில் உள்ளதொரு குறிப்பினை நாம் உள்ளத்தே பதித்து வைத்தல் வேண்டும். "புல்லிய உயிர்களிடத்தும் அருள் பாராட்டி நிற்பார், ஆறறி

வுடைய மக்களில் ஒருத்தியை, வெறும் காதற்கழிவிடம்,என எண்ணி, அவளை, நாண் முதலிய உயிர்ப்பண்புகள் இல்லாத அறிவிலாப் பொருள்போல, நடத்துவது அழகோ?'' எனவினவும் திருவள்ளுவர் உள்ளக்கிடை, பரத்தையரைப்பழியாது பரத்தையரைக் கெடுக்கும் ஆடவரைப் பழிப்பது போலும்! 'பாரோ கெடுத்தேன்! பொருள் வேண்டிப் புன்னலம் விற்றார்' என்று விடை கூறினால், அவர்கள் வறுமையாலோ, அறியாமையாலோ, பொருளை நாடி நின்றால், அதனைப் பயன் படுத்திக் கொண்டு, அவர்களை அடிமையாக்குவது அருளல்ல, என்பார் போலும்.

'தினற்பொருட்டாற் கொல்லா துலகெனின் யாரும்
விலைப்பொருட்டா லூன்றருவா ரில்.'

[பேதைமை காரணமாக அல்லது ஊன் தின்கை காரணமாக உலகம் கொல்லாதாயின், பொருள் காரணமாக ஊன்விற்பார் யாவரும் இல்லை.]

என்று கூறுகின்றமை போலப் பரத்தையரை வேண்டுவார், இல்லாக்கால், பரத்தையர் இலர்,என்றும் கூறுகின்றனர் போலும்! அருளாளர்கள், தம்மிடம் பொருள் இருந்தால், அவற்றைப் பரத்தையர்க்குப், புன்னலங்கருதி தாராது, அருள் கருதி ஈந்து, அவர்களை உயர் நிலையில் வைத்தல் வேண்டும் என்பதும் அவர் குறிப்புப் போலும்.

கல்வியை விற்பதோ?

ஆடல் பாடலில் வல்லவராய்க் கல்வி கேள்விகளில் சிறந்தவராதலின், அவர்களோடு கூடுதல், ஓர் இன்பமாகின்றதென்றால், திருவள்ளுவர், அவையனைத்தும் வெளிமயக்கென இகழ்கின்றார் அவற்றை விற்பனைக்கு அங்காடியில் கொண்டு வந்து விட்டமையால், அவற்றிற்கு இழிவு தேடுவார், அவற்றின் சிறந்த பயனை அறிந்தவர் ஆகார் என எடுத்துக்காட்டுகின்றனர். பரத்தையரேனும், வேறெவரேனும், கல்வி, கேள்வி, ஆடல், பாடல், அழகு, என்ற இவற்றைப், பொருட்கென விற்

றல், இழிவினும் இழிவு என்ற உயர்ந்த கொள்கையினை நிலை நாட்டுகின்றார். கற்றோர், கற்றறிந்தடங்குவர். நிறைகுடம், நீர் தளும்பல் இல்லை. பரத்தையரோ குறைகுடமாதலின் செருக்கித் திரிவர். அன்றியும், நாம், வெளி மயக்கால் ஏமாறிப்போதல் ஒண்ணாது. தம்மிடத்து இல்லாத பண்புகளை எல்லாம் உள்ளனபோலப், பொருளைப் பறித்தற் பொருட்டு, எடுத்துக் காட்டுவர், அப்பரத்தையர். அது கண்டு, மயங்கற்க என்கின்றார் வள்ளுவர்.

'தந்நலம் பாரிப்பார் தோயார் தகைசெருக்கிப்
புன்னலம் பாரிப்பார் தோள்.'

[ஆடல், பாடல் அழகென்பனவற்றாற் களித்துத் தம் புல்லிய நலத்தை, விலை கொடுப்பார் யாவர் மாட்டும், பரப்பும் மகளிர் தோளினை, அறிவொழுக்கங்களானாய தம்புகழை, உலகத்துப் பரப்புதற்குரிய உயர்ந்தோர் தீண்டார்.]

'பயன்றூக்கிப் பண்புரைக்கும் பண்பின் மகளிர்
நயன்றூக்கி நள்ளா விடல்.'

[ஒருவனுக்கு உள்ள பொருளை அளந்தறிந்து அஃதெய்துந்துணையும் தம்பண்புடைமை சொல்லும் பண்பில்லாத மகளிரது ஒழுகலாற்றினை ஆராய்ந்தறிந்து அவரைப் பொருந்தாது விடுக.]

என வருதல் காண்க. 'வரைவின் மகளிர் உலகிற்கே பெருங்கேடு சூழ்வர்' என எடுத்துக்காட்டி, அவர்கள் உலகில் இருத்தலாகாதெனக் குறிப்பாகச் சுட்டுகின்றார். அணங்கென்பது, காதல் நெறியால் உயிர் கொள்ளும் கடவுட் பெண், எனக் கதைகள் கூறுவதை, நேரில் கண்டறிந்தார் ஒருவரும் இல்லை. ஆனால், அறிவிலாதவருக்கு, வரைவின் மகளிர், உண்மையில், அணங்கென விளங்குதலின், அக்கயவர், அவர்கள் வலையில் சிக்கி, உடல், பொருள், ஆவி, மூன்றையும் இழந்து மாய்கின்றனர். வரைவின் மகளிரைச் சேர்ந்தோர், இவ்வாறு படாதபாடெல்லாம் படுதலினால், அம்மகளிரே அவர்களுக்குத் தீவாய் நிரயமாகின்றனர்.

'ஆயு மறிவின ரல்லார்க் கணங்கென்ப
மாய மகளிர் முயக்கு.'

[உருவு சொற்செயல்களான் வஞ்சித்தலை வல்லமகளிரது முயக்கத்தை, அவ்வஞ்சனையை ஆராய்ந்தறியுமறிவுடையாரல்லார்க்கு அணங்குதாக்கென்று சொல்லுவர் நூலோர்.]

'வரைவிலா மாணிழையார் மென்றோள் புரையிலாப்
பூரியர்க ளாழு மளறு.'

[உயர்ந்தோர் இழிந்தோ ரென்னாது விலை கொடுப்பார் யாவரையும் முயங்கும் மகளிரதுமெல்லியதோள்கள், அக்குற்றத்தை யறியும் அறிவில்லாத கீழ்மக்கள் புக்கழுந்தும் நிரயம்.]

என வருதல் காண்க.

வரைவின் மகளிர்க்கு அருள் புரிதல்.

வரைவின் மகளிர் என்றதலைப்பின் கீழ், வள்ளுவர், அரசனும், அவனை ஒழிந்தாரும், அவர்களை நள்ளாது விடல் வேண்டுமென்று எடுத்துரைத்த பின்னர், இக்குறட்பாக்களைப் பாடுவதன் நோக்கம் என்னை? மக்கள் நன்மையையும், மாக்கள் நன்மையையும், கருதி, அரசன், அவர்களை அப்புறப்படுத்த வேண்டும்; அல்லது அவர்களை நல்வழிப்படுத்த வேண்டும், என்று சொல்லாமற் சொல்கின்றார் என்பதுதானே விளங்கவில்லையா?

வேலியே பயிரைமேய்தல்.

பிறர் எந்தக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றி வரைவின்மகளிரின் இருப்புவேண்டற் பாலதென்றார்களோ, அந்தக் கொள்கைகள் அத்தனையையும், இவ்வாறு மறுத்துரை யாடுகின்ற திருவள்ளுவரே, பரத்தையிற் பிரிவொன்றுகூறினால், வேலியே பயிரை மேய்ந்த கதையாகத் தான் முடியும்.

பரிமேலழகரும் பரத்தையிற் பிரிவும்

பரத்தையரோடு கூடி ஒழுகுவதனை, வாத்ஸாயனர் முதலியோர் கூறுவது போலத் திருவள்ளுவரும் கூறுகின்றாரோ? அல்லாக்கால், வெறுப்பு நிலையால் விருப்பு நிலை சிறந்து விளங்குதலைத் தமது நூலில் திருவள்ளுவர் எங்ஙனம் காட்டுகின்றார்? இவைபோன்ற சில கேள்விகள் நம் மனத்தே இங்கு எழுகின்றன.

திருவள்ளுவர், தமது இன்பத்துப் பாலை 25 தலைப்பின் கீழ்க் கூறுகின்றாரேயன்றி, ஒவ்வொரு குறளுக்கும் ஒவ்வொரு கோவைக் கிளவியைத் தலைப்பாகத் தந்து எழுதுகின்றாரில்லை. பரிமேலழகியார், அவற்றை இடத்திற்கேற்ப எடுத்தெழுதிக் கோவைக்கிளவியிற் பெரும்பகுதியும் திருக்குறளில் உள்ளமையை விளக்குகின்றார். அவரும், எல்லாக் கிளவியும் பயின்று வருவதாக, உரை கூறவில்லை என்பதை, நாம் மறத்தலாகாது. இது நிற்க. இயற்கைப் புணர்ச்சி, பாங்கற் கூட்டம், மதியுடம்பாடு, இரவுக்குறி, என்பனவற்றிற் கெல்லாம், அப்பெரியார் எடுத்துக் காட்டும் குறட்பாக்களின் உரை நுணுக்கங்கள் எல்லார் மனத்தையும் இன்புறுத்துவனவாகும். இதினின்றுமே, பரிமேலழகியாரது நுண்ணறிவு பெரிதும் புலனாகும். இவ்வாறு பல துறைகளுக்கும் ஏற்ற குறட்பாக்களை எடுத்துக் காட்டிகின்றமைபோலப், பரத்தையிற் பிரிவுக்கும் பல பாக்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். பிற துறைகளுக்கு, இப்பெரியார் காட்டிய பாக்களுக்கு இவர் கொண்ட பொருளையன்றி வேறொரு பொருள் கொள்ள இடமில்லை.

> 'மதியும் மடந்தை முகனு மறியா
> பதியிற் கலங்கிய மீன்.' (நலம்புனைந்துரைத்தல்)

என்ற திருக்குறளில், தலைவியது நலத்தினைத் தலைவன் புனைந்துரைக்கின்றான். இவ்வாறு புனைந்துரைப்பது எந்தப் பொழுதில், இருண்டு பரவிய துன்பத்திடையே, இன்பப் பொறி எனச் சிதறுண்ட வான் மீன் விளங்கும் வானகத்தில், இன்பக்குடமெனத் திங்கள் ஒளிர்ந்து தீஞ்சுவை நிலவினைப்

பொழிந்து நின்ற இராப்பொழுதில்தான், இவ்வாறு பாடுகின்றான் என்பதில், இப்பாட்டினை ஓதுவாருக்கு எள்ளளவும் ஐயமிருக்க இடம் இல்லை. எனவே, இரவுக் குறிக்கண் பாடுகின்ற பாட்டாதல் வேண்டும் என்கிறார் பரிமேலழகர். வான் மீன்கள் வானத்தே மினுக்கு மினுக்கென மின்னிப் பொலிகின்றன. மின்னுவது நிலையிற் கலங்கியதெனத் தோன்றுகின்றது? ஏன் நிலைகலங்குகின்றன? அவை, எப்போதும், திங்களோடேயே, ஒன்றின் பின்னொன்றாகக்கூடிவருதல், முறையாகும். அம்முறைபற்றித் திங்களை நாடுகின்றன? தலைவி முகமும் திங்களைப் போன்றிருத்தலின், அவை, தம்மெதிரே இரண்டு திங்களைக் காண்கின்றன. இவ்விரண்டில் 'எது திங்கள்? எது முகம்?' என அறியாது, நிலை கலங்கி, மின்னுகின்றன. இவ்வாறு நலம் புனைந்துரைத்தல், திங்கள், நன்குபொலியும் இரவிடையேயன்றோ, நடத்தல் கூடும்? இவ்வாறே, பரிமேலழகியார், பரத்தையிற் பிரிவொழிந்த மற்றைய துறைகளுக்கு, எடுத்து காட்டுகின்ற பாடல்கள், அவ்வவ்விடத்திற்குப் பொருத்தமுடையனவாகப் பொலிகின்றன. ஆனால், பரத்தையிற் பிரிவினைச் சுட்டுவதாக அவர் எடுத்துக்காட்டுகின்ற பாக்களுக்கு அவர் கூறுகின்ற பொருளன்றி வேறுபொருள் பொருந்தாதெனக்கூற இடமில்லை. அவர் கூறுகின்றதே தலைசிறந்த உண்மைப் பொருள் என்று கொண்டாலும், அவ்விடத்திற்கு வேறுபொருளும் பொருந்தும் என யாவரும் உடன்படுவர்.

சில குறள்கள்.

பரிமேலழகர் பரத்தையிற் பிரிவுக்கு எடுத்துக் காட்டும்குறள்கள்தாம் யாவை?

> 'நாணென வொன்றோ வறியலம் காமத்தாற்
> பேணியார் பெட்பச் செயின்.'

[நாம் விரும்பிய காதலர், காமத்தால், நாம் விரும்பிய கலவிகளைச் செய்தபோது நாணமென்பதனை யறியாது போயினேன். நானே மேல் வீழ்ந்து தழுவினேன்.]

'பன்மாயக் கள்வன் பணிமொழி யன்றோநம்
பெண்மை யுடைக்கும் படை.'

['தலைவன் வரின் புலப்பேன். புலவி நீக்க, அவன் என்ன சொல்லினும், யாது செய்யினும், புலவிநீங்கேன்; அவனோடும் பேசேன். அவன் முகமும் பாரேன்'' என்றெல்லாம் எண்ணியிருந்தேன். கலவிக்கண் எனக்கும் முற்பட வந்து தோன்றினான். என்னினும் தான் அன்பு மிகுதியுடையான் போலத் தாழ்ந்த சொற்பல சொல்லினான். எனது நிறை எனும் அரணை, அச்சொற்கள் என்னும் படை, அழித்துவிட்டன. நான் மேல் வீழ்ந்து தழுவிக் கொண்டேன்.]

'புலப்பல் எனச்சென்றேன். புல்லினேன் நெஞ்சம்
கலத்த லுறுவது கண்டு.'

['தலைவர் வருவார். ஆனால், நான் புலந்து நிற்பேன்' என்று என் மனம் துணிந்து நின்றது. யானும் உடன்பட்டேன். ஆதலின், அவர் வந்தபோது, அவரெதிரில் நில்லாது, பிறிதோரிடத்துப் போய் மறைந்தேன். அவர் வந்ததும், என் மனம், தன் துணிவினை இழந்து, அவரோடு ஒன்றுபட்டு விட்டது. பின்,யான் என் செயல்கூடும். யானே போய்த் தலைவரைத்தழுவியணைந்தேன்.]

'நிணந்தீயி லிட்டன்ன நெஞ்சினார்க் குண்டோ
புணர்ந்தூடி நிற்பே மெனல்.'

(கொழுப்பை நெருப்பிலிட்டால் உருகும். அதுபோலக் காதலனைக் கண்டால், காதலியின் நிறையும் அழியும். அத்தகையது எமது மனம். தலைவன் எதிர்ப்பட்டால் அவனோடு ஊடிப்,பின்னும் உணராது, 'முற்ற முடிய ஊடியேநிற்போம்' என்று அத்தகையார் மேற்கொள்வது கைகூடி வருவதோ.]

நிறையழிதல் என்ற இடத்தில் வரும் இந்த நான்கு குறள்களையும், "பரதவையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகனோடு நிறையழிவாற் கூடிய தலைமகள், 'நீ புலவாமைக்கு காரணம்யாது ?' என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது."

என்ற தலைப்பின்கீழ் அடக்கிப் பொருள் கொள்கின்றார் பரிமேலழகியார். நாண் என்றால் பரத்தையர் தோய்ந்த மார்பைத் தோய்தற்கு நாணுதல் எனப் பொருள் காண்கின்றார். இஃதொரு சிறந்த பொருளே யாகும்.

வேறு குறள்கள்

ஆனால், மேலேவரும் பாடல்களோடு இவற்றை யாராயும் போது, இவை, பரத்தையிற் பிரிவிற்கே உரியன என்பது தெளிவாக விளங்கவில்லை. பரிமேலழகியாரே,

'புலப்பேன்கொல்? புல்லுவேன் கொல்லா கலப்பேன்கொல்?
கண்ணன்ன கேளிர் வரின்.'

என்று 'அவர் வயின் விதும்பலின்' கீழ்வரும் குறளுக்குக், "கண் போல் சிறந்த கேளிர் வருவாராயின் அவர் வரவு நீடித்தமை நோக்கி யான் புலக்கக் கடவேனோ அன்றி, என் ஆற்றாமை நோக்கிப் புல்லக் கடவனோ? அவ்விரண்டும் வேண்டுதலான், அவ்விரு செயல்களையும் விவரக் கடவேனோ? யாது செய்யக்கடவேன்" என்று பொருள்கூறி அக்குறளை, "தலைமகன் வரவு கூறி, 'ஆற்றாளாய்ப் பசக்கற் பாலையல்லை, 'என்ற தோழிக்குச் சொல்லியது" என்ற தலைப் பின்கீழ் அடக்குகின்றார்.

'ஊடற்கட் சென்றேன் மற்றோழி யதுமறந்து
கூடற்கட் சென்றதென் னெஞ்சு'

[தலைவனைக் காணாத போது ஊடுவான் எண்ணினேன். அவனைக்கண்டபோது, என்னெஞ்சம், அத்துணிவை மறந்து அவனைக் கூடவிரும்பியது.]

'எழுதுங்காற் கோல்காணுக் கண்ணேபோல் கொண்கன்
பழிகாணேன் கண்ட விடத்து.'

[மையிடுங்கோலை முன்னெல்லாம் கண்டு எழுதுங் காலத்துக் காணமாட்டாதுகண்; அஃதேபோலத் தலைவனில்லாத போது அவன் குற்றமுணர்ந்த நான் அவனெதிரில் அக் குற்றத்தைமறந்து விடுகின்றேன்]

இவற்றைப் பரிமேலழகியார் புணர்ச்சிவிதும்பல் என்ற இடத்தில், "பிரிதற்குறிப்பினனாகியானோடு நீ புலவாமைக்குக் காரணம் யாது? என நகையாடிய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது" என்ற தலைப்பின் கீழ்க்காட்டு கின்றார். இந்தக் குறள்களுக்கும், மேலே பரத்தையர் பிரிவிற்கு எடுத்துக்காட்டிய குறள்களுக்கும், உள்ள வேற்றுமைதான் என்ன? பரத்தையர் பிரிவிற்கு எடுத்துக்காட்டப் பட்டவற்றை, இத்தலைப்பின் கீழும் அடக்குதல்கூடுமன்றோ? அடக்குதல் வேண்டுமென்பது, எமது கருத்தன்று. ஒருதலையாகப் பரத்தையிற் பிரிவு கூறப்படுகிறது என்று உறுதி கூறுவதற்கில்லை என்பதனையே வற்புறுத்துகின்றோம். பரத்தையிற் பிரிவின்பின் நிகழ்ந்தன, என வரும் மேற்காட்டிய குறள்கள், சேயிடைப் பிரிவின்கண் நிகழ்ந்தன எனலாம். "தலைவன் வருவதற்கு முன்னர் 'அவனை எதிரெடுத்துப் பாரேன்' என்று வலது பேசினையே! இப்போது இருவீரும் ஒன்றாகக் கூடிக் குலாவு கின்றீர்களே?" என்று தோழி எப்பிரிவின் பின்னும் கேட்பது இயல்பே. பரத்தையிற் பிரிவு நேர்ந்த போதுதான் கேட்டல்வேண்டும் என்ற முறை, யாண்டும் இல்லை. சேயிடைப் பிரிவில்தான் ஆற்றாமை மிக்கெழுமாதலின், அங்குத்தான், தலைவி, புலவியையும், நாணையும், மறந்து மேல்வீழ்ந்து தழுவுவாள்.

நாண்

நாண் என்பதற்குப் பரத்தையர் தோய்ந்த மார்பினைத் தோய நாணுதல் என்று ஒரு நுட்பம் காட்டுகின்றாரே பரிமேலழகியார் என்றால், அந்நுட்ப உரையும், பரத்தையிற் பிரிவு என்பதனை உடன்பட்ட பின்தான் எழுகின்றது. பரத்தையிற் பிரிவுநேர்ந்த பொழுதுதான் நாணம் எழுவதென்பதில்லை. பலநாள் தன்னைப் பிரிந்தாற்றி யிருந்தானே தலைவன் என அவன்பால்தலைவி வெகுண்டெழுகின்றாள். "அவர்வரின் அவரோடும் ஒருசொல்லும் பேசேன. அவர் முகத்தும் விழியேன்" என்று தோழியரோடு உறுதி கூறுகின்றாள். அவன்

வருகின்றான். பணிமொழிசில பயிற்றுகின்றான். அடங்க லாகா அன்பால், முன்னணைப்போர் ஆடவரே. பெண்கள் பெரு நாணினராதலின், தாமாக வலிந்தணைப்பது இயல்பல்ல. முன்னிலையில் அவனணைப்பப் பின்னிலையிலே அவளணைப் பாள். ஈது, நாணல் இயைந்ததோர் இயல்பு. தலைவனைப் பன்னாள் பிரிந்திருந்த தலைவியோ, தான்கூறிய வன்சினத்தை மறக்கின்றாள். தோழியர் கண்டு நகையாடுவரே என்பதை எண்ணுகின்றாள் இல்லை. இயற்கை நாணமும் எங்கோ பறந்து போகின்றது. கணவனைக் கண்டதும் கட்டித்தழுவு கின்றாள். இவ்வாறு நாண் கெடுவது, எந்தப் பிரிவிலும் நிக ழும்; இந்த நாண் பெண்களுக்கியல்பாவது என்க.

'கருமத்தா னாணுத னாணுத் திருநுத
னல்லவர் நாணுப் பிற,'

என்ற குறளுக்குப்பரிமேலழகர்காணும் உரையில் வரும்பெண் களின் இயற்கை நாணாகும் ஈது. பரத்தையர் தோய்ந்த மார் பினைத் தோய நாணுதல், திருநீலகண்ட நாயனாரின் மனைவியார் நாணியபடி, கருமத்தால் நாணுதலாகமுடியும். அஃதே செயற் கை நாண். மணக்குடவரோ, ஆண், பெண் இரு பாலாரும் நாணுவது 'கருமத்தால்' தான் என்று உட்கொண்டு, 'திருநு தல் நல்லவர் நாண்' என்பது, பொதுமகளிர் வெளிக்கு காட் டிக் கொள்ளும் போலி நாண் எனப் பொருள் காண்கின்றார். அஃதெவ்வாறாயினும், நாணழிவது பரத்தையிற் பிரிவு நேர் ந்த வழி இயைந்ததொரு கூடலில்தான் என்பதற்கு இடம் இல்லையன்றோ? பரிமேலழகரே பிறவிடத்தும் நாண் அழி வதைக் கூறுகின்றார்.

'இளித்தக்க இன்னாசெயினும் களித்தார்க்குக்
கள்ளற்றே கள்வநின் மார்பு.'

[வஞ்சகா! தன்னை யுண்டு களித்தார்க்கு இளிவரத் தக்க இன்னாதவாகிய நாணின்மை, நிறையின்மை, ஒழுக்கமின்மை, உணர்வின்மை, முதலாயினவற்றைச் செய்யினும், அவரால் மேன்மேல் விரும்பப் படுவதாகிய கள்ளுப்போல, எங்கட்கு

கின்மார்பு, நாணின்மை முதலியவற்றைச் செய்யுமாயினும், எங்களால் மேன்மேல் விரும்பப் படா நின்றது. நீயன்றோ 'கள்வன்']

இதனைப் பரிமேலழகியார் 'தலைமகள் புணர்ச்சி விதுப் பறிந்த தோழி தலைமகற்குச் சொல்லியது?' என்று எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். இங்கேயும் நாணழிவு கூறப்படுகின்றது. ஆதலினால், பரத்தையிற் பிரிவில்தான் நாணழிவு சிறப்பித்துக் கூறப்படும், என்ற மரபொன்றில்லை. 'நாணுத்துறவுரைத்தலாவது, தலைமகள் நாணும், தலைமகன் நாணும் இயற்கைப் புணர்ச்சியின் வழியே, பாங்கிக் கூட்டத்தில் துறந்ததை கூறுவது' எனப் பரிமேலழகியாரே பொருள் கூறுகின்றார். மேலும்,

> 'நாணு மறந்தேனவர் மறக்கல்லாவென்,
> மாணு மடநெஞ்சிற் பட்டு.'

என்ற குறளுக்குத்

> 'தன்னை (நெஞ்சினை) மறந்த காதலரைத்தான் மறக்க மாட்டாத என் மாட்சிமை யில்லாத மட நெஞ்சுடனே கூடி, என்னுயிரினும் சிறந்த நாண்டன்னையும் மறந்து விட்டேன். மாணுமை ஒரு நிலையில் நில்லாமை; மடமைகண்ட வழிநினைந்து காணுவழி மறக்குந் தவற்றைக் காணு வழி நினைந்து கண்ட வழி மறத்தல். நாண், என்ஞான்றுங் கூடி ஒழுகினும் அஞ்ஞான்று கண்டாற் போன்றொடுங்குதல். கண்ட பொழுதேபுணர்ச்சி விதும்பலின் அதனையும் மறந்தேன் என்றாள்'

என்று பரிமேலழகியார் உரை கூறுகின்றார். இவ்வுரைக் குறிப்பில் பரிமேலழகியார், நாணின் நுண்ணியல்பை மிக அழகாக எடுத்துக் காட்டுகின்றார் அன்றோ?

மணக்குடவரும், பரிமேலழகரும்

மணக்குடவரோ, பரிமேலழகியார், பரத்தையிற் பிரிவுக்கு எடுத்துக் காட்டிய பாக்களுக்கு, வேறு வகையில் பொருள் கொள்கின்றார். 'பன்மாயக்கள்வன்' எனவருங் குறளை,

"இது,'பெண்மை யல்ல' என்ற தோழிக்கு, 'அவன், என்னோடு கலந்த நாளில் சொன்ன சொற்கள் காண் பெண்மையைக் கெடுக்கின்றது. அல்லது கெடாது' என்று, தலைமகள் கூறியது"

என்பதாக எடுத்துக் காட்டி உரை கூறுகின்றார். 'நிணந் தீயி லிட்டன்ன' என்பதற்கும் மேற் கூறியவாறேபொருள் கொள்கின்றனர் போலும். 'புலப்பல் எனச்சென்றேன்' என்ற குறளை

"இஃது, 'ஊடுதல் தீமை'' என்ற தோழிக்கு, 'முன்னொருகால், அவனைப் பிரிந்து கூடிய என்மனம், செய்தது இது, "எனத் தலைமகள் கூறியது"

என்பதாகக் காட்டுகின்றனர். 'நாணென ஒன்றோ' என்ற குறளும், இப்பொருள்பற்றி வந்ததெனும் கருத்துடையார் போலும்,மணக்குடவர். எனவே, பரிமேலழகியார் எடுத்துக் காட்டிய பாக்கள், பரத்தையிற் பிரிவினை உடன் படுகின்றன, என்று ஒரு தலையாகக் கூற இடமில்லை என்பதாயிற்று.

ஆனால் மணக்குடவர், நெஞ்சோடு புலத்தலில், பரத்தையிற் பிரிவினைக் கூறுகின்றார்.

"நெஞ்சொடு புலத்தலாவது தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்துழி அவனோடு புலக்கக் கருதிய தலைமகள் முற்பட அவனோடு கூட வேண்டிய நெஞ்சொடு புலந்து கூறுதல்"

என்பது மணக் குடவர் உரை ஆனால், பரிமேலழகியாரோ,

"அஃதாவது காரண முண்டாய வழியும் புலக்கக் கருதாது, புணர்ச்சி விதும்புகின்ற நெஞ்சுடனே, தலைமகள் புலத்தலும், தலைமகன் புலத்தலுமாம்"

என்று நெஞ்சோடு புலத்தலிற்கு உரை கூறுகின்றார். "புலக்கக் கருதாது புணர்ச்சி விதும்பு கின்றநெஞ்சு" என்று பரிமேலழகர் கூறுகின்றமையால், அப்பெரியார் புணர்ச்சி விதும்பலில் பரத்தையிற் பிரிவைக்குறிக்கின்றாரோ என ஐயம் எழலாம். புணர்ச்சி விதும்பல் என்றற்கும்,

"அஃதாவது தலைமகனுந் தலைமகளும் புணர்ச்சிக் கண்ணே விரைதல். மேற் புணர்ச்சி மிகுதி பற்றித் தலைமகன் பிரிதற் குறிப்பறிவுறுத்த தலைமகன் அவன் மாட்டே நிகழாது வேட்கை மிகவினாற் பின்னுந் தன் கண்ணே நிகழ்தலான், இது குறிப்பறிவுறுத்தலின் பின் வைக்கப் பட்டது"

என்று பரத்தையிற் பிரிவை உட்புகுத்தாது உரைகூறுகிறார், பரிமேலழகர். இவ்வாறு வேறு வகையாற்பொருள் கொள்ள இடமிருத்தலால் பரத்தையிற் பிரிவாலேதான், நெஞ்சொடு புலத்தல், ஒரு தலையாக நிகழ்கின்றதெனக் கூறுவதற்கில்லை.

குறியாராய்ச்சி.

பரிமேலழகியாரும், மணக்குடவரும், கண்ட வுரை பொருத்தமற்றவை எனக் கூற எவரும் முன்வாரார். பரத்தையிற் பிரிவுக்கும், எடுத்துக்காட்டுத், திருக்குறளில் உண்டானால், பரிமேலழகர் கண்டதே, மெய்யுரையாகும். அஃதே மெய்யுரையானபோதும், திருவள்ளுவனார், பரத்தையிற் பிரிவினைப்பற்றி வெளிப்படையாகவேனும், ஒருதலையாகத்துணியத்தக்க குறிப்பாலேனும், கூறவில்லை என்பதில் ஐயம் இல்லை. "திருவள்ளுவர் அகப்பொருள் கூறுகின்றார். அகப்பொருளில் பரத்தையிற் பிரிவும் ஒருதுறையாகும். திருக்கோவை முதலியவற்றைக்காண்க. ஆகவின், திருவள்ளுவரும் பரத்தையிற் பிரிவு கூறுகின்றாராதல்வேண்டும்." என்ற குறியாராய்ச்சி (அநுமானம்) ஒன்றினால்தான், திருக்குறளில் பரத்

தையிற் பிரிவினைக் காண முந்துகின்றோம். திருவள்ளுவர் பரத்தையிற் பிரிவினைப் பேசுவதில்லை என்ற துணிவு கொண்டு, தமது திருநூலை எழுதி இருந்தால், இக்குறியா ராய்ச்சி என்னாகும்.

ஆயிடைப் பிரிவு.

சேயிடைப்பிரிவு, ஆயிடைப் பிரிவு, என்று பரிமேலழகர், பிரிக்கின்ற பாகுபாட்டினை முன்னரே குறித்து வைத்தோம். பரத்தையிற் பிரிவொன்றே ஆயிடைப்பிரிவு. மற்றையன எல்லாம் சேயிடைப்பிரிவு. திருவள்ளுவர், பிரிவினைப் புணர்த்துரைக்கின்றார் என்பதில் ஐய மில்லை. பரத்தையிற் பிரிவு என்ற சொற்றொடரையோ, பொருளையோ, மேலே காட்டப்போகும் ஓரிடத்தன்றி, வேறெங்கும் காண்கின்றிலம். ஆனால், அவர் கூறும் பிரிவின் புணர்த்துரையில், சேயிடைப் பிரிவு, ஆயிடைப்பிரிவு, என்பனவற்றைப்பற்றிய குறிப்பேனும் உண்டோ என ஆராய்தல் வேண்டும். ஆயிடைப் பிரிவு, இடத்தாலன்றிப் பொழுதாலும் சிறிய பிரிவாகும். இதனைப்பற்றி வெளிப்படையாகவேனும் துணிந்து கூறத்தக்க தெளிவான குறிப்பாலேனும், திருவள்ளுவர் கூறுகின்றிலர். ஆனால், சேயிடைப் பிரிவினைப் பற்றிய குறிப்புகள்தான் எங்கும் மலிந்துள்ளன.

சேயிடைப் பிரிவு.

சேயிடைப் பிரிவினைவிளக்கும் குறிப்புகள்யாவை ?

'ஒருநா ளெழுநாள்போற் செல்லுஞ்சேட் சென்றார்
வருநாள்வைத் தேங்குவார்க்கு.' (அவர்வயின் விதும்பல்)

["சேயிடைப் பிரிந்தார் வருவதாகக் குறித்த நாளை மனதில் எண்ணி, அந்நாள் எந்நாள் வரும்" என உயிர் தாங்கி வருந்தும் மகளிர்க்கு, ஒரு நாள் பல நாள் போல், நெடிதாகிக்காட்டும்.]

'வாளற்றுப் புற்கென்ற கண்ணு மவர்சென்ற
நாளொற்றித் தேய்ந்த விரல்.' (அவர்வயின் விதும்பல்)

['அவர் நம்மைப் பிரிந்து போய நாள்கள் சுவரின் கண் இழைத்தவற்றைத் தொட்டு எண்ணுதலான் என் விரல்கள் தேய்ந்தன. அதுவேயன்றி அவர் வரும் வழி பார்த்து என் கண்களும் ஒளியிழந்து புல்லிய வாயின. இவ்வாறாயும் அவர் வர வுண்டாயிற்றில்லை.']

பல நாள் சென்றமை குறித்தலின் இஃதும் சேயிடைப் பிரிவே யாகும்.

'சிறுமை நமக்கொழியச் சேட் சென்றா ருள்ளி
நறுமலர் நாணின கண்.' (உறுப்புநலனழிதல்)

[முன்னர் நமது கண்கள் இன்பத்தோடு பொலிந்த போது அவற்றினழகுக்கு உடைந்து வெட்கிய மலரோ பல. தலைவன் இன்ன நாள் வருவதாக, நாள் குறித்து வைத்து உறுதிகூறிப் போய் இருக்கவும், ஆற்றாது புலம்புவது சிறுமையே யன்றோ? இவ்வாறு சேயிடைச் சென்ற தலைவனை எண்ணி, ஆற்றாமையால் ஒளி இழந்து வாடும் கண்கள், முன்னர் நாணி நின்ற மலர்களை இப்போது கண்டு, இது காலை, மலர்க்கிருந்த பொலிவும் தமக்கு இல்லாமையால் நாணுகின்றன.]

'பசக்கமற் பட்டாங்கென் மேனி நயப்பித்தார்
நன்னிலைய ராவ ரெனின்.' (பசப்புறுபருவரல்)

[இப்பிரிவை யானே யுடம்படும்வகை சொல்லியவர், இன்று என் தோழியாகிய நின்கருத்தான், நல்ல நிலையினராவராயின் என் மேனி பட்டது படத் துன்புற்றுப் பசப்பதாக.]

இதனால் தன்னிடத்தே பிரிவினை அறிவித்துத் தனது உடம்பாட்டினைப் பெற்றுப் போயினான் தலைவன் என்பதனைத் தலைவி கூறுகின்றாள். ஆயிடைப் பிரிந்து செல்வான் அவளுக்கு அறிவித்தலும் செய்யான்; அவள் உடம்படுதலும் செய்யாள். எனவே, ஈதும் சேயிடைப் பிரிவே யாகும்.

தலைப்புகள்.

அஃதேயுமன்றி, இன்பத்துப் பாலில் அமைந்த பல தலைப்புகள் நின்ற முறையும், சேயிடைப் பிரிவினைத் தான் குறிக்கின்றது. “பிரிவாற்றாமை; பிரிவாற்றாமையால் பிரிந்த துன்பத்தினை நினைப்பதால் மெலிந்து இரங்கும் படர் மெலிந்திரங்கல்; படர் மெலிந்திரங்கிய தலைவி, தலைவனைக்காண விரைந்து வருந்தும் கண்விதுப்பழிதல்; கண்விதுப்பழிந்தும் கணவனைக் காணப் பெறாதவள், பிரிவாற்றாமையால், உடல் பசந்து வருந்தும் பசப்புறு பரவரல்; பசப்புற்று வருந்திய தலைவி, தலைவனின்றி ஒன்றியாய் நின்று, பெருந் துன்பமுறும் தனிப்படர் மிகுதி; தனிப்படர்மிகுதி எழுமாறு ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்த தலைவனும் தலைவியும், முன் கூடிய ஞான்றை இன்பத்தினைப், பிரிந்த இந்நிலையில் நினைந்து, தனித்துப் புலம்பும் நினைந்தவர் புலம்பல்; நினைந்தவர் புலம்புகையில், நனவின் கண், நினைவு மிகுதியால் கண்ட கனவு நிலையுரைத்தல்; ‘நனவில் நிகழ்ந்ததே கனவில் நிகழும்’ என்பதை நம்பி, ‘நெருநற் கனவிற் கண்டதைப் பகலிற் காணாது விட்டமை, தன் குறை என எண்ணி, கனமுந்துறாத வினையின்மையின், ‘இன்று இரவு, கனவினைக் காண்பதற்கு முன், தலைவனோடு கனவில் முயங்கும் முயக்கம், இப்பகலில் மெய்யாகி நிகழவேண்டும்’ என்று அதனைக்காண வேண்டிக் கனவு நிலையுரைத்தவள், பகற்பொழுதெல்லாம் ஆற்றி இருந்து, மாலைப்பொழுது வந்ததும் தனியவரை முனிவு செய்யும் அப்பொழுது கண்டிரங்கல்; பொழுது கண்டிரங்கித் துன்பம் மிக்குழி, தலைவி உறுப்பு நலனழிதல்; உறுப்பு நலனழிந்து, உடலும், உள்ளமும், ஒடுங்கிய பின்னும், அவன் வாராமை கண்டு, ஆற்றாமை மீதூரத் தனக்கொரு பற்றுக் கோடு காணாத தலைமகள் செய்திறனறியாது தன் நெஞ்சொடு கிளத்தல்; தன்னைத் துறந்தும், தன் புறக்கவினைப்பசப்புறுமாறு கொள்ளை கொண்ட தலைவன், தன் நினைவின் வழியே, உள்ளத்தில் என்று மிருத்தலின், அகக்கவினாகிய நிறையினையும், தான் இழக்க வேண்டி வருமென நெஞ்சொடுகிளந்த தலைமகள், தனது மனத்தே அடக்கற்

பாலனவற்றைத் வேட்கை மிகுதியான் அடக்க மாட்டாது வாய் விட்டுக் கூறி நிறையழிதல்; சேயிடைப் பிரிந்த தலைமக னும், நிறையழிந்த தலைமகளும், வேட்கை மிகலினன், ஒரு வரை யொருவர், காண்டற்கு விரையும் அவர் வயின் விது பல்; பின், தலைவன் வந்த போது, தலைவன், தலைவி, தோழி, என்ற இவர்கள், தங்கள் குறிப்பறிவுறுத்தல்; தலைவனும் தலைவியும் புணர்ச்சி விதும்பல்; தலைவனும் தலைவியும் காரண முண்டாய வழியும் புலக்கக் கருதாது, புணர்ச்சி விதும்புகின்ற நெஞ்சோடுபுலத்தல்;'' என்று தொடர்பு படுத் தித், தலைப்பின் அமைப்பின் முறையினைப், பரிமேலழகியார், விளக்குகின்றார். பின்னே, புலவியும்,புலவி நுணுக்கமும், ஊட லுவகையும், கூறுகின்ற முறையினையும் விளக்கித்தம்முரையை முடிக்கின்றார். இவ்வாறு செல்லும் நூலின்போக்கை நோக்கின னும், இங்குக் கூறப்படும் பிரிவு, சேயிடைப்பிரிவு என்பதும் ஆற்றாமையும் புலம்பலும், உடல்மெலிதலும், நிறம் பசத்த லும்,நிறையழிந்து வாய்வெருவலும், முதலான துன்பமனைத் தும் தொடர்ந்தெழுவது,நெடுநாட்பிரிவிலேதான் என்பதும், நமக்குத்தெள்ளிதின் புலனாகின்றன. பரிமேலழகியாரே, அவர் வயின் விதும்பலுக்குப் பொருள் கூறுமிடத்து

'அஃதாவது சேயிடைப் பிரிவின்கண் தலைமகனும், தலைமக ளும், வேட்கைமிகலினன் ஒருவரை ஒருவர், காண்டற்கு விரைதல். தலைமகன்பிரிவும், தலைமகள் ஆற்றாமையும், அதிகா ரப்பட்டு வருகின்றமையின் இருவரையும் சுட்டிப் பொதுவா கிய பண்மைப்பாலால் கூறினார்.''

என்று உரை எழுதுகின்றார். மேலும், இப்பாலின் பலதலைப் புகள், ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தொடர்ந்து எழுகின்றன என மேலேகாட்டியபடியே காட்டுகின்றார். எனவே திருவள் ளுவர், சேயிடைப் பிரிவே கூறுகின்றார் என்பது அவர்க் கும் கருத்துப்போலும்.

பிரிவறி வுறுத்தல்.

மற்றொரு குறிப்பினையும், இங்கு எடுத்துக் காட்டல் வேண்டும். இந்த நூல் கூறுகின்ற பிரிவின் தொடங்குநிலையைப் பிரிவாற்றாமையிற் புனைந்துரைக்கின்றார் வள்ளுவர். அங்குப் பிரிவினைத், தலைவன், தலைவிக்கும், தோழிக்கும், அறிவுறுத்திப் போவதாகவே வள்ளுவர் கூறுகின்றார்.

'செல்லாமை யுண்டே லெனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை.'

[நீ எம்மைப் பிரியாமையுண்டாயின் அதனை எனக்குச் சொல்; அஃதொழியப் பிரிந்துபோய் நின் விரைந்து வருதல் சொல்வை யாயின் அதனை அப்பொழுது உயிர் வாழ்வார்க்குச் சொல், என்றவாறு.]

'பிரிவுரைக்கும் வன்கண்ண ராயின் அரிதவர்
நல்குவர் என்னும் நசை.'

[நம் கவவுக்கடுமையறிந்த தலைவர், தாமே நம்முன் நின்று தம்பிரிவினை யுணர்த்தும் வன்கண்மையுடையராயின், அத்தன்மையார் பின்பு நம்மாற்றாமை யறிந்து வந்து தலையளி செய்வர் என்றிருக்கும் ஆசைவிடப்படும், என்றவாறு.]

இவை பிரிவறிவுறுத்துவது உண்மையே யாயினும், பிரிவாற்றாமையில், மற்றையபாக்கள் இல்லையோ என்றால், அவற்றை எல்லாம், நால்வகையாக எழுந்த பிரிவாற்றாமையில் அடக்குகின்றார் பரிமேலழகர்.

"அஃது (பிரிவாற்றாமை) ஆவது, வரைந்தெய்திய பின், தலைமகன், அறம் பொருள் இன்பங்களின் பொருட்டுச் சேயிடையினும், ஆயிடையினும், தலைமகளைப் பிரிந்து செல்லும்; செல்லுஞான்று, அப்பிரிவினை அவளாற்றாளாத்தன்மை. அஃது (1) ஈண்டுப்பிரிவுணர்த்திய தலைமகற்குத் தோழி கூறலும், (2) அவள் தனக்குத் தலைமகடானே அவன் குறிப்பாலுணர்ந்து கூறலும், (3) பிரிவுணர்த்திய வழிக்கூறலும்; (4) தலை

மகன் பிரிந்துழி ஆற்றுவிக்குந் தோழிக்குத் தலைமகள் மறுத்துக் கூறலுமென நால்வகையாற் கூறப்படும்.''

என்பது அவர் உரை. இவை நான்கில், முதல் கூறிய மூன்று வகையான பிரிவாற்றாமையும் பரத்தையிற் பிரிவின்கண் எழுந்தன ஆகா. பரத்தையிற் பிரிவைத் தலைவிக்குக் குறிப்பாலோ, வெளிப்படையாலோ, உணர்த்தும் வன்கணாளன் தலைவனாகான். அன்றியும், அஃது உலகவழக்கும் அன்று. நான்காவதாகக்கூறப்பட்ட பிரிவாற்றாமையோ எனின், அஃதும், பரத்தையிற் பிரிவால் நிகழ்வதன்று. இதனைப்பரிமேலழகியார், அத் தலைப்பிலடங்கிய குறள்கொண்டே விளக்குகின்றார்.

> 'அறிதாற்றி யல்லனோய் நீக்கிப் பிரிவாற்றிப்
> பின்னிருந்து வாழ்வார் பலர்.'

(ஈது) "தலைவியர் பலரும் பிரிவாற்றியிருப்பர், அது நீ செய்கின்றிலை என்ற தோழிக்கு தலைவி சொல்லியது." "நீ சொல்லுகின்ற தொக்கும். பிரிவுணர்த்தியவழி அதற்குடன்பட்டுப், பிரியுங்கால் நிகழும் அல்லல் நோயினையும் நீக்கிப்பிரிந்தால், அப்பிரிவுதன்னையும்ஆற்றிப் பின்னு மிருந்து உயிர் வாழும் மகளிர் உலகத்துப்பலர்."

இக்குறளிலும் 'அறிதாற்றி' என்பதால் பிரிவுணர்த்தல் பேசப்படுகின்ற தன்றோ? மற்றைய பாக்களை, இந்நான்காந் தலைப்பின்கீழ்ப் பரிமேலழகியார் அடக்கிப் பொருள்கூறவில்லையாதலின், அவற்றை யாராய வேண்டுவதில்லை. எனவே, சேயிடைப்பிரிவே, பரிமேலழகரும் கூறுகின்றார் என்பதாயிற்று.

அறம்பொருள் பற்றிய பிரிவு.

ஈண்டு, மற்றொரு குறிப்பும் ஆராயத்தக்கதாம். பரத்தையிற் பிரிவினைப்பற்றி, ஒரு குறிப்புமில்லையானால், மற்றைய பிரிவினைப்பற்றிய குறிப்புளவோ என்ற கேள்வி எழுவதும்

இயல்பே ஆறு வகையாகப் பிரித்த பிரிவின் வகையினை, முன் கண்டோம். பரிமேலழகியாரோ, முப்பாலாக உலகத்துறுதிப் பொருளை ஆராயும்(திருவள்ளுவைரது) முறையினைப் பின்பற்றி, அறம் பற்றிப்பிரிவு, பொருள் பற்றிப் பிரிவு, இன்பம்பற்றிப் பிரிவு, என மாந்தர்களுக்கு அமைந்த உறுதிப் பொருள் களையே அடிப்படையாகக் கொண்டு, பாகுபாடு செய்கின்றார். வீட்டைப் பற்றிய பிரிவோ துறவாகும். அது நிகழ்ந்தபின் கூடுதல் இல்லையாதலின், அதனை அகப்பொருள் ஆராய்வார் கூறுவதில்லை. எனவே, பரிமேலழகர் கூறும் மூன்றுபிரிவின் வகையே, இறையனர் கூறும் ஆறு பிரிவும் என்க. பரத்தை யிற் பிரிவு, இன்பம் பற்றிய பிரிவு; காவற் பிரிவு அறம்பற்றிய பிரிவு; காவற் பிரிவிலும் அறமே துணையாக நிகழாதனவும், பிறபிரிவும், பொருட்பிரிவு எனக் கண்டு கொள்க. பொருட் பிரிவினைத் திருவள்ளுவர்,

> 'பொருண்மாலை யாளரை யுள்ளி மருண்மாலை
> மாயுமென் மாயா வுயிர்.' (பொழுதுகண்டிரங்கல்)

[காதலர் பிரிவைப் பொறுத்து இறந்துபடாதிருந்த என் னுயிர் இன்று பொருளியல்பே தமக்கியல்பாக உடையவரை நினைந்து இம்மயங்கும் மாலைக்கண்ணே இறந்து படா நின்றது.]

என்று கூறுகின்றார். அறம் பற்றிய பிரிவினை,

> 'வினைகலந்து வென்றீக வேந்தன் மனைகலந்து
> மாலை யயர்கம் விருந்து.' (அவர்வயின் விதும்பல்)

["வேந்தன் வினை செய்தலைப் புரிந்து வெல்வானாக; யாமும் மனைவியைச் சென்று கூடி ஆண்டை மாலைப் பொழுதிற்கு விருந்தயர்வோமாக."]

என்றும்,

> 'உரனசைஇ உள்ளந் துணையாகச் சென்றார்
> வரனசைஇ யின்னும் உளேன்.' (ஷை)

["இன்பம் நுகர்தலை நச்சாது வேறலை (வெற்றி) நச்சி நாந் துணையாதலை இகழ்ந்து தம்முழைக்கண் துணையாகப் போயி னார். அவற்றை இகழ்ந்து ஈண்டு வருதலை நச்சுதலான் யான் இவ்வெல்லையின் முளைனாயினேன்"]

என்றும் கூறுகின்றார். ஊன் என்பதற்கு அறிவு என் றேனும், நில்லாவுலகத்து நிலை இய அறன் என்றேனும் பொருள் கொள்ள இடமுண்டு. இவ்வாறு அறனும் பொரு ளும் கூறுகின்றமை போல், இன்பம் பற்றிய பிரிவினை வள் ளுவர் கூறுகின்றிலர்.

நாணழிவு.

அல்லாமலும், பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த போது, வெறு ப்பு நிலை வலிவுற்று நிற்றலின், நாணுத்துறத்தல், எளிதில் ஆவதில்லை. எனவே, நாணழிவு கூறிய குறட்பாக்கள் பரத் தையிற் பிரிவல்லாத பிரிவுக்கே சாலப் பொருந்தும். பரி மேலழகியார், பிரிவினை மூவகையாக்கித் "தலைமகன் அறம் பொருள் இன்பங்களின் பொருட்டுச் சேயிடையினும் ஆயி டையினும் தலைமகளைப் பிரிந்து செல்லும்" என்று கூறிகின் றமை கண்டோம். ஆனால், அவரே இப்பாலில் அமைந்த தலைப்பின் அடைவினைக் கூறி வருகிற பொழுது, இன்பப் பிரி வினைச் சொல்லாது விடுகின்றார். தனிப்படர் மிகுதிக்குப் பொருள் கூறுகின்றவர்,

"அது தனியாகிய படர் மிகுதி எனவிரியும். அஃதா வது படர்மிகுதி, தலைவன்கண் இன்றித் தன்கண்ணதே யாதல் கூறுதல். அறமும் பொருளும் நோக்கிப் பிரிதலின் அவன் கண் இல்லை யாயிற்று."

என்று எழுதுகின்றாராதலின், அவர்க்கும் இன்பப்பிரி வாகிய பரத்தையிற் பிரிவினைக் கூறாமை உடன் பாடாம்.

புலவி.

இவ்விடம் இவ்வாறாக, மற்றோரிடத்தும் பரிமேலழகர் பரத்தையிற் பிரிவினைச் சுட்டுகின்றார். சில தமிழ்ப் பெரியோர், இன்பத்துப்பாவின் 25 தலைப்புகளையும், ஐயைந்தாகப் பிரித்துக், குறிஞ்சி, நெய்தல், பாலை, முல்லை, மருதம், எனப் பாகுபடுத்திக், கடைநின்ற 5 தலைப்பாகிய புணர்ச்சிவிதும்பல், நெஞ்சொடு புலத்தல், புலவி, புலவிநுணுக்கம், ஊடலுவகை என்பனவற்றை ஊடலும், ஊடல் நிமித்தமும், கூறும் மருதவியல் என்பர். மருதமாவது, ஊரும் ஊர்ப்புறமும் ஆகும். முன்னேற்ற மடைந்து பாழாகிய ஊர்கள்தாம் பலருக்கும் இடமாதலின், பரத்தையருக்கும் இடமாகின்றன. அங்கன்றி வேறெங்கும் பரத்தையர் இருப்பதாகப் பண்டைத் தமிழர் கூறியதில்லை. இயற்கைக்கு மாறுபட்ட வாழ்க்கை அங்குத் தான் உள்ளது போலும். பரத்தையர் உள்ள விடத்தில் நிகழும் அகப்பொருள் வரலாற்றில் அவர்களும் வருவர் அன்றோ? பரத்தையர்பாற் சென்று வந்தபோது ஊடல் நிகழ்வது மருதமாதலின், இம்மருதவியலில் இப்பிரிவு கூறுதல், பொருத்தமுடையதாகும். இம்மருத இயலுக்கு, முந்திய பகுதிகளில், பரத்தையிற் பிரிவுகூற இடமில்லை யன்றோ! இதுவரை, நாம் ஆராய்ந்ததும், அதனையே வற்புறுத்துகின்றது. "நிறையழிதல்" என்ற இடத்தில், பரிமேலழகியார், பரத்தையரைக் கொண்டுவந்து புகுத்துகின்றார் எனக்கண்டோம். அவர்காட்டிய குறள்களுக்கு மணக்குடவர், வேறு பொருள் கொள்கின்றமையும் கண்டோம். அக் குறள்களைப் போன்றே புலவியைக் கூறும் குறள்கள், 'அவர்வயின் விதும்பலிலும் புணர்ச்சி விதும்பலிலும்' வருகின்றமையைக் கண்டோம். 'அவர்வயின் விதும்பலில்' சேயிடைப்பிரிவே குறிக்கப்படுகின்றது எனப்பரிமேலழகியாரே எடுத்துக்காட்டுகின்றமையும், பரத்தையிற் பிரிவைப்பற்றிக் கூறுமலே பரிமேலழகர் உரை காண்கின்றமையும் கண்டோம். ஆதலின், பரத்தையிற் பிரிவைக்குறிப்பதாக அவர் எடுத்துக்காட்டிய குறள்களுக்கும், 'அவர் வயின் விதும்பல்' முதலிய இடங்களில்

வரும், வேறுசில குறள்களுக்கு, அப் பெரியார் பொருள் கொள்கின்றமைபோல, பரத்தையிற் பிரிவைக்குறியாமலே பொருள் கொள்ளுதல் கூடும் எனவும் கண்டோம். 'நிறை யழிதல்' என்பதற்குப் பரிமேலழகர் "அஃதாவது தலைமகள் மனத்தடக்கற்பாலனவற்றை வேட்கை மிகுதியான் அடக்க மாட்டாது வாய்விடுதல்'' என்று காண்கின்றபொருளும் பரத் தையைக் குறிக்கவில்லை யன்றோ? எனவே மருத இயலுக்கு முந்திய பகுதியில் பரத்தையரைப் பற்றிய தெளிவான குறிப் புகள் ஒன்றேனும் இல்லை என்பதாயுற்று. மேல், மருத இய லில் முதலாவது பிரிவாகிய புணர்ச்சி விதும்பலில் பரத்தை யிற் பிரிவு கூறப்படாமை கண்டோம். இரண்டாவதாகிய, நெஞ்சறி வுறுத்தலில், மணக்குடவர், பரத்தையிற் பிரிவு கூறுகின்றமை காண்கிறோம். ஆனால், பரிமேலழகியார் வேறுவகையிற் பொருள்கின்றனர் அன்றோ? எனினும், பரி மேலழகியார், மூன்றாவதாகிய புலவி என்ற தலைப்பின்கீழ்ப் பரத்தையிற் பிரிவினைச் சுட்டுகின்றார்.

'அலந்தாரை யல்லனோய் செய்தற்றாற் றம்மைப்
புலந்தாரைப் புல்லா விடல்.'

"தம்மைப் பெறாது புலந்த மகளிரைப் புலவி நீக்கிக் கல வாது, ஆடவர் சேறல் பண்டே துன்பமுற்றழிந்தாரை, அதன் மேலும் மிக்க துன்பத்தினைச் செய்தாற் போலும்'',

என்று பாவின் பொருள் கூறிப்

"பிறர்பாற் சேறலின் நம்மைப்பெறாது புலந்தூடி இருக் கின்ற பரத்தையரைப் போய்ப் புலவி நீக்கிப் புல்லீராயின் அவர் ஆற்றார்''

எனக்கருத் துரைக்கின்றார் பரிமேலழகியார். இக்குற ளுக்கு மணக்குடவர் எழுதிய வுரை நமக்கு அகப்பட வில்லை.

'ஊடி யவரை உணராமை வாடிய
வள்ளி முதலரிந் தற்று.'

"நும்மோடூடிய பரத்தையரை ஊடலுணர்த்திக் கூடாதொழிதல் பண்டே நீர் பெறுது வாடிய கொடியை, அடியிலே அறுத்தாற் போலும். நீர் பரத்தையரிடத்திர் ஆய வழி எம் புதல்வரைக்கண்டு ஆற்றி இருக்கற் பாலமாய யாம் நும்மோடூடுதற்குரியம் அல்லம். அன்மையின் எம்மையுணர்த்தல் வேண்டா உரியராயூடிய பரத்தையரையே உணர்த்தல் வேண்டுவது. அதனால் ஆண்டுச் சென்மின் என்பதாம்"

எனப்பரிமேலகியார் உரை கூறுகின்றார். ஆனால் மணக்குடவர்,

"நும்மோடு ஊடிக்கண்டும் இவையிற்றால் வரும்பயன் இல்லை; நின்னொடுநெருநல் ஊடிய காமக்கிழத்தியரை ஊடல் தீராது பெயர்தல், வாடிய கொடியை அடியிலே அறுத்தாற் போலும். இது 'காமக்கிழத்தியரை ஊடல் தீராமைதீது. ஆண்டுப்போம்' என்ற தலைமகள் கூறியது"

என உரை கூறுகின்றார். இவ்விடத்தே இவை யிரண்டு பாக்களும் பரத்தையிற்பிரிவே குறிக்கின்றன என ஒரு தலையாக உறுதி கூறுவதற்கில்லை. இக்குறட்பாக்களிரண்டும், 'பரத்தை யரிடத்தும்வந்த தலைமகனோடு தலைமகள்புலந்து சொல்லியன,' என்கின்றார் பரிமேலழகர்.

அன்பின் கதை

'தலைவிபுலந்தமை கண்டு, தலைவன் தன்னுள்ளே சொல்லிய பாக்கள் இவை' என்று கொண்டால், பரத்தையரைப் பற்றியோ, காமக்கிழத்தியரைப் பற்றியோ, எண்ண வேண்டுவதில்லை. இப்புலவி என்ற பகுதியின் தொடக்கத்தில் "தலைவனது அல்லல் நோயினைச்சிறிது காணப்புலப்பேமாக" என்கின்றாள் தோழி.

'புல்லா திராஅப் புலத்தை யவருறு
மல்லனோய் காண்கஞ் சிறிது.'

["நீ யவரை விரைந்து சென்று புல்லாதே. இத்தொழிலை மேலிட்டுக் கொண்டிருந்து புலப்பாயாக. அங்ஙனம் புலந்தாற் காதலர் எய்தும் அல்லல் நோயினை யாம் சிறிது காணக் கடவோம்."]

புலந்து நின்ற தலைவியை வழிப்படுத்த வேண்டித் தோழி இது கூறுகின்றாள். அது கேட்டுச் சிறிது தணிந்த தலைவி தலைவனெதிரே 'ஊடலுணர்தலின்றிப் போமோ' என எண்ணிநிற்கின்றாள்.

'உப்பமைந் தற்றாற் புலவி யதுசிறிது
மிக்கற்றா னீள விடல்.'

[''புலவி, கலவியின்பம் செயற்கு வேண்டுமளவிற்றாதல், உப்புத், துய்ப்பன வற்றை இன்சுவையவாக்கற்கு வேண்டுமளவிற்றாதல் போலும். இனி, அவ்வளவிற்சிறிது மிகவிடுதல் அவ்வுப்பு அளவின்மிக்காற் போலும்.'']

இவ்வாறு தலைவி மனத்தொடு கூறி நிற்கின்றாள். அன்பாயினர், உயிராலும் அறிவாலும் ஒருவராய், உடலால் இருவர் ஆதலின, ஒருவரை ஒருவர் அறியாமலே இருவரும் ஒரே எண்ணத்தை ஒரு பொழுதகத்தே எண்ணுவர். புலவி நீட்டித்தல் உப்பு மிகுதலோ டொக்கும் என்று எண்ணுகின்றாள் தலைவி. அக்கருத்தைத் தொடர்ந்து மேல் எண்ணுகின்றான் தலைவன். தலைவியின் புலவியை மாற்றல் வேண்டி, நெஞ்சோடு கூறுகிறான். அக்கூற்றுத், தலைவி கூறிய கருத்தின் தொடர்ச்சியே யாகும். ஈருடலும் ஓருயிரும் ஓரறிவுமாம் அன்பின் உயர் நிலையை மிக அழகாக இங்ஙனம் விளக்குகின்றார் வள்ளுவர்:— 'புலவி நீட்டித்தலோடு நில்லாது, அது நீங்காதே விடுமானால், அலந்தாரை அல்லல் நோய் செய்தல் போலும். அம்மட்டோ! வாடிய வள்ளி முதலரிந்தற்று; ஆதலின் நாமே அவளை ஊடலுணர்த்தல் வேண்டும் என எண்ணுகின்றேன்.' இவ்வாறு பொருள்கொள்ளுமிடத்து அக்குறள்களில் பரத்தையிற்பிரிவைப் பற்றிய குறிப்பொன்று மில்லை என்க. பின்வருங் குறளும் நாம் கூறி வரும் கதையைத் தொடர்ச்சியாகக் கொண்டு செல்கின்றது. ஊடலுணர்த்திப் புணர்த்தவன் பின் புலவியைப் புகழ்கின்றான்.

'நலத்தகை நல்லவர்க் கோரம் புலத்தகை
பூவன்ன கண்ணா ரிடத்து.'

இக்குறளுக்கு மணக்குடவர்

'நலத்தகையினானே நல்லாரான பரத்தையர்க்கு ஓரழகாம் பூவன் கண்ணார் மாட்டுப்புலத்தல். நமக்கு ஆகார் மாட்டுப் புலத்தல் தீதென்றவாறு. இது பரத்தையரோடு புலந்து கூறிய தலைமகட்குத் தோழிகூறியது'

என்று உரை காண்கின்றார். ஆனால் பரிமேலழகியாரோ யாம் கூறியது போலத்,

"தலைமகளைப் புலவி நீக்கிக்கூடிய தலைமகன் தன்னுள்ளே சொல்லியது. 'நற் குணங்களாற் றகுதி யுடையராய தலைவர்க்கும் அழகாவது தம்பூவன்ன கண்ணார் நெஞ்சின் கண் நிகழும் புலவி மிகுதியன்றே' சிறப்பும்மைவிகாரத்தாற்றொக்கது. தவறில்லார்க்கும் புலவி இனி தென்பான்' நலத்தகை நல்லவர்க்கும் என்றான். அழகு இன்பப்பயனைத்தலைப்படுதல். தானுகர்ந்த இன்பத்திற் கேதுவாகிய புலவியை வியந்து கூறியவாறு"

என்று அழகியதொரு பொருள் காண்கின்றமையால், இங்கும் பரத்தையிற் பிரிவு குறிக்கப்பட வில்லை என்பதாயிற்று. இப்பாடலைப் பரிமேலழகர்

'நலத்தகை நல்லவர்க் கேளர் புலத்தகை
பூவன்ன கண்ணா ரகத்து'

என ஓதுகின்றார்.

இந்நாளுக் ,கேற்றஉரை.

வட நூற் கடலையும், தமிழ் நூற் கடலையும், நிலை கண்டுணர்ந்த பரிமேலழகியார் போலத் திருவள்ளுவர் உள்ளத்துண்மைப் பொருளினை அறிந்தவர் வேறொருவரும் இல்லை எனலாம். அவரது செருப்பிற் படிந்த தூசினைத் தட்டவும் தகுதியற்ற அறிவிலா ஏழையேம் அவருரையிற் குற்றம் கூறுகின்றோம் இல்லை. திருக்குறளுக்கு அவர் கூறுகின்றதே மெய்யுரை யாயினும் யாங் காட்டியபடி பொருள் கொள்ளவும் பெரிதும் இடமுண்டு என்பதே நாம் கூறுவது. இவ்வாறு

பொருந்தும் பொருள் கொள்வதால், இந்நூல் எந்நூலினும் ஏற்ற முடையதாக இந்நாளும் திகழ்வதெனை இக்காலத்த வரும் ஏற்றுக்கொள்ள இடமுண்டு.

நாண் சிறக்கும் புது வழி.

பரத்தையிற் பிரிவு கூறவில்லை என்பது உண்மையானால், அப்பிரிவின் பின்னெழும் புணர்ச்சியின் மகிழ்தலைத்திருவள் ளுவர் வேறுஎவ்வழியால் பொருத்திக்காட்டுகின்றார்? நாணில் லாதவளைக் கூடுவது விலங்குகள் கூட்டத்தோடு ஒக்கும். நாணம் ஒன்று உள்ளமையால்தான் கூடுந்தோறும் கூடுந் தோறும் இன்பம் புதிதாகத் தோன்றுகின்றது.

'அறிதோ றறியாமை கண்டற்றாற் காமஞ்
செறிதோறுஞ் சேயிழை மாட்டு.'

சிறிது புலந்து நின்றவர் கூடும் போது பழையபடி நாணம் வந்து தோன்றலின் புலவி தான், காதலுக்கமைந்த உப்பாயிற்று. வேறு வகையாகப் புலத்தலினும் பொறாமை வழியாகப் புலத்தலே புலவியோடு துனியையும் விளைத்துநிற் கும். அந்நிலையில் கூடும் பொழுது, நாணம்முன்னினும்தலை சிறந்து விளங்குகின்றது. திருவள்ளுவர் நாண் சிறந்து விளங்குதலைக் கூறுகின்றார். ஆனால், இவருடைய தலைவன் பரத்தையையும் கண்டிலன்; காமக் கிழத்தையையும்கூடினான் அல்லன். காதலியையன்றி வேறொரு மனைவியை மணந்தானு மல்லன். காதலியை யன்றி வேறொருவரைக் கனவிலும் அறி யாத கற்பு நிறை வாய்ந்தவன். ஆனால் அவனோ உலகினர் கண்டறியாத கட்டழகுடையவன். கட்டழகு கண்ட காதலி 'கண்ணில் காண்பரேல் ஆடவர் பெண்மையை அவாவுதோளி னானதலின் பெண்மை என்படும் இவனடி வணங்குவதல்லால்' எனத்தனது அன்பின் பெருக்கால் எண்ணாததும் எண்ணு கின்றாள். பிறபெண்கள்பால் இவன் மனம்செல்லுமோ, என அஞ்சுகின்றாள். பிறரோடு இப்பெரியோன் பேசுவதாகவும் கூடுவதாகவும் கனவும் காண்கின்றாள். இவன் வெளியே சிறிது உலாவப் போய்வரினும் ஐயுறுகின்றாள். ஐயப்பாடு அன்பினால் வலியுறுதலும், புலந்து நிற்கின்றாள். ஊடலு

ணர்ந்த போது பெருநாணினளாய் ஒசிந்தொல்கி நிற்கின்றாள். உண்மைப் பரத்தையிற் பிரிவோ திருநீலகண்ட நாயனாரது கதைபோல ஒவ்வொரிடத்துத் துன்பத்தில் முடிகின்றது. ஆனால் திருவள்ளுவர் கூறும் கனாப் பிரிவு என்றும் இன்பமே யாகின்றது. இவ்வாறு நாணம் சிறந்து விளங்குவதை நன்கு புனைந்துரைக்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

புலவி நுணுக்கம்.

வரவு நீட்டித்தால் மனைவி புலத்தல் உலகறிந்த தொன்று; ஆதலின் அதனை உழவில் ஒருவகையாகக் கொள்கின்றார், வள்ளுவனார்.

> 'செல்லான் கிழவ னிருப்பி னிலம்புலந்
> தில்லாளி னூடி விடும்'.

['அந்நிலத்திற் குரியவன் அதன் கணோடோறுஞ்சென்று பார்த்து அடுத்தன செய்யாது மடிந்திருக்குமாயின் அஃது அவனில்லாள் போலத் தன்னுள்ளே வெறுத்துப் பின்னவனோடூடி விடும்' என்றவாறு.]

வரவு நீட்டித்தமை முதலானவற்றை நோக்கிப்புலத்தலைப் புலவி என்ற தலைப்பின் கீழ்க்கூறுகின்றார் வள்ளுவனார். அங்குக்கூறப்படுவன எல்லாம் ஒருவகையாக நோக்குமிடத்துக் காதலர் பாராட்டுங் குற்றங்களேயாம். அங்கெல்லாம், பரத்தையைப்பற்றிய குறிப்பொன்றும் இல்லை என்றேம். ஆனால் புலவி நுணுக்கம் கூறுகின்ற இவ் விடத்தில் பிறபெண்களைப் பற்றிமுன்னர்ப் பேசவில்லை என்று நாம் கட்டிய முடிவு வலியுறுகின்றது. புலவி நுணுக்கத்தின் நின்றும், பரத்தையர், காமக்கிழத்தியர், என்ற இவரோடு தலைவன் கூடுவதில்லை என்பது விளங்குகின்றது. திருவள்ளுவரது தலைவன் இராமனைப்போல ஒருவனுக்கு ஒருத்தியே என்ற கொள்கையுடையவன். 'ஒருத்திக்கொருவன ஒருவனுக்கொருத்தி' என்பதே திருவள்ளுவர் கண்டமுறை. திருவள்ளுவரின் தலைவி, முன்கூறியபடி அன்பின் மிகுதியால் ஐயம் எழவேண்

டா இடத்தும் ஐயங்கொள்கின்றாள். அன்பினாலே, அச்சம் எழவேண்டா இடத்தும் அச்சம் பிறக்கக்காண்கின்றோம். ஆண்டவனுக்கு ஊறேனும் உறுமோ? அங்ஙனம் இருந்தும் பெரியாழ்வார் ஆழியையும் வளையினையும் பிறவற்றையும் நோக்கி 'உறகல்' 'உறகல்' 'பள்ளியறை குறிக்கொண்மின்' என்று இறைவனைக் காக்க வேண்டி விழித்திருக்கத் தூண்டு கின்றார். சிவனடியாரும், திருமாலடியாரும், பல்லாண்டு பாடு கின்றனர். அதனைப் போலப் பொறாமை எழவேண்டா இடத் தும் பொறாமை எழும். காதலன் தன்னேரில்லாத தகுதி யுடையான் என அறிந்து வைத்தும், தன் அன்பின் மிகுதி யாலும், அவனது அழகின் மிகுதியாலும், ஐயம் சிற்சில இடத்தே எழுகின்றதும் இயல்பேயாம். புலவி நுணுக்கத்தில் ஐயஎண்ணமும் உண்டு. அங்கு வருந்தலைவி பெரும்புலவர் பெருமாட்டியாதல் வேண்டும். தலைவன் பேசிவரும் ஒவ் வொரு பேச்சிலும் குற்றம் கண்டு அவன் கூறுவன வற்றிற் கெல்லாம் வேறொரு பொருள் கூறி அவனை அலைக்கழித்துப் புலந்து நிற்கின்றாள். நாணம் சிறத்தற்கும், இன்பஞ்சிறத் தற்கும், இப்புலவிநுணுக்கத்தில் கூறப்படுவதினும் குற்ற மற்ற வேறு வழி உண்டா?

தும்மற் கதை.

பள்ளியிடத்தே தலைவன் தும்முகின்றான். உயிர் எங்கே தும்மலோடேயே போய்விடுகின்றதோ என அஞ்சி அயல் நின்றார் வாழ்த்துவது மரபு. தலைவி, தலைவன் தும்மியதைப் பொய்த்தும்மல் எனக் கொண்டு, 'புலந்த நான் ஊடலை மறந்து இவரை வாழ்த்தித் தழுவுவேன் என்று தும்மினார்' எனக் கூறுகின்றாள்.

> 'ஊடியிருந் தேமாகத் தும்மினார் யாந்தம்மை
> நீடுவாழ் கென்பாக் கறிந்து.'

மற்றுமொரு முறை தும்முகின்றான் தலைவன் 'நீடுவாழ்க' என்று தன்னையுமறியாது வாழ்த்துகின்றாள் தலைவி. இதற்குள் வே றொன்றுணர்ந்து அழத்தொடங்குகின்றாள். அன்புடையார்

தம்மன்பரை நினைத்தபோது, அவ்வாறு நினைக்கப்பட்டார்க்குத் தும்மல்தோன்றும் என்பது மகளிர் வழக்காதலின், தலைவன் தும்மியது 'இவன் மேல் அன்பு கொண்டபிறிதொரு பெண் இவனை நினைத்ததால் விளைந்ததாகும்,' எனத்தலைவியும் எண்ணுகின்றாள். 'நம்தலைவனுக்கும் நம் போனறன்பாயின பெண்கள் வேறுளர் போலும்' என்று எண்ணிப்புலந்தழுகின்றாள். 'நும்மை நினைந்து வருந்துகின்ற மகளிர் பலருள்ளும் யாவர்நினைத்தலால் நீர் தும்மினீர்' என்று வினவுகின்றாள்.

'வழுத்தினாள் தும்மினே னாக அழித்தழுதாள்
யாருள்ளித் தும்மினீர் என்று.'

தும்மல் தொடர்ந்து வருகின்றது போலும்; தும்மலிலும் தலைவி குற்றங்காண்பது நோக்கி அதனை அடக்கி நிற்கின்றான் தலைவன். தலைவியோ அதனை கண்டுவிடுகின்றாள். 'உம்மோடு ஒன்றாகி உயிராகிய பெண்கள் உம்மைநினைப்பதனை நும்மோடியைபில்லாத எமக்கு ஏன் மறைக்கின்றீர். நன்றாகத் தும்முவது தானே' என்று புலந்தழுகின்றாள்.

'தும்முச் செறுப்ப அழுதா ளுமர்உள்ள
லெம்மை மறைத்திரோ வென்று.'

தும்மினும் குற்றம் ஒழியினும் குற்றமாயக்கால் செயற்பாலது யாது? தும்மலின் கதை ஈதோடு முடிகின்றது.

வேற்றுப் பொருள்

உலாப் போய் வருகின்றான் தலைவன்; தலைவியை அணைக்க அணுகுகின்றான். இவளோ பின்வாங்கி எட்டிப்போய் நிற்கின்றாள். "நின்னைப் பெண்ணியல்பினை யுடையார் யாவரும் தம் கண்ணால் பொதுவாகவுண்பர், அதனால் அவர் மிச்சிலாய நின் மார்பினைப் பொருந்தேன்" எனப் புலக்கின்றாள்.

'பெண்ணியலார் எல்லாரும் கண்ணிற் பொதுவுண்பர்
நண்ணேன் பரத்தநின் மார்பு.'

பிறர் தன்னைக் காண்பதைப் பெருந்தகை எவ்வாறு தடுப்பான்? தலைவிக்கு மகிழ்ச்சியூட்டி அவளை அணைய வேண்டுகின்றான். அவள் கண்டு மகிழுமாறு பூமாலை சூடுகின்றான். "இவ்வொப்பனையை எவள் கண்டு மகிழ, இப்பூமாலைசூடினாய்" என வெகுண்டெழுகின்றாள்.

> 'கோட்டுப்பூச் சூடினுங் காயு மொருத்தியைக்
> காட்டிய சூடினீ ரென்று.'

'தலைவியிடம் பணிமொழியேனும் கூறியிரக்கலாம்' என எண்ணி இவளை அணுகிக் 'காமநுகர்தற்குரிய இருவராயினார் யாவரினும் யாம் இருவரும் மிக்க காதலை யுடையேம்' என்ற கருத்தோடு 'யாரினும் காதலம்' என்று இவளையும் தன்னையும் உடன் புகழ்ந்து நிற்கின்றான். தலைமகளோ எதிர்பாராதபடி மணமெரிந்து போகின்றாள். 'யாரினும் காதலம்' என்பதற்குத் 'தலைவனாகிய என்னால் காதலிக்கப் பட்ட மகளிர் பலருள்ளும் நின்கண் காதலுடையேன்' என்று தலைமகன் கூறியதாகப் பொருள் கொள்கிறாள். "மகளிர் பலர் என்றீரே! அவர்களில் எந்த எந்தப் பெண்ணைக் காதலிப்பதினும் மிகுதியாக என்னைக் காதலிக்கின்றீர்" என்று கூறிப் புலக்கின்றாள்.

> 'யாரினும் காதல மென்றேனா வூடினாள்
> யாரினும் யாரினு மென்று.'

தலைவன் காதன்மிகுதியினால் 'இம்மையாகிய பிறப்பின்கண் இருவரும் பிரிவதில்லை' என்று உறுதிகூறி, அணையப் புகுகின்றான். அதற்கிவள் "இம்மையில்தான் பிரியாதிருப்போம்; மறுமையில் பிரிவோம்" என்று பொருள் கொண்டு, தன் கண்களில் நிறைய நீர் ததும்ப வருந்தி, அழுது நிற்கின்றாள்.

> 'இம்மைப் பிறப்பிற் பிரியல மென்றேனாக்
> கண்ணிறை நீர்கொண் டனள்.'

எனல் காண்க. பிரிந்துவந்த தலைவன், தலைவியை நோக்கிப், பிரிந்த நாள் எல்லாம், இவளை இடையீடின்றி நினைந்திருந்ததாக "உள்ளினேன்" என்கிறான். 'நினைப்பது ஒருக்கால் மறந்தா

லன்றோ' என்று உட்கொண்ட தலைவி, புல்ல வந்த கையை நெகிழ்த்துப் புலந்து நிற்கின்றாள். 'என்னை என் மறந்தீர்' என வருந்துகின்றாள்.

'உள்ளினே னென்றேன்மற் றென்மறந் தீரென்னைப்
புல்லாள் புலத்தக்க னள்.'

இப்பாடல் மணக்குடவர் உரையில்

'உள்ளினேம் என்றீர் மற்றெம்மறந்தீர் என்றெம்மைப்
புல்லாள் புலத்தக்க னள்.'

என்று காணப்படுகின்றது. பார்க்கின்றான் தலைமகன். எது சொல்லினும் குற்றமாகின்றது. "தான் செய்தன அனைத்தும் பிழையே" என்று இவளடியில் வீழ்ந்து பணிகின்றான். தலைமகள், இது கண்டும் வெகுளா நின்றாள். "பிறமகளிரும் ஊடியவழி நீர் இவ்வாறு தானே பணிவீர்" என்று கவல்கின்றாள்.

'தன்னை யுணர்த்தினுங் காயும் பிறர்க்குநீ
ரிந்நீ ராகுதி ரென்று.'

தனது சொற்களும் செயல்களும் கண்டு தலைவி வெகுள்வது நோக்கிப்,பின், செய்வதறியாது, அவளையேநோக்கிநிற்கின்றான் தலைவன். தலைவியினுடைய உறுப்புநலத்தின் தனிப்பெருஞ் சிறப்பினை நினைந்து நினைந்து கண்ணுற் பருகுகின்றான். அஃதும் குற்றமாகவே முடிகின்றது. 'நீர் என் உறுப்பனைத்தும் நோக்கினீர். அவற்றது ஒப்புமையான் எவ்வெவ் மகளிரை நினைத்தீர். யான் எல்லா உறுப்பானும் ஒருத்தியோ டொத்தல் கூடாமையின் ஒன்றால் ஒருவராகப் பலரையும் நீர் நினைக்க வேண்டும். அவர் எல்லாரையும் யான் அறியச் சொல்லுமின்' என்று புலந்து நிற்கின்றாள்.

'நினைந்திருந்து நோக்கினுங் காயு மனைத்துநீர்
யாருள்ளி நோக்கினீ ரென்று.'

என வருதல் காண்க.

களப் பிரிவு

இப்புலவி நுணுக்கத்தில் பிறமகளிரைத் தலைவனோடு தொடர்பு படுத்தி வெளிப்படையாகத் தலைவி பேசுவதனைக் காண்கின்றோம். இங்குத் தலைவி கண்ட குற்றமனைத்தும் பொய்க்களு என்பதனைத் திருவள்ளுவர் உடனே தலைவி வாய் வைத்து விளக்குகின்றார்.

'இல்லை தவறவர்க் காயினும் ஊடுதல்
வல்ல தவரளிக்கு மாறு.'

இதற்கு

'அவர் மாட்டுத்தவறில்லை யாயினும் நமக்கவர்தலையளி செய்கின்றவாறு அவரோடு ஊடுதலை விளைக்கவற்றாகின்றது.'

எனப் பரிமேலழகர் பொருள் கூறுகின்றார். 'தன்னை யுணர்த்தினும்' என்ற குறளின் உரையில்

'அளவிறந்த இன்பத்தாராகலின் யானெய்தற் பாலதாய இத்தலையளி ஒழிந்தாரும் எய்துவர் எனக் கருதிப் பொறாமை யான் ஊடனிகழா நின்றது'

என்று விரிவுரை எழுதுவது முன் நாம் கூறிவந்ததை வற்புறுத்தல் காண்க தலைவனிடத்துத் தவறில்லைஎன்பதை,

'ஊடலிற் றோன்றுஞ் சிறுதுனி நல்லளி
வாடினும் பாடு பெறும்.'

என்ற குறளின் உரையில் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

'ஊடலேதுவாக நங்கட் டோன்றுகின்ற சிறிய துனி தன்னால்காதலர் செய்யும் நல்லதலையளி வாடுமாயினும், பெருமை எய்தும். தவறின்றி நிகழ்கின்ற ஊடல் கடிதினீங்கலின் அத்துன்பமும் நில்லாதென்பாள் சிறுதுனி என்று கூறினாள். அது வருத்த மெனப்படாதாம்'

என்பது அவர் உரை. புலவிநுணுக்கம் என்ற சொற்றொடரே தலைவனிடத்துக் குற்றமில்லை என்பதைக் குறிக்கின்றது.

'புலவி நுணுக்கம். அது புலவியது நுணுக்கமென விரியும். அஃதாவது தலைமகனும் தலைமகளும் ஓர் அமளிக்கண் கூடி இருந்துழி அவன் மாட்டுப் புலத்தற்கான காரணமில்லையாகவும் காதல் கைம்மிகுதலால் நுண்ணியதோர்காரணமுளதாக வுட்கொண்டு அதனை அவன் மேலேற்றி அவள் புலத்தல்'

என்பது பரிமேழகியார் உரை.

"புலவி நுணுக்கமாவது தலைமகன் மாட்டுத் தவறிலவாயினும் தன் காதல் மிகுதியால் சொல்லெச்சத்தினும்குறிப்பெச்சத்தினும் வேறுபடப் பொருள்கொண்டு தலைமகள் புலந்து கூறுதல். இது செவ்வியிற்றோன்றுமாதலின் நுணுக்கமாயிற்று"

என்பது மணக்குடவர் உரை.

ஊடலுவகை.

இப்புலவி நுணுக்கம் மற்றைய புலவி போலாது எந்நாளும் நிகழ்தற்குரிய தாதலின் இதன் சிறப்பினை ஊடலுவகையில் பாராட்டுகின்றார் வள்ளுவனார்.

'ஊடுதல் காமத்திற் கின்ப மதற்கின்பம்
கூடி முயங்கப் பெறின்.'

'புலத்தலிற் புத்தேணு டுண்டோ நிலத்தொடு
நீரியைந் தன்ன ரகத்து.'

என வருதல் காண்க. ஓரொரு பொழுது நாணம் சிறத்தற்குப் பரத்தையிற் பிரிவு கூறுவதினும், எந்நாளும், இன்பம் சுரத்தற்கும், நாணம் சிறத்தற்கும், உரிய புலவி நுணுக்கம் கூறுவதே தக்கதெனை, ஒரு புதுவழியினை உலகிற்கும், அகப்பொருள் ஆராய்வார்க்கும், காட்டுகின்றார் திருவள்ளுவர். இதனால்தான், பரத்தையர் பிரிவினைப்பற்றிய ஒரு

குறிப்பும், இவர் நூலின் பிற இடங்களில் இல்லைஎன்பது, இவ்வளவும் கூறியமையால் எளிதில் புலனாகின்றது. வடநூல்களும், தமிழ் நூல்களும், விரித்துரையாத இப்புலவி நுணுக்கத்தினைத் திறம்பட புனைந்துரைத்து அகப்பொருளாராய்ச்சியைத் தூய்மை செய்யும் இன்னோரன்ன பெருமையைக் கருதியன்றோ முன்னோர் இவரைத் திருவருட்புலவர் என வாழ்த்தி வணங்கியது.

திரட்டு.

இவ்வாறு திருவள்ளுவனார் அன்பு வழியாக ஒருவரை ஒருவர் மணக்கும் உரிமையை வற்புறுத்துகின்றார். அன்பிலாதவரது கூட்டம் பிணமுயக்கம் என்கிறார். அன்பு வழி நிற்பதே இன்ப ஒழுக்கமென்று தா

அணாட்டித் தனாது நிறுத்துகின்றார். 'ஒருவனுக்கு ஒருத்தியும், ஒருத்திக்கொருவனும்' என்பதே மணமுறையின் மரபென நிலை நாட்டுகின்றார். பரத்தையிற் பிரிவு கூறாது புலவி நுணுக்கம் கூறி அகவாராய்ச்சியைத் தூய்மை செய்கின்றார். வரைவின் மகளிரின் இழிவினையும் மருள் வலையினையும், அவர்களைக் கெடுப்பாரின் இழிதகையினையும், எடுத்துக்காட்டி அரசனும் அருளுடையாரும் அவர்களை நல்வழிப் படுத்த வேண்டும் என்று குறிப்பாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். அறத்தால்வருவதே இன்பம் என்றும் வற்புறுத்துகின்றார். அன்பினால் ஒத்த உரிமையோடு ஒருவனும் ஒருத்தியுமாய்ப் பிணைக்கப்பட்டு அறவாழியந்தணராய் வாழ்வதே இன்பவழி என முடிவு கட்டுகின்றார்.

௫. அடிமையா? வாழ்க்கைத்துணையா?

(ஆ) அறத்துப்பால்.

இல்லறம் இவள் அறமே.

தாய்.

திருவள்ளுவர் அறத்திலே பெண்பாலார்க்கு என்ன உரிமை உண்டெனப்பாடுகின்றார்? இக்கேள்வியை இவ்வடிவில் எழுப்பினால், பெண்களுக்கு அறத்தில் எல்லா உரிமையும் உண்டென்று, எவரும் உடன்படுவர். திருவள்ளுவர், இல்லறம் துறவறம் என்ற இரண்டிடத்தும் பெண்களைப் பழியாது போதலை முன்னரே கண்டோம். வட நூலார் கல்வி நிலை, மனைநிலை, நோன்பு நிலை, துறவுநிலை என நான்காகக் கூறியதனையே, திருவள்ளுவர் இல்லறநிலை, துறவறநிலை என இரண்டாகக் கூறுகின்றார். கல்வி நிலை, மக்கட் பேற்றைப் பற்றிக் கூறுகின்றதில் அடங்கும். மனை நிலையை இல்லறவியலிலே காணலாம். துறவறவியலைப் பரிமேலழகர், விரதம், ஞானம் என இரண்டாகப் பிரித்து ஓதுகின்றார் அவற்றுள், விரதம், நோன்பு நிலையைப்பற்றியது; ஞானம், துறவு நிலையைக் குறித்தது. கல்வி நிலையில் பெண்ணெனும் கடவுள் தாயாகி நம்மைமக்காக்கின்றது; சான்றோனாக்க முயல்கின்றது. இந்தத்தமிழ்ப் பெருந்தாயின் தனிப்பெருஞ் சிறப்பை முன்னரே கண்டோம். தன்மகன், என்ன கொடுமை செய்யினும், தாய், மனம் பொறுத்திருப்பாள் என்பதனைக் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றார் வள்ளுவனார். ஆனால், அத்தகைய அன்புடைய தாயும் கட்குடியை வெறுப்பாள் என எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

> ‘ஈன்றாள் முகத்தேயு மின்னாதா லென்மற்றுச்
> சான்றோர் முகத்துக் களி.’

[“யாது செய்யினும் உவக்குந்தாய் முன்பாயினும், கள்ளுண்டல் இன்னாதாம். ஆனபின் குற்றம்யாதும் பொறாத சான்றோர் முன்பு களித்தல் அவர்க்கு யாதாம். மனமொழி மெய்

கள் தம்வயத்த அன்மையான் நாணழியும். அழியவே ஈன்றாட்கும் இன்னாதாயிற்று. ஆனபின் கள், இருமையுங்கெடுத்தலறிந்து, செய்மைக்கண்ணே கடியுஞ் சான்றோர்க்கு இன்னாதால் சொல்ல வேண்டுமோ என்பதாம்.'']

அத்தகைய தாய்க்கு என்ன கைம்மாறு செய்தல்கூடும்? எல்லா அறத்திலும் சிறந்தது தாய்வழிபாடேயாகும். எவ்வகையாலும் ஈன்றாள் மனம் நோவாதவாறு அவளைப் பேணிப் போற்றல் வேண்டும் என்பதே திருவள்ளுவர் கருத்து. பேரிடர் வரினும் சான்றோர் பழிக்கும் வினை செய்தலாகாது என்கின்ற வள்ளுவர், பேரிடர்க்கு எடுத்துக்காட்டாகத் தாய்பசி காண்டலே கூறுகின்றார்.

'ஈன்றாள் பசிகாண்பா னாயினுஞ் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை.'

['தன்னைப் பயந்தாளது பசியை வறுமையாற் கண்டிரங்குந் தன்மையனாயினான் எனினும், அது சுட்டி அறிவுடையார் பழிக்கும் வினைகளை ஒருவன் செய்யா தொழிக எனறவாறு.]

வாழ்க்கைத்துணை.

மனை நிலையில் மனைவியோடு வாழ்தலே முறை. நோன்பு நிலையிலும் மனையாளோடு வாழ்தல் பழியன்று. அது பற்றியன்றோ, திருவள்ளுவர் மனைவியோடு வாழ்தலைத் துறவறத்தில் மறுத்துரையாடாது போகின்றார். மனையாள், தன் கணவன் எந்நிலையில் நின்றாலும், அவன் உயிரோடு வாழும் வரை, துணையாகி நிற்பவள். இது கருதியே திருவள்ளுவனாரும் மனைவியை வாழ்க்கைத் துணை என்று பொதுப்படக் கூறுகின்றார். இல்லற வியலில் கூறப் படுவதால் இல்வாழ்க்கைத் துணை, எனப் பொருள் கூற இட முண்டேனும், இல்வாழ்க்கைத் துணை என்னாது, 'வாழ்நாள் எல்லாம் துணையாவாள்' என்ற பொருள்பட 'வாழ்க்கைத் துணை' என்றே வள்ளுவர் பேசுகின்றமை, குறித்துவைத்துக் கொள்ளத் தக்கதாம். வீட்டு நெறியினும், இல்லாள், உடன் நோற்றலைத் தொல்காப்பியனார்,

'காமஞ் சான்றகடைக்கோட்காலை,
ஏமஞ்சான்ற மக்களோடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்ற மொடு கிழவனுங் கிழத்தியும்
சிறந்தது பயிற்ற லிறந்ததன் பயனே.'

எனக் கூறுகின்றமைக்குப் பொருள் காணும் நச்சினார்க்கினியர்,

"ஏமஞ் சான்ற ஆவன வானப்பிரத்தமும் சன்னியாசமும்; எனவே இல்லறத்தின் பின்னர் இவற்றின் கண்ணே நின்று பின்னர் மெய்யுணர்ந்து வீடுபெறுப என்றார். இவ்வீடு பேற்றினை இன்றியமையாது இவ் வில்லறமென்பது இதன் பயன்"

என்றுரை கூறுகின்றார். ஆதலின் வள்ளுவனாரும் வாழ்க்கைத்துணை எனப்பொதுவாகக் கூறுகின்றார். எல்லாந் துறந்தார்க்கும், இல்லாள் துணையாதலை இராமகிருஷ்ணரின் வரலாற்றில் காண்கின்றோம். மணாளன் துறந்து சென்றாலும், மனையாட்டி, தன்மனத்தால் தொண்டாற்றலாம் என்ற உண்மை, மன நிலையை அறிந்தவர்க்கு, நன்கு புலனாகும். வாழ்க்கைத்துணை என்றதனால், மனைவி மணாளனது வாழ்க்கையில் அறத்திற்கும் துணையாகின்றாள், பொருளுக்கும் துணையாகின்றாள், இன்பத்திற்கும் துணையாகின்றாள், என்பது தானே போதருகின்றது. இதற்கு மேலும் பெண்களுக்கு உரிமை கொடுத்தார் யாரோ என அறிய விரும்புகின்றோம்.

மனைமாட்சி.

வாழ்க்கைத்துணை என்று திருவள்ளுவர் தொடங்கினாலும், பெண்ணை வாழ்க்கைக்கு முதலாகவே வைத்து முடிக்கின்றார்.

'மனைத்தக்க மாண்புடையா ளாகித்தற் கொண்டான்
வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை.'

மனைத்தக்க மாண்பாவது யாது? இல்லறவியலில் கூறு கின்ற அறமே மனைத்தக்க மாண்பாகும். இல்லற வியலில், அன்புடைமை முதலாகிய பல தலைப்பின் கீழும் அறத்தினை ஆண்மேல் வைத்துக் கூறுகின்றார் வள்ளுவர். அவையனைத் தும், பெண்ணுக்கும் உரியனவே, என்பதனை இங்குக் குறிக் கின்றார். இயல்பிலேயே இப்பண்பு பெண்களுக்கு அமைந்து கிடத்தலின், இதனைப் பலபடப்புனைந்துரைக்கின்றார் இல்லை. மணக்குடவர் 'மனைத்தக்க மாண்பு' என்பதற்குத் "தான் பிறந்த குடிக்குத் தக்க ஒழுக்கம்" எனக்குறுகிய பொருள் கொள்கின்றார். பரிமேலழகரோ "மனையறத்திற்குத் தக்க நற்குண நற்செய்கைகளையுடையள்" எனப் பொருள் கொண்டு

"நற்குணங்களாவன, துறந்தார்ப் பேணலும், விருந்தயர் தலும், வறியார்மாட் டருளுடைமையும், முதலாயின. நற்செய் கைகளாவன, வாழ்க்கைக்கு வேண்டும் பொருள்கள் அறிந்து கடைப்பிடித்தலும், அட்டிற்றொழில் வன்மையும், ஒப்புரவு செய்தலும் முதலாயின"

என விரிவுரை எழுதுகின்றார். 'முதலாயின' என்பதால் இல்லறவியலில் சொல்லிய யாவும்கொள்ளப்படும் அன்றோ? அன்பு, இன்சொல், விருந்தயர்தல், செய்ந்நன்றி மறவாமை, நடுவுநிலை, அடக்கம், பொறை, பிறர்க்குரியாளைநயவாமை, ஒழுக்கம், வெஃகாமை, அழுக்காறுமை, ஒப்புரவு, ஈகை, புகழ் முதலாயினவற்றில் பெண்களுக்குளதனை வேண்டாம் எனல் கூடும். எனவே இலலற ஒழுக்கத்திற்கு இயல்பாய உரிமைபூண்டவள் பெண்ணே யென்பது பெற்றும்,

வளத்தக்காள்.

மேலே, 'தற்கொண்டான் வளத்தக்காள்' எனக்கூறுகின் றார் திருவள்ளுவர். 'வளத்தக்காள்' என்பதற்குப் பரிமேலழ கர், 'வருவாய்க்குத் தக்க வாழ்க்கையுடையாள்' எனப்பொருள் கண்டு "வருவாய்க்குத்தக்க வாழ்க்கையாவது முதலையறிந்து அதற்கியைய அழித்தல்" என விரிவுரையில் விளக்கிவைக்கின் றார். மணக்குடவரும் 'வருவாய்க்குத்தக்க செலவினை யுடைய

வள்' என்றே உரை எழுதுகிறார். 'மனைத்தக்க மாண்பினை, வாழ்க்கையில் எவ்வாறு பயன்படுத்திக் கொள்வது' என்பதை, 'வளத்தக்காள்' என்பதால், வள்ளுவர் கூறுகின்றார். 'மனைத்தக்க மாண்புடையாள்' என்பது பெண்ணின் நின்றநிலை. வளத்தக்காள் என்பது பெண்ணின் இயங்குநிலை. விருந்து, ஒப்புரவு, ஈகை, புகழ்முதலிய தலைப்பின் கீழ்க்கூறிய அறத்தை, வருவாய்க்குத் தக்கபடி ஆற்றுதல்வேண்டும். "தற்கொண்டான் வளத்தக்காள்" என்பதினின்றும் இல்லறத்திலே, தற்கொண்டானது பொருளுக்கெல்லாம், மனைவியே,யுரியவள் என்பதும், அப்பொருளை அறத்தாற்றிற் பயன்படுத்துவதும் அவளே என்பதும், புலனாகின்றன. 'செலவனைத்தும் அவள்கையில்' என்றதால் ஆண்மகனுக்கு அங்கு வேலையில்லை என்க. அங்கு, அவன் துணையாகி நிற்க, அவளே, அறத்திற்கு முதலாகின்றாள். பொருட் செலவெல்லாம் பெண் எண்ணியபடியே என்றால், விருந்து ஒப்புரவு முதலிய எல்லாம் அவள் எண்ணிய அளவே அமையும் என்க. இல்லறமானது வேளாண்மைமேல் நிற்கின்றது. பொருளில்லாதாருக்கு இவ்வுலகம் இல்லையாதலின் பொருளின்றி வேளாண்மையில்லை; இல்லறமும் இல்லை. அப்பொருளைச் செலவிடும் உரிமை பெண்ணுக்கேயுண்டு. பேழையின் திறவுகோல் பெண்ணதேயாயின், இல்லறமனைத்தும் அவளறமேயாகும். இதுபற்றியன்றோ தமிழர்,வாழ்க்கைத் துணையை மனைவி என்றும், இல்லாள் என்றும், சிறப்பித்து இன்றளவும் உலக வழக்கினும் புகழ்கின்றனர்.

தாஅனுட்டித்தனது நிறப்பு.

இல்லற ஒழுக்கமே இல்லாளின் ஒழுக்கமாதலின், அவளிடம் அவ்வொழுக்கமில்லாத போது இல்லறமே இல்லையாப், தாஅனுட்டித்தனது நிறப்பாக இரணைப்பன் முறையும் உடன்பட்டாளும் எதிர் மறையானும் கூறி வற்புறுத்துகின்றார் வள்ளுவனார்.

'மனைமாட்சி யில்லாள்க ணில்லாயின் இல்வாழ்க்கை
எனைமாட்சித் தாயினு மில்.'

'இல்லதெ னில்லவண் மாண்பானு லுள்ளதெ
னில்லவண் மாணுக் கடை.'

பொருள் நாடி, இவன் உலகில் உழைக்கச் சென்ற போது, இல்லிருந்து இல்லற நடாத்துவாள் பெண்ணாதலின், அவளிடத்தே, 'மனைத்தக்கமாண்பு' எனும் மனைமாட்சி இல்லாமற் போனால், இல்லறமே இல்லையாம். இவனிடத்தே மனைமாட்சியில்லாது போயினும், அவளிடத்தே அஃது உண்டாயின் அஃதே சாலும். அவ்விடத்தும் இல்லறம் சிறந்து விளங்கும். அவளிடத்தே இல்லற ஒழுக்கம் இல்லையானால் இவனை யிகழ்வார் பலர் ஆவர். இவனது மனையாட்டி, 'இருவர் மாட்டும் நன்மையமைந்த புகழ் வளருமாறு விரும்பி,' இல்லறத்தை நன்கு நடாத்தி வருவாளாயின், இல்லறம் தலை சிறந்து விளங்கும். அதுகாலை, மனைமாட்சி இல்லாத மணாளனும், தன்னை இகழ்பவர் முன்னே, ஏறுபோலப்பெருமிதநடை நடந்து செல்லலாம். இல்லாளிடத்தே மனைமாட்சியுண்மையால், இகழ்வார் வாயெல்லாம் அடங்கும். அத்தகைய இல்லாளை இல்லாதவன், தன்னளவில் மனைத்தக்க மாண்புடையனாய் உலகிற் சிறந்தானாய் விளங்கினாலும், இகழ்வார்முன் தலையிறங்கி மறைந்துதான போய் வாழ்தல் வேண்டும்.

'புகழ்புரிந் தில்லிலோர்க் கில்லை யிகழ்வார்முன்
னேறுபோற் பீடு நடை.'

["புகழை விரும்பிய இல்லாளை இல்லாதார்க்கில்லை தம்மை யிகழ்ந்துரைக்கும் பகைவர் முன் சிங்கவேறுபோல நடக்கும் பெருமித நடை" என்றவாறு]

பெண்வழிச்சேறல்.

அறமுழுதும், ஒரு வகையால் நோக்குமிடத்து, இல்லாளே செய்கின்றாள் என்றால், அவள்வழியே அகமுடையானை செல்கின்றான் என்பதாயிற்று. ஆனால், பெண் வழிச்சேற

லைத் திருவள்ளுவர் இழித்துரைக்கின்றார் அன்றோ? "இங்குக் கூறி வருவது மெய்யுரையாதல் எங்ஙனம்," என்ற ஐயம் இங்கே எழுகின்றது. பரிமேலழகரும், 'பெண் வழிச்சேறல்' என்பதற்கு, "அஃதாவது தன் வழி ஒழுகற்பாலளாய இல்லாள் வழியே தானொழுகுதல்" என உரை கூறுகின்றார். இதனைப் பின்பற்றி விநாயக புராணம் பாடிய கச்சியப்பர்,

"தன்னாலாளப் படுமனைவி தன்னாலாளப் படுவானேல்
அன்னாற் கறனும் பொருளு முளவாகா தொல்லைப்பொருளானும்
மன்னு பயன்கள் வினைமுடியா மறுமையணுகா தெப்பிழையு
முன்னும் பின்னும் பெருநாணு மூவாப்பழியு மறிமைந்தா"

என்றுபாடுகின்றார். ஆனால், திருவள்ளுவர் கூறும் அன்பொழுக்கத்தில், அடிமையும் இல்லை; ஆண்டானும் இல்லை. பெண் என்பதற்கு, இல்லாள் எனப்பொருள்கொண்டு, 'அவள் கூறியபடி ஒழுகுதல் ஆகாது' என்போமானால், அவள் நல் வழி கூறினாலும் அதனையும் கைப்பிடித்தலாகா தென்று முடியும். இல்லாளை இல்லறத்தானுக்கு அமைச்சு என்று பெரியோர் கூறுதலின், இவ்வாறுகூற இயலாது. பெண், அறமும் பொருளும் கூறினால், ஆண், அதைக் கைப் பிடித்தல் தகுதி; அங்ஙனமே, ஆண், அறம்பொருள் ஓதினால் பெண் அவ்வுரையைக் கைப்பிடித்தொழுகலும் தகுதியே யாகும். இவை எல்லாம் 'பெண் வழிச்சேறல்' 'ஆண் வழிச்சேறல்' எனப் பெயர் பெறாது, அறம் வழிச்சேறல், அறிவு வழிச் சேறல், எனப்பெயர் பெறுதல் வேண்டும். அவ்வாறன்றி, அறமும் பொருளும், பேணாது காதலால் கண் மூடிப் பெண்ணை விழைவானாயின், அவன் அறவழியும்போவதில்லை; பொருள் வழியும் காண்பதில்லை. காதலால்கண்மூடியவன், மனைவி, தனக்கு இன்பந்தா மறுப்பாளோ என அஞ்சி அவள் சொல்லியபடி எல்லாம் ஆடுகின்றான். "விழைதல்" என்று திருவள்ளுவர் கூறுவது காதற் கூட்டத்தைக்குறியாது, அன்பொடு சேராத இணைவிழைச்சியினையே குறிக்கின்றது. இணை விழைச்சி என்ற தொடரில் உள்ள விழைவு என்பது விலங்கின் கூட்டம் என்ற இழி பொருளையே குறிக்கின்றது.

இன்பத்துப்பாலில் கூறுகின்ற காதற் புணர்ச்சி, அன்பு வடிவாகிய வேள்வியும் நோன்பும் ஆகும். எனவே அன்பு வாழ்க்கையை விரும்பாது இணைவிழைச்சியை நச்சித்திரிவாரையே திருவள்ளுவர் இகழ்த்துரைக்கின்றார் என்க.

விழைதல்.

'மனைவிழைவார் மாண்பயனெய்தார் வினைவிழைவார்
வேண்டாப் பொருளு மது.'

'இன்பக்காரணமாகத் தம்மனையாளை விழைந்து, அவள் தன்மையராய் ஒழுகுவார் தமக்கு இன்துணையாகிய அறத்தினை, எய்தார். இனிப்பொருளைச் செய்தலை முயல்வார் அதற்கு இடையீடு என்று இகழும் பொருளும் அவ்வின்பம்''

என்பது பரிமேலழகர் உரை.

'பேணாது பெண்விழைவா னாக்கம் பெரியதோர்
நாணாக நாணுத் தரும்.'

"தன் ஆண்மையை விட்டு மனையாளது பெண்மையை விழைவான், எய்தி நின்ற செல்வம், இவ்வுலகத்து ஆண்பாலார்க்கெல்லாம் பெரியதோர் நாணுண்டாகத் தனக்கும் நாணுதலைக் கொடுக்கும்."

என்பது பரிமேலழகர் உரை. மணக்குடவரோ, ஆண்மையைப் பற்றிப் பேசாது,

"அறத்தினையும் பொருளினையும் பேணாது மனையாளைக் காதலிப்பானது செல்வம் பெரியதோர் நாணம் உலகத்தே நிற்கும் படியாகத் தனக்கும் நாணினைத்தரும்"

என்று நாம் கூறிவரும் கொள்கைக்கு எடுத்துக் காட்டாகும் ஓருரை எழுதுகின்றார். இவ்வாறு இரண்டு குறள்களிலும் விழைதல் கூறப்படுகின்றது.

அச்சம்.

இணை விழைச்சியை நச்சிநிற்பவன், அவள் அதனைமறுப்பாளோ என்று எண்ணி அவளைக்கண்டு அஞ்சி ஒழுகுகின்றான்.

> 'இல்லாள்கட் டாழ்ந்த வியல்பின்மை யெஞ்ஞான்றும்
> நல்லாரு ணாணுத் தரும்.'

'ஒருவன் இல்லாண் மாட்டுத் தாழ்தற்கு, ஏதுவாய அச்சம், அஃதிலராய நல்லாரிடைச் செல்லுங்கால் நாணுதலை அவனுக்கு எக்காலத்துங் கொடுக்கும்'

என்பது பரிமேலழகர்உரை "இல்லாள்கண் தாழ்ந்த இயல்பு இன்மை" என்பதற்கு'மனையாள் மாட்டுத்தாழ்ந்தொழுகும் இயல்பாகியகேடு' என்ற மணக்குடவர் கூறுகின்றார். மணக்குடவர் உரையினும்பரிமேலழகருரை, விளக்கமாய்இருத்தல்காண்க. இயல்பு இன்மை, என்பதற்கு'இயல்பாகிய இன்மை'எனக்கொள்வதினும் 'இயம்பின்மை'எனவழக்கிற்போலப் பொருள்கொள்ளுதலினுல் எளிதின்பொருள் விளங்கநிற்றலும் காண்க. பரிமேலழகியார், மேல், சென்று 'அவள்தான், அஞ்சி ஒழுகுதல் இயல்பாகலின் அவளை அஞ்சுதல் இயம்பின்மையாயிற்று" எனக்குறிப்புரை கூறுகின்றுரே எனின், அவள் ஒழுக்கத்திற்கும்,இவன் ஒழுக்கத்திற்கும், அன்பு,அடிப்படையாகுமேயன்றி, அச்சம் அடிப்படையாயின், அது கயவர் ஒழுக்க மென்கின்றுர் திருவள்ளுவர் என்க அன்புவடிவான மணுளன், அறக்கொடியோனல்லனுதலின், அஞ்சுவது எதுபற்றி? பின்னே, இயல்பாவது அன்பு வழியாகக்கூடும் இயல்பேயாகும். அஃதின்மையாவது அன்பின்றி அச்சத்தாலும் இணைவிழைச்சியாலும் கூடுவதாகும். பரிமேலழகியார் கூறுகின்றது இடைக்காலத்து எழுந்த வடநூல்களைப் பின்பற்றியோர் பொருத்தமெனக் கொள்ளும் கொள்கையேயன்றி, அந்நூல்களை யுடன்படாதவர் ஒப்புக் கொள்வதொன்றல்ல.

'மனையாளை யஞ்சு மறுமை யிலாளன்
வினையாண்மை வீறெய்த லின்று.'

"தன்மனையாளை யஞ்சி ஒழுகுகின்ற மறுமைப்பயன் இல்லா தானுக்கு வினையை ஆளுந்தன்மை உண்டாய வழியும் நல்லோ ராற் கொண்டாடப் படாது.'

என்று உரைகூறி,

'இல்லறஞ் செய்தற்குரிய நன்மையின்மையின் மறுமை யிலாளன் என்றும் வினையையாளுந்தன்மை தன்றன்மையில் லாத அவனான் முடிவு போகாமையின் வீறெய்தலின்று என் றும் கூறினார்'

என்ற அழகிய குறிப்புக்களை எடுத்துக் காட்டுகின்றார் பரிமேலழகர். இந்தப் பெண்வழிச்சேறல், வாழ்க்கைத்துணை நலத்திற்கூறிய அறப்வழிச்சேறலினும் வேறென்பதை "இல்ல றம்செய்தற்குரிய நன்மையின்மையின்" என்று பரிமேலழகர் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். இக்குறளின் கருத்தை மணக்குடவர் 'இது பொருள் செய்யமாட்டார் என்றது' என்று எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

'இல்லாளை அஞ்சுவா னஞ்சுமற் றெஞ்ஞான்று,
நல்லார்க்கு நல்ல செயல்'

'தன்மனையாளை அஞ்சுவான், தான் தேடிய பொருளை யாயினும் அதனால் நல்லார்க்கு நல்லன செய்தலை எஞ்ஞான் றும் அஞ்சாநிற்கும்.'

என்பது பரிமேலழகர் உரை. இக்குறளின் கருத்தை, 'இஃது அறஞ்செய்ய மாட்டா னென்றது' என்பதாக எடுத் துக் காட்டுகின்றார் மணக்குடவர்.

'இமையாரின் வாழினும் பாடிலரே யில்லா
ளமையார்தோ ளஞ்சு பவர்'

ஆண்களது ஆண்மையையும், பெண்களது அச்ச நிலை யையும், வடநூல் மரபுபற்றிவற்புறுத்துகின்ற பரிமேலழகர்,

'தம்மில்லாளுடைய வேய்போலுந்தோளினை அஞ்சுவார் விரத்தால் துறக்க மெய்திய அமரர் போல இவ்வுலகத்து வாழ்ந்தாராயினும் ஆண்மையிலர்'

என்று பொருள்காண்கின்றார். ஆனால் திருவள்ளுவர் காட்டும் முரண்பாடு அச்சத்திற்கும் அன்பிற்குமே யன்றி ஆண்மைக்கும் அச்சத்திற்கும் அன்றெனல் இன்பத்துப்பாலிலும் அறத்துப் பாலிலும் பொருட் பாலிலும் நன்கு புலனாகின்றதன்றோ? இதற்கேற்பமணக்குடவரும், ஆண்மையை வற்புறுத்தாது, இக்குறள்செல்வத்தைக் குறிப்பதாகவே பொருள் கொண்டு,

'தேவரைப்போல இன்புற்று வாழினும் பெருமையிலாவார், மனையாளது வேய்போலும் தோளை அஞ்சுபவர்; இது செல்வமுடையாராயினும் பிறரால் மதிக்கப் படார் என்றது'

என்று உரை எழுதுகின்றார். அன்றியும் வேய்போலும் தோள், அன்போடும் அணைதற்குரியதாக, அதனை அஞ்சுதல் என்னை என்பதன்றோ அக்குறளில் குறிக்கப்படுகின்றது. 'அமைபார் தோள்' என்னும் குறிப்பு, அஞ்சு நிலைக்குமாறுதலான நிலை, அன்பு நிலையேயாம் என்பதை வற்புறுத்துகின்றதன்றோ? இவ்வாறு இந்நான்கு குறட்பாக்களானும் அஞ்சுதலைக் கூறுகின்றார் வள்ளுவர்.

ஏவலாளன்.

அவ்வச்சத்தால் அவள் சொல்லியபடி எல்லாம் அறமில்லா வழியிலும் ஆடி நிற்கின்றான். பெட்டாங் கொழுகி ஏவல் செய்கின்றான்.

'பெண்ணேவல் செய்தொழுகும் ஆண்மையின் நாணுடைப்
பெண்ணே பெருமை தரும்.'

"நாணின்றி தன்னில்லாளது ஏவற்றொழிலைச் செய்து திரிகின்றவனது ஆண்டன்மையின் நாணினையுடைய அவள் பெண்டன்மையே மேம்பாடுடைத்து"

என்பது பரிமேலழகருரை. இங்கு, ஆண்மை என்பது மறத் தினைக் குறியாது ஆண்டன்மையைக் குறிக்கின்றது.

'நாட்டார் குறைமுடியார் நன்றாற்றார் நன்னுதலாள்
பெட்டாங் கொழுகு பவர்'

இதற்குப் பொருள் காண்கையிலும், பரிமேலழகர் தமது கொள்கையை வற்புறுத்தித்,

'தாம் வேண்டியவாறன்றித் தம் மனையாள் வேண்டிய வாறு ஒழுகுவார் தம்மோடு நட்புச்செய்தார் உற்றகுறை முடிக்க மாட்டார்; அதுவேயன்றி மறுமைக்குத் துணையாய அறஞ் செய்யவு மாட்டார்'

என்று உரை எழுதி,

"அவள் தானே அறிந்து ஏவலும், பொருள் கொடுத் தலும் கூடாமையின் இருமைக்கும் வேண்டுவனசெய்ய மாட்டார் என்பதாம்"

என்று எடுத்துக் காட்டுகின்றார். எனினும் தம் மனம் போனபடி ஒழுகுதல் ஆணுக்கும் அழகல்ல; பெண்ணுக்கும் அழகல்ல; அறத்தினையும் பொருளினையும் இன்பத்தினையும் வீட்டினையும் அறிந்த அறிவுவழியே ஒழுகுதல் வேண்டும். ஆகலின், தாம் வேண்டியவாறு ஒழுகாமை பற்றிப்பரிமேலழ கரைப் போல வள்ளுவர் குறை கூறுகின்றார் இல்லை. அவளது மெய்யுணர்வுக்கேற்றபடி ஒழுகினும் ஒரு குறையும் இல்லை. 'நன்னுதலாள்' என்பதற்கு "அஞ்சுதற்காரணத்து எண்மை கூறியது" எனப்பொருள்கொள்வதினும், அவளை அடிமைகொ ள்ளும் அழகினைக்குறிப்பதாகக்கொண்டு, "அதுகண்டு அன்புரு வாக வேண்டுமே யன்றி அஞ்சி அடிமையாய் ஏவல் செய் தொழுகல் இறைவன்வடிவமாகிய அழகினையேபழித்தலாகும்" என்று கருத்துரைக்கவே இடமுண்டு. அவ் வழகுக் கழ காகி அவளது அறிவின் வழியேசெல்லாது, அவளது விருப் பின்படி சென்று ஒழுகுதலே இங்குப் பழிக்கப் படுகின்றது. சூடாலையின் அறிவு வழி சென்றொழுகிய அரசன் பழிக்கப்

படுவதென்றும் இல்லையாம். இதனைக் குறிக்கவே 'பெட்டாங்கொழுபவர்'' என வேறு பிரித்து அவா நிலையில் நின்றுரைப் பழிக்கின்றார் வள்ளுவனார். பரிமேலழகர் இரண்டாமடிக்குக் கூறுகிற உரை எவ்வாறாயினும், முதலடிக்குக்கூறுகிற உரை போற்றத்தக்கதாம். 'நன்றாற்றார்' என்பதற்கு மணக்குடவர் "அவர்க்கு (நட்டார்க்கு) நல்லது செய்யவு மாட்டார்'' என்று கூறுகிற பொருளினும் "அறம் செய்யவு மாட்டார்'' என்று பரிமேலழகர் காண்கின்ற பொருளே சிறப்புடையதாகும்.

'அறவினையு மான்ற பொருளும் பிறவினையும்
பெண்ணேவல் செய்வார்க ணில்'.

'அறச்செயலும், அது முடித்தற்கு ஏதுவாம் பொருட்செயலும், அவ்விரண்டின் வேறாய இன்பச் செயல்களும் தம் மனையாள் ஏவல் செய்வார் மாட்டு உளவாகா.''

என்பது பரிமேலழகர் உரை. இங்குந்தமது ஆண்மைக் கொள்கையைநிலை நாட்டி,

"புலன்களோந்தாகலின் பிறவினை எனப் பன்மையாயிற்று. அவை (இன்பச் செயல்) நோக்கி அறச் செயல் பொருட் செயல்கள் முன்னே ஒழிந்தார்க்குத் தலைமை அவள் கண்ணதாகலின், பின் அவைதாமும் இலவாயின என்பது தோன்ற அவற்றைப் பிரித்துக் கூறினார்''

என்று எடுத்துக் காட்டுகின்றார். பிரித்துக்கூறியமையை எடுத்துக்காட்டும் நயம்பாராட்டற் பாலதாம். ஆனால் இவன் இன்பம் இழத்தல், அவள் தலைமைபூணலால் அன்று. அன்பு நிலையில்அன்றி இன்பம் இல்லை என்பது திருவள்ளுவர் கொள்கையாதலின், அவா நிலையிலும் அச்ச நிலையிலும் உண்மையின்பம் இல்லை என்கின்றார். அவள் தலைமை எய்தலால் இன்பம் இல்லை என்று கூறுதற்கில்லை. ஏன்? இன்பத்துப் பாலில்

'பயங்கெழு துணையணை புல்லிய புல்லா
தயங்குவள் கிடந்த கிழத்தியைக் குறுகிப்
புல்கென முன்னிய நிறையழி பொழுதின்
மெல்லென் சீறடி புல்லியவிரவு'

என்று தொல்காப்பியர் கூறுகின்றபடி, ஆடவன், அடி பணிந்து நிற்பத் தலைமை எய்துவாள் பெண்ணே யாகும். அங்கு, இன்பம் இல்லையோ என்க. ஆனால், பரிமேலழகர் உரைக்கு, வேறொருவகையால் அமைதி கூறிக்கொள்ளுதல் கூடும். அரசனும் அடிமைப் பெண்ணும் கூடினாலும், அவர்கள் இன்பந்துய்ப்பது, இருவரும், உயர்வு தாழ்வு என்ற எண்ணமகன்று, ஒத்த நிலையை, அப்பள்ளி யறைபளவிலேனும் அடைந்தாலன்றோ? அதுபற்றியே போலும் அகப் பொருள் ஆராய்வார், 'ஒத்த தலைவனும் ஒத்ததலைவியும்' என்று வற்புறுத்துவது ஆடவன் அஞ்சி நின்றஏவல் செய் தொழுகினால் அவளோடு ஒத்த நிலை அடைவது எங்ஙனம். அங்கு நிகழும் கூட்டம் இருவர் கூட்டமாகாது; அவளது கூட்டமேயாகி முடியும். இவ்வாறு, அவளது தலைமை, இன்பத்திற்கு மறுதலையாதல் ஒருதலை. இங்ஙனம், இந்தமூன்று குறட்பாக்களாலும் பெட்டாங்கொழுகி ஏவல் செய்தலைக் கூறுகின்றார், வள்ளுவனார். விழைந்து நிற்கும் அவா நிலையிலும், அஞ்சிநிற்கும் அச்சநிலையிலும் நிற்பார், அன்பு நிலையில் இன்பந் துய்க்காது அடிமை வாழ்வில் துன்பமுறுவர் என்கின்றார்.

அன்பின்மை.

ஆண்மகனோ பெண்மகளோ அன்பால் பிணிக்கப் பட்டொழுகல் வேண்டுமே யன்றி அச்சத்தாலும் அவாவினாலும் ஒற்றித்து வாழ்தல் அடிமை வாழ்வாம் என்பதே திருவள்ளுவர் துணிபு. அன்பாலும் அறிவாலும் ஒன்றாகாது, அச்சத்தாலும் அவாவினாலும் ஒன்றபடுவார் கயவரே யாவர்.

'அச்சமே கீழ்கள தாசார மெச்ச
மவாவுண்டே லுண்டாஞ் சிறிது'

"கயவர் ஆசார முடையாராதற்குக் காரணம் அச்சமே. அஃதொழிய ஒரு பொருள் மேல் ஆசை யுடையாராயின் அதுகாரணமாகவும் சிறிது ஒழுக்கம் உண்டாம்"

என்பது மணக்குடவர் உரை. அச்சம் என்பதற்குப் பரிமேலழகர் கூறுகின்றபடி 'அரசர்க்கஞ்சுதல்' என்று பொருள் கொள்வதினும், பொதுவாக, அச்சம், எனப்பொருள் கொள்ளல் உலகவழக்கிற்கும் இவ்விடத்திற்கும் பொருத்தமாகும். பரிமேலழகியார் சிறப்புப்பற்றி அரசர்க்கஞ்சுதலையே எடுத்து ஓதுகின்றார் என்க. இது நிற்க. கலைசிறந்த தலைவனும் தலைவியும இணைவிழைச்சி ஒன்றேவிரும்பியும், அஞ்சி நின்றும், ஒன்றாய் வாழ்தல் என்றும் இல்லையாம்; எங்கும் இல்லையாம். அறத்தினையும் பொருளையும் கருகாது இணை விழைச்சி ஒன்றே கருதிப் பெண்களோடு வாழ்தலையே திருவள்ளுவர் பழிக்கின்றார். அறவழியில நின்று பொருள்வரும் வழி யறிந்த அறிவுடைய இல்லாளின் அறிவுரைகளைக் கேட்டலாகாதெனத் திருவள்ளுவர் கூறுகின்றார் இல்லை. அறம்பொருள் வேண்டாது, இணைவிழைச்சி வேண்டி விழைதலையும், ஏவல் செய்தலையும், அஞ்சுதலையுமே, பழிக்கின்றார். "பேணாது பெண்விழைவான்" என்பதற்கு 'அறத்தினையும் பொருளினையும் பேணாது மனையாளைக் காதலிப்பான்' என மணக்குடவர் கூறுகின்ற உரையினைக் கண்டோம். 'மனைவிழைவார்' என்ற குறளின் கருத்தினைக் கூறுகின்ற அப்பெரியார் 'இஃது அறத்தினும் பொருளினும் காதலின்றி அவர் தன்மையே காதலிப்பார்க்கு அறனும் பொருளும் இல்லையாம்'என்று கூறுகின்றமையும் காண்க. 'அறவினையும் ஆன்ற பொருளும்' என்றகுறளில், திருவள்ளுவர், அன்னோர் அறத்தையும்பொருளையும் மறந்து, இன்பம் வேண்டிநின்று இன்பத்தையும் இழப்பர் எனக் கூறுகின்றமை காண்க. விழைதலும், அச்சமும், ஏவலும், பழிக்கப்படுகின்றன என்பதைப் பரிமேலழகரும் வற்புறுத்துகின்றார்.

'எண்சேர்ந்த நெஞ்சத் திடனுடையார்க் கெஞ்ஞான்றும்
பெண்சேர்ந்தாம் பேதைமை யில்.'

என்பதற்குக்

'கருமச் சூழ்ச்சிக்கட் சென்ற நெஞ்சத்தினையும் அதனிறைய செல்வத்தினையும் உடையராய வேந்தர்க்கு மனையாளைச் சேர்தலான் விளையும் பேதைமை எக்காலத்தும் உண்டாகாது'

என்று பொருள் எழுதி,

'அப்பேதைமையாவது மேற்சொல்லிய விழைதல், அஞ்சல், ஏவல் செய்தல் என்ற மூன்றற்கும் காரணமாவது'

என நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றார் பரிமேலழகர். இக்குறளில், திருவள்ளுவர், அன்பு நிலையில் அறிவு விளங்குதலையும், ஆவா நிலையிலும் அச்ச நிலையிலும் பேதைமை, நம் கண்ணை மூடுவதனையும், குறிக்கின்றமை ஆராயத்தக்கனவாம். எனவே விழைதலும் அஞ்சுதலும் ஏவல் செய்தலுமே பழிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறொழுகுதல், மனைத்தக்க மாண்புடையாள், தற்கொண்டான் வளத்தக்களாய், இல்லறத்தை நடத்துவது அன்று, என்பதனைப் பரிமேலழகியாரே 'மனையாளை யஞ்சும் மறுமையிலாளன்' என்ற இடத்தில் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். ஆதலினால் 'இல்லறத்திற்கு, மனைவி, வாழ்க்கைத் துணையும் முதலுமாகின்றாள்' என்று அங்குக் கூறுகின்றமைக்கும், இல்லறமென்ற எண்ணமேயின்றிப் பெண்வழிச் சேறலை இங்குப் பழிக்கின்றமைக்கும் ஒரு முரண்பாடும் இல்லை என்க.

பெண்மை.

அன்றியும், பெண்வழிச்சேறல் என்ற தொடரில், பெண் என்ற •சொல்லினை எடுத்து ஆண்டமையும குறிக்கற்பாலதாம். பெண் என்னும் சொல்லுக்குச் சிறந்தவொரு பொருளைத் திருவள்ளுவர் பிறிதோரிடத்தில், "தற்காத்து" என்ற

குறளில் கூறுகின்றார். அவர் காலத்தில், அச் சொல்லிற் கிருந்த பொருளில் தான், அவ்வேவாரிடம் தவிர்ந்த மற்றைய இடங்களில், திருவள்ளுவர், அச்சொல்லைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றார். ஆணோடு பெண்ணும், 'மக்கள்' என்றவகை யில் வேற்றுமையிலர். ஆனால் உடல் உறுப்புவகையாலேயே வேற்றுமையுடையார். இவ்வேற்றுமையால், வழக்க ஒழுக்க வேற்றுமைகள் உண்டாயின. உடலுறுப்பின் அமைப்பினையே பெண் என்பது. 'பெண்மையாவது கட்புலனாயதோர் அமை தித்தன்மை' என்பர் பெரியோர்.

'கற்பு நாண் முதலிய குணங்களின்மையிற் பரத்தை யர்க்குள்ளது பெண்ணியற்கை மாத்திரமே'

என்று பிறிதோரிடத்துப் பரிமேலழகர் உரை எழுதுகின் றமையும் காண்க. அதற்கேற்ப இங்குப் பெண் என்பதற் குப் பொருள் கூறப் புகுவோமானால், திருவள்ளுவரின் உயர்ந்த கொள்கை நன்கு புலனாகின்றது. உடலுறுப்பின் அமைதி ஒன்றினையே விழைந்து, அவர்களுக்கு அஞ்சி ஏவல் செய்தலே பழிக்கப்படுகின்றது என்பதாயிற்று. மணக்குட வரும், இதுபற்றியே "பெண்வழிச்சேறல்" என்பதற்கு இன் பங்காரணமாக மனையாள் வழி யொழுகுதல் என்றுபொருள் கொண்டு, அஃதொன்றனையே பழித்தல் வேண்டுமென வற் புறுத்துகின்றார். பெண்வழிச் சேறலே பழியுடையது; இல்லாள் வழிச் சேறலோ, மனைவிவழிச் சேறலோ பழியுடை யதன்று; ஆனால் இல்லாளை விழைதலோ, மனைவிழைதலோ பழித்தற்குரியதே. இல்லாளைக் காதலித்தலோ, மனையாளைக் காதலித்தலோ போற்றற்குரியதாம். எனவே பெண்மைக் கடிமையாதலும் விழைதலுமே பழிக்கப்படுகின்றன என்க. அறம் கருதியும், பொருள்வழி நாடியும், அறிவுடைய இல்லாள் வழிச்சேறல் போற்றற் குரியதாகும். அவளவ்வளவு அறி விலாதாருக்கு இன்றியமையாததாகும். 'கொல்' என ஆண் மகன் கூறினால் பெண் அவ்வழியே செல்ல வேண்டும் என எந்த அறநூலும் கூறுவதில்லை. அஃதே போல 'மெய்யே பேசு' எனப் பெண் கூறினால், அதனை ஆண்மகன் பின் பற்ற

லாகாது என்று எந்த அறநூலும் கூறாது. சுசீலை சொற் கேட்டுக் கண்ணபிரானைக் காணச்சென்ற குசேலர், பெண் வழிச்சென்றவர் எனப் பழிக்கப் படுவதில்லை. இவ்வாறன்றி

'எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.'

என்று கூறுகின்ற திருவள்ளுவர் வேறுவகையாகக்கூற முன் வருவாரோ!

எனவே, பெண்களை, இணை விழைச்சி ஒன்றே கருதி விழைதலின் இழிவு நன்கு பேசப்படுகின்றமையின், பெண்களின் உயிர்ப்பண்புகளே குறிப்பாகப் புகழப்படுகின்றன. இத்தகைய உயர்ந்த பெண்களே பேழைத் திறவுகோலைத் தம் கைவைத்துப் பொருளினைப் பொருந்து மாற்றான் செலவு செய்து இல்லறம் நடத்துதற் குரியவர் ஆவர்.

ஆடுமாடுகள் – தற்கொண்டான்.

இல்லற ஒழுக்கம் அனைத்தும் இவ்வாறு இல்லாள் கையில், ஒப்படைக்கப்பட்டிருப்பதை உணராதார், "தற்கொண்டான்" என்ற ஒரு தொடர் கொண்டே, திருவள்ளுவர், பெண்களை ஆடுமாடுகளைப்போலவும், அணிமணிகளைப் போலவும் விற்கவாங்கப்படும் பொருள்களாகப் புனைந்துரைக்கின்றார், என முடிவுகட்டுகின்றனர். கொண்டான் என்றால், விலைக்கு வாங்கியவன் என்பதே பொருள் என இவர்கள் எங்கே கண்டனர்? 'கொண்டான்' என்றால்; 'காதல் கொண்டான்' என்ற பொருள் இல்லை என யார் எடுத்து ஓதினர்? உலகத்தின் தொடக்கத்தில் கொண்டான் என்பதற்கு 'விலைக்கு வாங்கினான்' என்பதேபொருளாய் வழங்கியிருத்தல் வேண்டும் என முடிவுசெய்தாலும், திருவள்ளுவர் காலத்தில் அம்மொழிக்கு அப்பொருள் இல்லை என்பது ஒருதலை. அல்லாக்கால், கொண்டான் என்ற பொருளுடைய 'கொண்கன்' என்ற சொல்லை, 'அன்புடையகாதலன்' என்ற பொருளில், காமத்துப் பாலில் அப்பெரியார் பயன்படுத்துவரோ? இன்பத்துப்பாலில்

கொடுப்பாரும் அடிப்பாரும் இன்றி, அன்பாற்பிணிக்கப்பட்ட இருவரிடை, விற்றலோ வாங்கலோ ஏது? நம் நாட்டு மொழிகளை 'வெர்னகுலர்ஸ்' என்ற பெயர் கொண்டு பலர் அழைக்கின்றனர். அச்சொல்லுக்குத் தொடக்கத்தில் 'அடிமைகள் பேசும் மொழி' என்பதுபொருள்; அப்பொருளிலேயோ அதனை நாம் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றோம். நாற்றம் என்பது முன்காலத்தில் நறுமணத்தைக் குறித்து வழங்கியது. இப்போதைய வழக்கில், தொண்டை நாட்டில், தீ நாற்றத்தையே குறிக்கின்றது. எனவே, ஒரு நூலின்கொள்கையை அந்நூல் முழுதினையும் ஆராயாது, அதில் வரும் ஒரு சொல்லின் பண்டைக்காலத்தில் வழங்கிய உறுப்புப்பொருளை அறிந்து, அதுவே அந்நூலின் முடிந்த பொருள் என முடிவு கட்டுவது மூதறிஞர்க்கு முடிவுதோன்றன்று; மற்றையவர்களுக்கோ மிகமிக எளிதாகும்

பிறன் பொருளாள்.

தற்கொண்டான் என்ற சொற்றொடரை எடுத்துக் காட்டடியது போல, வேறு பல சொற்றொடர்களையும் எடுத்துக் காட்டுவர். 'பிறர்மனை நயவாமை' என்ற தலைப்பின் கீழ், மனைவியைப் பலவாறு புனைந்துரைக்கின்றார் திருவள்ளுவனார். அவை எல்லாம் அடிமைப் பொருளையே குறிக்கின்றன என்று சில பெரியோர்கள் எடுத்துக் காட்டுவர்

'பிறன்பொருளாட் பெட்டொழுகும் பேதைமை ஞாலத்
தறம்பொருள் கண்டார்க ணில்'

"பிறன்பொருளான்" என்பதற்குப் பிறனுடையபொருளாவாள் எனப்பொருள்கொண்டு அகமுடையாள் அகமுடையானின்பொருளே என்பர். ஏதே இத்தொடரின்பொருள் எனக்கொண்டாலும், ஆடும் மாடும், தட்டுமுட்டும், போன்ற பொருள் எனஎன்கொள்ளுதல்வேண்டும்? 'தம்பொருளென்பதம்மக்கள்' என்பதற்கும், 'பொருளல்லவற்றைப் பொருள் என்றுணரும் மருள்' என்பதற்கும், 'பொருட்பொருளார்' என்பதற்கும், 'அருட்பொருள்' என்பதற்கும், என்ன பொருள் கூறுவர்.

'இதனை ஒரு பொருளெனக் கருதேன்' எனவரும் உலக வழக்கிற்குப் பொருள் என்னை? 'பொருள்' என்றால் உறுதிப் பொருள் என்பதும் பொருளே யன்றோ? இல்லறத்தானுக்கு இல்லாள் உறுதிப்பொருள் ஆவாள் என்பதொன்று. அன்றியும் அன்புமிக்கார் அன்புடைப் பொருளைப் புதையல் என்று புகழ்வார்; ஆதலின் அகமுடையானுக்குப் பெரும்புதையல் ஆவாள் மனையாட்டியே என்க.

'அறிதோ றறியாமை கண்டற்றாற் காமஞ்
செறிதோறுஞ் சேயிழை மாட்டு.'

["சிவந்த இழையினை யுடையாளை இடைவிடாது செறியச் செறிய இவள் மாட்டுக் காதல், நூல்களானும், நுண்ணறிவானும் பொருள்களை யறிய அறிய முன்னையறியாமை கண்டாற் போலக் காணப்படா நின்றது"]

என்றவாறு புதிது புதிதாக, இவள் நலம்சிறந்துவிளங்கலின், இவளோர் இன்பஞ்சுரக்கும் புதையல் ஆவாள். பொன்னும் பொருளும் போற்றப்படுவது அவைவாங்கித்தரும் இன்பத்தைக்கருதி யல்லவோ! ஆதலின், பொருள் என்பது முடிவாக இன்பத்தையே சுட்டும். எனவே, 'பிறன் பொருளாள்' என்பதற்கும் 'பிறனுக்கு இன்பமாவாள்' என்றும் பொருள் கொள்ள இடமுண்டு. இது நிற்க.

குறிப்புவினை.

பொருளாள் என்பது பொருளை யுடையாள் என்று பொருள்படுபவதே இயல்பு. பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் என வரும் பெயரடியாகப் பிறக்கும் குறிப்பு வினைச் சொற்கள், முறையே, பொருள் தங்குநிற்கு நிலையைச் சங்கர நமச்சிவாயப்புலவர், தமது நன்னூல்விருத்தியுரையில், 'குழையினன் அகத்தினன், புறத்தினன்; ஆதிரையான் ஓணத்தான்; குறுந்தாளன், செங்கண்ணன்; கரியன், நெடியன், நல்லன், உண்மையன்; உடையன், கடுநடையன்; இன்சொல்லன்'; என றவற்றை எடுத்துக்காட்டாகக் கொண்டு

"இவைபொருளாதியாறன் ஒரு பொருளை வழங்குதற்கு வரும் பெயராய் நில்லாது,' இவை குழையையுடையனுயினன்' என ஆறும் வேற்றுமையினது உடைமைப்பொருட்கண்ணும், 'அகத்தின் கண் இருந்தனன்;' 'புறத்தின் கண் இருந்தனன்' என ஏழாம் வேற்றுமை நிலப்பொருட்கண்ணும், 'ஆதிரை நாளிற் பிறந்தான்' 'ஓணநாளில் உதித்தான்' என அவ்வே ழாம் வேற்றுமையது காலப்பொருட்கண்ணும், 'குறுந்தாளை யுடையான்' 'செங்கண்ணையுடையான்' என அவ்வாறும்வேற் றுமையது உடைமைப் பொருட் கண்ணும், கருவண்ணமாய் இருப்பன்,' 'நெடிவடிவாயிருப்பன்' 'நற்குணமாய் இருப்பன்' 'உண்மைத் தன்மையன்,' 'உடைப் பொருள் சிறந்தான்' எனப் பண்பின் கண்ணும், 'கடுநடையாக நடப்பான்' 'இன் சொல்லாகச் சொல்லுவான்' எனத்தொழிற் பண்பின் கண் ணும், வருதலின் வினைக்குறிப்புச் சொல்லாயின"
என்று விளக்குகின்றார். இவ்வுரை சிவஞான முனிவர் திருத் திய பதிப்பில் கண்டது. வீரசோழியமோ குறிப்பு வினையை வடமொழி மரபு பற்றித் தத்திதம் என்று கூறி அதன் வகையை,

'உண்ணு மிதனுலுரைக்கு மிதனை யுடையனிது
பண்ணுமிதனைப் பயிலு மிதிற்பயன் கொள்ளுமித்தா
லெண்ணுமிதனை யிதனுக்கு நாயக னிங்கிருக்கும்
நண்ணுமிதனை யிதையொக்குமிங்குளனன்னயத்தே.'

'மகனிவனுக் கிவளுக்கிந்தவர்க்கத்தின னிவனைத்
தகவிய தேவனெனும் யாவனென்று நற்றத்தி தங்க
ணிகழும் பிறபொருளின் கண்ணுமிற்கு நினைந்த வற்றைப்
புகண்மலி தெய்வப் புலவர்க்கும் பொச்சமடக்கரிதே.

என்று கூறி விரித்துரைக்கும். பிரயோக விவேகம் எனும் நூலும், இவ்வாறே தத்திதப் படலத்தில், முறையடி யாகவும், ஓதல் அடியாகவும், பிற அடியாகவும், குறிப்புவினை பிறந்து பொருள்படும் என்று வடமொழி வழியே விரித்துக் கூறும். வினைக்குறிப்புத், தமிழ் மொழியில் அமைந்ததொன் றாதலின், அதனைத் தமிழ் நூன் முறையே, சங்கர நமச்சிவா

யர் விளக்கிக் கூறிய மரபினைப் பின்பற்றி ஆராய்வதே அமை வுடைத்தாம் என்க.

பொருளையுடையாள்

எனவே, 'பொருள்' என்ற பொருட்பெயர் அடியாகப் பிறந்த 'பொருளாள்' என்பது, சங்கர நமச்சிவாயர் காட்டு கின்ற 'குழையையுடையனுயினன்' என்பது போலப் 'பொரு ளையுடையளாயினுள்' என ஆறும்வேற்றுமைப்பது உடைமைப் பொருட்கண் வரும் என்பது தெளிவாகின்றது. பிறன் பொருளாள் என்பதற்குப் பிறனுடைய பொருளையுடையாள் என்பது பொருளாகும். ஆனல், பரிமேலழகர், 'பிறன் பொரு ளாள்' என்பதற்குப் 'பிறனுடைமை' என்றன்றே பொருள் காண்கின்றார், எனின், அப்பெரியார் தமிழினியற்கையை முற்றுமுணர்ந்தவர் ஆதலின் பொருளானவள் எனப் பொ ருள் கொள்ளாது பொருளாந்தன்மையுடையாள் என்றே உடைமைப் பொருள் கொள்கின்ற உரை நுணுக்கம் இங்கு ஆராய்தற்பாலதாம். பொருளாந்தன்மையை யுடையாள் என விரித்து வலிந்து பொருள் கொள்வதை விட நேரே "பிறனு டைய பொருளையுடையாள்" எனப் பொருள் கொள்வதால் வரும் கேடென்ன? 'பொருளையுடையது' என்ற பொருளில், 'பொருட்டு' என்பது 'இச்சொல், இப்பொருட்டு' என்ற தொ டர் முதலியவற்றில், பயின்று வரக்காண்கின்றோம். ஒன்றன் பால்வினையாகிய பொருட்டு, என்பதற்கு இயைபுடைய பெண்பால் குறிப்புவினை, பொருளாள் என்பதேயன்றோ? எனவே, பொருளையுடையாள் என்ற உரையும் பொருந்திய உரையேயாகும். மனுமுறையைப் பின்பற்றாத பிறநாட்டார் க்கும் பிறகொள்கையினர்க்கும் பரிமேலழகர் கூறுகின்ற உரை ஏலாததொன்றாகும். 'பிறனுடைய பொருளையுடையாள்' என இக்காலத்திற்கேற்பப் பொருள் கொள்வதற்கே, திருவள்ளுவர் தமது நூலில் இடந்தருகின்றார். 'வளத்தக்காள்'(மனனது பொருளினை அறவழியில் பயன்படுத்தும் உரிமையுடையாள்) என முன்னரே கூறியுள்ளமையால், மனைவியை, மனனது பொருள் முழுதுமுடையாள் என்று புனைந்துரைப்பதற்கு

என்ன தடையுண்டு? இவ்வாறு பொருள் கொள்ளும்போது "அறம்பொருள் கண்டார்கணில்" என்பதில் ஒருபுது நயம் தோன்றுகிறது. பிறனில் விழைக்தொழுகுவது அறமல்ல என்பது எவர்க்கும் எளிதில் புலனாகும்; ஆனால், பிறர்மனை விழையாமைக்கும் பொருளுக்கும் என்ன தொடர்புண்டு என்றுதான், நமது மனம் இடர்ப்படுகின்றது. பிறனுடைய பொருளையுடையாள் என உரை கூறினால், இத்தொடர்பு வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குகின்றது. இளமை தந்துத வும் பழமொன்றினை ஒரு முனிவர் கைப்பெற்ற அரசன் அதனைத் தன் உயிரனைய காதன் மனைவி கையில் கொடுத் தான்; அவளோ அதனைத் தனது காதற்கிழவனைக் களவில் கூடும் குதிரை ஓட்டிக்குக்கொடுத்தாள். குதிரை ஓட்டியோ அதனைத் தனது காதற் கிழவியாய்க் குதிரை எருவினைக் கொண்டு செல்வாளுக்குக் கொடுத்தான். அவள், எருக் கூடையில் இப்பழத்தை வைத்துச்செல்வது கண்டு உண்மை யுணர்ந்து அரசினைத்துறந்து பர்த்ருஹரி என முனிவரில் உய ர்ந்தான் அரசன் எனக் கதை ஒன்று வழங்குகின்றது. இக் கதையில் நிகழ்ந்தது போல, மணாளன் பொருள் மனையாளு டையதாகின்றது; மனையாளின் பொருள் அவளை நயந்தா னுக்கு ஆகின்றது. அவ்வழியால் பொருள் தேடுவது, பொரு ளீட்டும் நெறியல்ல என்று திருவள்ளுவர் இக்குறளில் கூறு கின்றார்.

'பகைபாவ மச்சம் பழிஎன நான்கும்
இகவாவா மில்லிறப்பான் கண்.'

என்பது உண்மையாகலின், இது பொருள்தேடும் நெறியல்ல என்பது வெளியாகின்றது.

பிறனியலாள்.

'அறனியலான் இல்வாழ்வா னென்பான் பிறனியலாள்
பெண்மை நயவா தவன்.'

என்ற திருக்குறளையும், அதில் 'பிறனியலாள்' என்பதற் குப் பரிமேலழகர் "பிறனுக்கு உரிமை பூண்டு அவனுடைய

இயல்பின் கண்ணே நிற்பாள்" எனக் கூறுகின்ற பொருளையும் எடுத்துக் காட்டித் திருவள்ளுவரது மகளிர் அடிமைகளே என வற்புறுத்துவாரும் உள்ளார்கள். இங்கு 'இயல்' என்று கூறப்படுகின்ற இடம், இல்லற வியலாதலின், அஃது இல்லற ஒழுக்கமே யாகும். "இயல்பினான் இல்வாழ்வான்" எனவருதல் காண்க. எனவே 'பிறன் இயலாள்' என்பது 'பிறனொருவனுடைய இல்லறத்தாள்' என்றாகிப் "பிறனுடைய இல்லறத்தை இனிதிருந்து நடத்துபவள்" எனப் பொருள்படுகிறது. பரிமேலழகரது உரைக்கும் இப்பொருள் பொருந்தும் என்க. எனவே, பிறன் மனைவியை விரும்புகின்றவன், அதனால், அவனது இல்லறத்தினையே கெடுக்கின்றான் அன்றோ? "உள்ளதென் இல்லவள் மாணாக்கடை" என்பதை நோக்குக. பிறனொருவனுக்கு அறத்தானொன்றும் இல்லாதவாறு செய்து பெரும்பழி சூழ்கின்றானே என்று மனமெரிந்தே திருவள்ளுவனார்,

'விளிந்தாரின் வேறல்லர் மன்ற தெளிந்தாரில்
தீமை புரிந்தொழுகு வார்.'

என்று இறந்தாரோடு பிறர்மனை நயந்தாரையும் வைத்து எண்ணுகின்றார். பின்னும்,

'எனைத்துணையராயினு மென்னாம் தினைத்துணையும்
தேரான் பிறனில் புகல்.'

என்ற குறளில், பிறர்மனைநயந்தானை, அவனுடைய பிற உயர்வினை நோக்கிப் பன்மையிற் பேசத்தொடங்கி, அவனுடைய இழிதகைமையை ஆற்றமாட்டாத நெஞ்சினராய் அவனை ஒருமையாகக்கூறி இழித்துரைத்து முடிக்கின்றார்.

பிறன்வரையாள்.

மேலே,

'அறன்வரையான் அல்ல செயினும் பிறன்வரையாள்
பெண்மை நயவாமை நன்று.'

என்ற குறளினை எடுத்துக்காட்டிப் 'பிறன்வரையாள்' என்பது அடிமையையே குறிக்கும் என்று மன்றாடுவோரும் உளர். அன்னார் 'பிறன்வரையாள்' என்பதற்குப் 'பிறன் எல்லைக்கு உட்பட்டவள்,' 'இறைப்பட்டவள்' என்று பொருள் கொள்வர். 'வரை' என்பது எல்லையே என்பது உண்மையே. 'பிறனுடைய எல்லையே தனது எல்லையாக உடையாள்' என்பதே அதன் பொருள். இருவரும் அன்பால் ஒருவராயினர். ஆதலின், ஒருவர் எல்லை மற்றொருவர் எல்லையாயிற்று. மனைவியும் மணாளனும் நடத்தும் இல்லறம், ஒருவகையால், நோக்குமிடத்து மணாளனது வருவாய்க்குத் தக்கபடியுள்ளதாகும். 'தற்கொண்டான் வளத்தக்காள்' என்பதனையே இக்குறளும் வற்புறுத்துகின்றது. எனவே அவ்வகையில் அவனெல்லை இவளெல்லையாகின்றது. எல்லை என்றால் அவனுடைய உடலின் எல்லையோ? வீட்டின் எல்லையோ? இவையல்ல என்று எவரும் உடன்படுவர். பின் அவ்வெல்லைதான், இருவரும் ஒருயிராக நின்றதோர் அன்புடைய உயிரின் எல்லையும், அவனை மக்களிற் சிறந்தோனாக்கி அவ்வுயிர்க்குறுதி பயப்பனவாகிய அறம்பொ அறத்ருள் இன்பம் என்பவற்றின் எல்லையுமேயாகும். அவனுடையதின் எல்லை எதுவோ அதுவே இவளது அறத்தின் எல்லையாகும். அவனுடைய பொருளின் எல்லை எதுவோ அதுவே இவளது பொருளின் எல்லையாகும். அவனுடைய இன்பத்தின் எல்லை எதுவோ அதுவே இவளது இன்பத்தின் எல்லையாகும். இயல்பாகிய இல்லற நெறியினின்றும் இவளை விலக்கிப் பிறனொருவன் கெடுப்பானாயின், இவளது அகமுடையானது உயிர்க்கும் எல்லையாக நின்ற இவள் அவ்வுயிர்க்கே உலை வைக்கின்றாள். எனவே, அறம்பொருள் இன்பம் என்றவற்றையும், இவையிலாதபோது வீட்டையும் இழந்து, உயிரையும் ஒருகால் இழக்கின்றான் எனப் பிறர் மனை நயத்தலால் அப்பிறனுக்கு வருங் கேடு பேசப்படுகின்றது. ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் துய்க்கும் இன்பத்தினைப்பற்றிக் காமத்துப் பாலில் ஓதுகின்ற உண்மைகளின் நின்றுமே, இவையனைத்தும் வெளியாகின்றன. இந்நுட்பம் அறியாதார் 'எல்லை' என்பதற்கு வீட்டினெல்லை எனக்கொண்டு அதைத் 'தாண்டாதவள்'

என ஒரு சிறையாளியைப் பற்றிக் கண்டுகண்டு, வாய்வெருவிப் பொருள் கூறுவர். தம்மைச் சுற்றிலும் சிறையாளிகளைப் பார்ப்பவர்கள் இவ்வாறே பொருள்கூற முற்படுவர். ஆனால் "சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும்" எனக்கூறுகின்ற திருவள்ளுவரின் கொள்கை, அஃதன்றென யாவரும் உணர்வர்.

பிறற்குரியாள்.

இவற்றோடு நில்லாது.

> 'நலக்குரியார் யாரெனின் நாமநீர் வைப்பிற்
> பிறற்குரியா டோடோயா தார்.'

என்ற திருக்குறளில் வரும், 'பிறற்குரியாள்' என்ற தொடரை அடிப்படையாகக் கொண்டு, அகமுடையாளை அடிமையாக்குவர். 'பிறற்குரியாள்' என்பது அடிமைப் பொருளை எவ்வாறு குறிக்குமோ யாமறியோம். அடிமையாகாது, எல்லா உரிமையும் உடைய பெண்ணினைக் குறிக்கும்படியாக, இவர்கள் சொற்படி நாம் இத்தொடரை மாற்றியமைக்கப்புகின், 'பிறற்குரியாள்' என்பதனை 'எல்லார்க்கும் உரியாள்' என்று மாற்றுதல் வேண்டும்; அல்லது மணாளனுக்கு உரியவள் அல்லள் என்று மாற்றுதல் வேண்டும். எனவே, இவர் காட்டும் பொருள், பெண்களைப் பொது மகளிரிடம் கொண்டு போய் விடும். இங்கொரு கதை நமது நினைவிற்கு வருகின்றது. ஓரூரின் முதலாளிக்கு இரண்டுபுதல்வர் பிறந்தனர். ஒருவன் அறிவாளன். மற்றொருவன் அறிவிலி. அறிவாளன், முதலாளியாகி, ஊரரது நலம் பொலத்திற்குப் போய் வருகையில் தன் தம்பியையும் உடன் அழைத்துப் போயினான். ஊரில் உள்ள ஒருவரது தாய் இறந்தபோது அறிவாளன் சென்று அவரைத் தேற்றி 'இவ்வம்மையார் உமக்கு ஒருவர்க்கு மட்டும்தாய் அல்லர்; ஊரார் அனைவர்க்குந்தாய்' என்று தாயாரைப் பாராட்டினான். மற்றொரு முறை வேறொருவரின் தமக்கை இறந்தபோது 'இவ்வம்மையார் உமக்கொருவர்க்கு மட்டும் தமக்கையல்லர்; ஊரார் அனைவர்க்குந் தமக்கை' என்று பாராட்டித் தேறுதல் கூறினான். இதைக்

கண்ட தம்பி, இவ்வளவே முதலாளி வேலை எனக்கருதித் தானும் முதலாளியாகி, அவரவர் வீடுசென்று மேன்மையடைய வேண்டுமெனப் போராடத், தமையன், உடன்பட்டு, அவனை அழகுப் பிள்ளையாக ஒப்பனை செய்து மற்றொருவரது மனைவி இறந்த போது, அவ்வரைத் தேற்றிவர அனுப்பி வைத்தான். சென்ற அறிவிலி, அகமுடையாரைத் தேற்றவேண்டி "ஐயா, இவ்வம்மையார் உனக்கொருவருக்குமட்டும் மனைவியல்லர்; ஊரார் அனைவர்க்கும் மனைவியாவர்" என்று பாராட்டத் தொடங்கியதும், எல்லோரும் இவனை வெளியேயோட்டினர். 'பிறற்குறியாள்' என்பதற்கு இவர்கள் கூறும் பொருளும் இக்கதையாகத்தான் முடியும்.

பெண்மை.

'அறனியலா னில்வாழ்வா னென்பான் பிறனியலாள்
பெண்மை நயவா தவன்.'

என்ற குறளில், திருவள்ளுவர் ஒரு பெண்ணினிடத்தே எதனை நயத்தல் ஆகாதென்பதனைக் கூறுகின்றார். அஃதே பெண்மை. அஃது ஒன்றுதான் கணவனுக்கே சிறப்பாக உரியது. அவளது மற்றைய நல்லியல்பெல்லாம் உலகிற்கே உரியனவாகும். பெண்மை என்பதற்கு இந்த நுண்ணியபொருளைப் பரிமேலழகர் புலவி நுணுக்கத்தில், கூறுகின்றார்.

"கற்பு நாண் முதலிய நற்குணங்களின்மையிற் பரத்தையர்க்குள்ளது பெண்ணியற்கைமாத்திரமே என்னும் கருத்தால் பெண்ணியலார் என்றார்"

எனப் "பெண்ணியலார்" என்ற குறளின் உரையில், ஒரு குறிப்பு எழுதுகின்றார். பெண்களுக்கு உள்ள பல நலன்களில் பெண்வடிவம் ஒன்றே கீழ் நிலையில் உள்ளது. அஃது உடலின் பண்பாகும். இதனைத் துய்க்கும் உரிமை கணவனுக்கே உண்டு. நயத்தலாவது நச்சித்திரிதல். பிறர் மனைநயத்தலே பழிக்கப்படுகின்றது. பறவையினழகையும் இறைவன்வடிவாகக்கண்டு களித்துப் புகழ்ந்து போற்று

வது போலப், பெண்களின் அழகையும் காதற்குறிப்பின்றி இயற்கையன்னையின் எழிலார் வடிவமெனக்கண்டு வணங்குவது நயத்தலாகாது, இயற்கைக்காட்சியாகி, வழிபாடெனப்படுமாதலின், அதனை வள்ளுவர் பழிக்கின்றிலர். அன்றியும், திருவள்ளுவர் 'பெண்மையை நயவாதே' என்றுரையன்றிப் பெண்களது அறிவினைப் பாராட்டாதே; நல்லொழுக்கத்தை விரும்பாதே, அதனைப் பின்பற்றி ஒழுகாதே, ஔவை முதலியோர் கூறியவற்றை நீ படியாதே' என்றும் கூறுகின்றிலர். பிறன் மனையாளோடு பேசுவதையோ, அறிவாராய்ச்சி செய்வதனையோ தடுக்கின்றார் இல்லை. இல்விற் செல்வதைப் பழியாது, இல்இறப்பதனையே பழிக்கின்றார். இல்விறப்பான் என்பதற்கு, "பிறன் இல்லாள்கண் நெறிகடந்து செல்வான்" ('பகைபாவம் எளிதென' என்ற குறளுரைகளைக் காண்க) என்று பரிமேலழகர் எழுதுகின்ற உரை நுணுக்கத்தையும் காண்க. பெண்கள் மேல், ஆடவர் காற்றுப்படுதலும் ஆகாதென அவர்களுக்கு முக முடியிட்டுத் திரைக்குப் பின்னே ஒரு புறம் மறையவைத்துக் கதவைத்தாளிடுகின்றார் இல்லை, திருவள்ளுவர். இவ்வாறு பரிமேலழகர் காட்டுவது போலப் பெண்மையையும், பெண்கட்குரிய மற்றைய மக்கட்பண்பினையும், வேறு பிரித்தமை, அவருடைய திருவருட்புலமையைக் காட்டுகின்றது. பெண்களை வெறும் பிள்ளை பெறும் பொறிகளாகவும், காதற்கழிவிடமாகவும் திருவள்ளுவர் கருதவில்லை. அவர்களது மனைமாட்சியும், பிறமாட்சியுமே சிறந்தன என எடுத்துரைக்கின்றார் எனவே, 'பிறற்குரியாள்' என்பதற்குப் பெண்மையளவில் 'பிறனுக்கே உரியாள்' என்று பொருள் கொள்வது அமையும். பெண்மை உடலளவில் நிற்பது என்பதனை,

'கல்லாதான் சொற் காமுறுதன் முலையிரண்டும்
இல்லாதான் பெண்காமுற் றற்று.'

[கல்வியில்லாதா னொருவன் அவையின்கண் ஒன்று சொல்லுதலை அவாவுதல்; இயல்பாகவே முலையிரண்டும் இல்

லாதாள் ஒருத்தி, பெண்மையை அவாவினாற்போலும். சிறி தும் இல்லாதாள் என்பதாம். அவாவியவழிக் கடை போ காது; போகினும் நகைவிளைக்கும் என்பதாயிற்று.]

என்ற குறளில் காண்க.

பிறற்குரியாள்.

அன்றியும் "ஆவினுக்குரியவள்" என்றபோது 'கு' என்ற நான்கனுருபேற்ற 'ஆ' என்பது, உடைமையாகும். அதன் பயனிலையாகிய அவள், உடையாளாகின்றாள். 'அவ ளுக்கு உரியது இவ்வா" என்றபோது நான்கன் உருபேற்ற அவள் உடையாள் ஆகின்றாள்; அதன் பயனிலையாகியஉரியது என்பதும் ஆ என்பதும் உடைமை ஆதல் காண்க. பிறர்க் குரியாள் என்பதன் பொருள் என்ன? மேலே நான்கன் உரு பேற்ற பெயர், உடையாளாகவும் உடைமையாகவும் வரக் காண்கின்றோமாதலின், 'பிறற்குரியாள்' என்ற தொடரில் எந் தப்பொருளில் வந்துளது? பெண்ணை அடிமையாக்கி யவர்கள், "அவளுக்குரியது இவ்வா"என்றதொடரை மனதிற்கொண்டு நான்கனுருபேற்ற பெயரை உடையவன் பெயராகவும், அது கொண்டுமுடியும் சொல்லாகிய உரியாளை உடைமையின்பெய ராகவும் கொள்வர். 'ஆவினுக்கு உரியவள்' என்றதொடரை மனதிற் கொண்டுநான்கனுருபேற்ற 'பிறன்'என்பது மணாளனா கிய உடைமையைக் குறிப்பதாகவும் அது கொண்டு முடியும் சொல்லாகிய"உரியாள்"என்பதன் பொருளாகிய'மனையாட்டி' என்பது உடையாளைக் குறிப்பதாகவும், பொருள் கொண்டு, 'அகமுடையானே அகமுடையாளுக்கு அடிமை' எனத் திரு வள்ளுவர் கூறுகின்றார் என்றால், வரும் இழுக்கு என்னை? 'பிறற்குரியாள்' என்பதனை இரட்டுற மொழிந்து இவ்விரு பொருளும் கொள்வதே ஏற்றமுடைத்து. அப்பொழுதுதான் ஒருவர்க்கொருவர் சார்பாகின்றனர் என்ற உண்மையும், திரு வள்ளுவர் அடிமைவாழ்க்கையைப் பற்றிப் பேசவில்லை என்ற குறிப்பும்வெளியாகும். ஒருவர்க்கொருவர் கொடியும் கொழு கொம்புமென இன்றியமையாது நிற்றலின், ஒருவர்க்கொரு

வர் உரியவர் ஆவர். அடிமைக்கும் ஆண்டானிடத்தில் சில உரிமைகள் உள்ளன. ஆண்டான், அடிமைக்கும் உணவளித்தல் வேண்டும். இத்தகைய உரிமை அடிமைக்கே இருக்குமானல், 'பெண்டாட்டிக்கு அகமுடையானிடத்தில் உரிமை உண்டு' என்று சொல்ல இடம் இல்லையோ. உரிமை என்பது, கடமை என்பதன் மற்றொரு புறமாகும். அக்கடமை, மற்றொருவனது உரிமையைக்குறிக்கின்றது. உரிமை இரண்டிடத்தும் ஒத்து வருதலே உலகவழக்கும் என்க. காமத்துப்பாலை ஓதியவர்கள், இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் உரியராவர் என்றே பொருள் கொள்வர். பெண்மையளவில் அவள் இவனுக்கே உரியவளாதல் போல, ஆண்மையளவில் இவனும் அவளுக்கே உரியவனவன். 'ஒருத்திக்கு ஒருவன்' 'ஒருவனுக்கு ஒருத்தி' என்பதனைப் 'பிறற்குரியாள்' என்பது பின்னும் வற்புறுத்துகின்றது.

அடிமை—தாய்மை.

அவ்வாறுயின் திருவள்ளுவனர், பெண்கள், அடிமைகளாய்நின்று அகமுடையானை வழிபடவேண்டும் என்று யாண் கூறவில்லையோ? திருவள்ளுவர் புனைந்துரைக்கின்ற பெண்ணின் இயல்பு, நாமாராய்ந்த அளவிலேனும் அடிமையின் இயல்பானல் கூறுகின்றார் என விடைதருவோம். அடிமையின் இயல்பல்லவானல் கூறவில்லை என விடையிறுப்போம். இதுவரை நாம் கூறியது அடிமையின் இயல்பெனச்சிலர் கூறினல் அதனையே நல்லோர் உரிமை எனப் புகழ்கின்றனர் என்பதை எடுத்துக்காட்டுவோம். ஆனல் அடிமை வழிபாட்டைப்பற்றிக்கூறிய குறட்பாக்கள் எவ்வாறு போவதெனச் சிலர் கேட்கலாம். அவற்றினையும் ஆராய்ந்து காண்போமாக. பெண் செய்ய வேண்டுவன என்ன?

'தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்.

'கற்பினின்றும் வழுவாமல் தன்னைக்காத்துத் தன்னைக்கொண்டவனையும் உண்டி முதலியவற்றால் பேணி இருவர்மாட்டும் நன்

அமைந்த புகழ் நீங்காமற் காத்து மேற்சொல்லிய நற்குண நற்செய்கைகளிலும் கடைப்பிடி யுடையாளே பெண்ணாவாள். தன் மாட்டுப்புகழாவது வாழுமூர் கற்பாற்றனைப் புகழ்வது. சோர்வு-மறவி. இதனால் தற்புகழ் தற்சிறப்புக் கூறப் பட்டது.''

என்பது பரிமேலழகர் உரை. ஒருமை மகளிரில் ஒருத்தி யாதலின், தன்னைத்தானே காத்து நிற்றல் வேண் டும். தன் அகமுடையானை, அவனுடைய தாய், பே ணி வளர்த்தல் போலத், தானும் அன்புடன் போற்றல் வேண்டும். கொழுநனைப் பேணி வளர்த்தலால் பெண் எனப் பெயர் பெறுகின்றாள். விருந்து ஒப்புரவு முதலிய வற்றையும் பேணிச் செய்து புகழ்பெறுதலாலும் பெண் எனற்குரியாள். "அந்தணர் என்போர் அறவோர்" என அங்கு உறுப்புப் பொருள் கூறுகின்றமைபோலப் பெண் என்பதன் உறுப்புப் பொருளை இங்குக் கூறுகின்றார். 'என்னே இவள் தகுதி!' என்று தன் தகுதியினைப் பிறர் புகழ்ந்து கூறும் சொல், பழுது படாதவாறு அப்பெண் காத் தல் வேண்டும். 'என்னே இவன் தகுதி'! எனத் தன்மணா ளனைப் பிறர் எல்லாம் புகழ்ந்து பாராட்டுமாறு அவனை அற நெறி பிறழாதபடி ஆற்றினொழுக்கிக் காத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு தன்புகழையும், அவன்புகழையும், காத்து இல்லற நடாத்தும் போது, இல்லற ஒழுக்கங்களாகிய மனைமாட்சி யில், ஒரு சிறிதும் பிறழாது, அவற்றை என்றும் மறவாது கடைப்பிடித்து ஒழுகல் வேண்டும். மணாளன் சோர்ந்திருக்க லாம். ஆனால், இல்லறமென்னும் பழமரத்திற்கு ஆணிவே ராய் அமைந்த அவள்சோர்ந்திருத்தல் ஆகாதன்றோ? தற்காத் துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாத பெண்மணி பெண். மற்றையோர் பெண் பா வைபோலாவர். இக்குறளினும் இவளை அவனை நல்வழிப் படுத்துங் கடவுள் எனக்கூறுகின்றார் வள்ளுவர். இவளிடத் தே, தற்காக்கும் மறமும் உண்டு. தற்கொண்டாற் பேணும் பொருளும் தாய்மையும் உண்டு. தகைசான்ற தன் சொற்

காத்துத் தற்கொண்டானையும் ஆற்றினொழுக்கி அவன் சொல்லையும் காத்துவரும் பெருமையும் அறிவும் அன்பும் உண்டு. சோர்விலா அறமும் உண்டு. வீடும் உண்டு. எசெழிலாம் அழகும் இன்பமும் உண்டு. பெண்ணெனும் பேரும் உண்டு. இவையனைத்தும் ஒன்று கூடியதே பெண் என்கின்றார் திருவள்ளுவனார். தற்கொண்டாற் பேணும் தாய்மை ஒன்றே கூறுகின்றாரேயன்றி அடிமையாய் வாழ்தலை எங்கும் கூறவில்லை. பெண் என்பதற்கு உடலளவிற் பொருள் கொண்டு, மாதரை அடிமையாக்குவதை மறுக்கின்றார். கட்புலனுப தோர் அமைதிக்கேற்ற உயிர்ப்பண்புகளும் நிறைந்திருத்தல் வேண்டுமென்கிறார். அப்போதுதான் பெண்ணானவள், பரத்தையர் போல மாக்களில் ஒருத்தியாகாது, மக்களில் ஒருத்தியாகின்றாள் என வற்புறுத்தி இக்குறளைப் பாடுகின்றார்.

இருதலைப்பேறு.

> 'பெற்றாற் பெறிற்பெறுவர் பெண்டிர் பெருஞ்சிறப்புப்
> புத்தேளிர் வாழு முலகு.'

என்ற குறளையும் அதற்குப் பரிமேலழகர்,

"பெண்டிர் தம்மை எய்திய கணவனை வழிபடுதல் பெறுவாராயின் புத்தேளிர் வாழும் உலகின்கண் அவராற் பெருஞ்சிறப்பினைப் பெறுவர்"

என்று காண்கின்ற உரையையும் எடுத்துக் காட்டி, இங்கு அடிமை வழிபாட்டினையே வள்ளுவர் கூறுகின்றனர் என்பர் ஒரு சாரார். பரிமேலழகரும் அடிமை வழிபாடு கூறாது தற்கொண்டாற் பேணும் தாய்மையே கூறுகின்றார் என்பது வெள்ளிடைமலை. அன்றியும்,

'பெண்களுக்கு ஐம்பெரும் வேள்வி, நோன்பு முதலியவற்றில் தனியுரிமை இல்லை. கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்வதனாலேயே துறக்கத்தில்பெருமை அடைகின்றார்கள்.'

எனவரும் மனுவின் பாட்டின் பின்னடியையே திருவள்ளுவர் மொழிபெயர்த் தருளுகிறார் என்ற கொள்கையோடு, பரிமேலழகர் மேற்கூறியவாறு பொருள்காண்கிறார். மனுவின் பாட்டை, வள்ளுவர் மொழிபெயர்க்கவில்லை என்பது ஒருதலை. மனுவை உடன்படாதாரும் பரிமேலழகர் கூறுகின்ற பொருளை ஏற்றல்கூடும். ஏலாதபோது 'இல்லறத்திற்கு வேண்டிய பண்புகளும் செயல்களும் பெற்ற ஆடவனை மணாளனாகப் பெறின், அவ்வாறு பெற்றமகளிர் மனைமாட்சி தம்மிடத் திருத்தலினால், அம்மாட்சி மணாளனிடத்தில்லாத போதும், தாமே இல்லறத்தை நடத்தக் கூடுமானாலும், அவன் மனைமாட்சி யுடையவனானால் அவனுதவியையும் கொண்டு வெற்றியும் புகழும் பெற நடத்தல் கூடும்; இருதலையும் அறமும் அன்பும் ஒத்திருத்தலின் அறம் வளரும் என்பதில் ஐயப்பாடில்லை, இதற்குத் தடை செய்வார் ஒருவரும் இல்லையாதலின் அறம்வளர்க்கும் அம்மங்கையர் மறுமையின்பம் பெறுதல் ஒருதலை' என்னும் பொருள் கொள்ளலாம். அகமுடையான் மனைமாட்சி யில்லாதவனாகிய போதும் அன்பெனும் உயிரோடு கூடிய இல்லாளது மனைமாட்சி ஒன்றே, இல்லறத்தை இனிது நடாத்தும். இல்லறமாகிய உடம்பிற்கு முதுகெலும்பு போன்றவள் இல்லாள்தான். இல்லாளது மாட்சியோடு இவனது மாட்சியும் இணைந்து வருமானால், அறமாகிய உறுதிப்பொருளை இருவரும் திண்ணமாக அடைந்தே விடுவர். இல்லற ஒழுக்கம் இவனுக்கு இல்லாத போது இவனை இல்லறவழியில் உடன்கொண்டுசெல்வது அருமையினும் அருமையாதலின், அந்நிலையில் மனைவி இவனைப் பேணிக்காக்கும் முறையில் அறத்தாற்றில் சிறிது பிறழ்ந்தாலும் பிறழ்தல் கூடும். அற ஒழுக்கத்திற்கு இவனியையாது நிற்கலாம். அவ்வாறன்றி அவனும் அறவொழுக்கமுடையானாயின் பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்த கதையாகி இல்லறமே இன்பமாகும். அன்றியும், பெண்களுக்குப் பெருஞ் சிறப்புச் செய்வது அவர்களுடைய அகமுடையான்மாரோடு ஒருங்குவைத்துத்தானே! அச்சிறப்பு எப்போது புத்தேளிர் உலகில் கிடைக்கும்? அகமுடையானும் நல்லறி

வும் நல்ல பண்பும் நல்ல செயலும் பெற்றானாய்ப் புத்தேளிர் உலகிற் புக உரியனாயின் பொழுதையன்றா அது கிடைக்கும்.

மணக்குடவர்.

மணக்குடவரும் பரிமேலழகர் கூறுகின்ற உரையினும் வேறொரு உரையே காண்கிறார்.

'பெண்டிரானவர் தம்மை மனைவியராகப் பெற்றவரையே தமக்குத்தலைவராகப்பெறின், தேவர்வாழும் பெரிய சிறப்பினை யுடைய உலகத்தைப்பெறுவர்'

என்பது அவர் உரை. உலகில் மணமாகாத பெண்மகள், ஒருவனை விரும்பலாம். ஆனால் பெரியோர் வற்புறுத்த லாலோ பொருள் முதலியவற்றிற் கடிமையாதலா லோ, பெண்மகள் தான் விரும்பியவனை மணப்பதில்லை. தலை எழுத்தே என இருவரும் கூடி வாழ்கின்றனர். இந்த நிலையில் மனமொத்திருவர் வாழ்வது இயலாத தொன்றல்ல. ஆனால் அஃது அருமையினும் அருமை. அங்குக் கற்பென்ப து மனமார எழுந்தொளிர்வதும் அருமையினும் அருமை. அங்குக் கற்பென்பது பிறரை அணையாமை என்ற இன்மைப் பொருளைக் குறிக்குமேயன்றி 'கணவன்மேல் காதலுண்மை' என்ற உண்மைப் பொருளைக் குறிப்பதில்லை. எதிர் மறைய ளவில் நில்லாது, உடன்பாட்டளவிலும் உயர்ந்தால் அன் றோ கற்பு, கற்பாவது. அல்லாக்கால் கற்பு என்பது கல்லில் மலர்ந்த பூவெனப் பொருள்பட்டுக் கற்பூவாகும். ஆனால் மனைவி விரும்பிய மணாளனும், மணாளன் விரும்பிய மனைவியும் ஒருங்கு கூடியக்கால் இயற்கைக்கற்பு எழுந் தொளிர்கின்றது. இல்லறம் இனிய அறமாகிப் புகழ்பெருக மிளிர்கின்றது. துறக்கமும் ஆகின்றது. இவன் ஒரு பேறு பெற்றான். என்னை? தான் விரும்பிய காதலியையே மணந் தான் ஆதலின் என்க. அவளொரு பேறுபெற்றாள், என்னை? தான் விரும்பிய மணாளனையே மணந்தாளாதலின்

என்க. இவ்வாறு மணப்பதன் சிறப்பை நோக்கி அத னைப் பேறு எனப் புகழ வேண்டியே (இவளைப்) பெற்றான் என்றும் (இவனைப்) பெறின் என்றும் பெறுதல் என்ற வினையால் குறிக்கின்றார். 'இவ்விருபேறும் ஒருபேறாய் இணைந்த போதுதான், பெரும்பேறாய்ச் சிறப்பது. அது பொழுதன்றோ, அன்பு இருதலையும் ஒத்து வருகின்றது. அந்த நிலையில் புத்தேளிர்வாழும் உலகிலே பெறத்தக்க இன் பச் சிறப்பினை இவ்வுலகிலேயே அடைவர்' என்றும் பொருள் கொள்ள இடமுண்டு. இருவரும் இன்பம் பெறுவதைக் கூறுகின்றவர் இவள்மேல்வைத்து ஓதுவது ஏன்? வளத்தக் காள் என்பதால் குறிக்கப் பட்டபடி இவளே இல்லறத்திற்கு இன்றியமையாத சிறப்பினள் ஆதலின் என்க. இவன் வானகம் புகுதலை,

'வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.'

என்று கூறுகின்றமைபால், இங்கு இவள் வானகம் புகு தலைக் கூறுகின்றார். மணக்குடவர் உரைக்கு இவ்வாறு பொருள் கொள்ளாது, தலைவன் என்று அவர் கூறுகின்றமை யால் ஆண்டான் அடிமை முறையே குறிக்கப் படுகின்ற தெனப் போராடினால் இன்பத்துப் பாலில் தலைவி என்பதற்கு என்னபொருள் கொள்வதென விடுக்க. இக்காலத்தார் அத் தகைய அடிமைக்கதையைப் படிக்க விரும்புவதில்லையாதலின் அவர்களுடைய போராட்டமனைத்தும் வீணே என்க.

கொழுநற்றொழுதல்.

அஃதும் அவ்வாறாயின்,

'தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை.'

என்ற குறளுக்குப் பொருள் தான் என்னை? தெய்வங் களை வழிபடும் முறையினை மறுத்துரைக்கும் புத்தர் கொள் கையினை வற்புறுத்துவது இக்குறள் எனக் கொண்டு,

'தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை என்ற
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேராய்
பிசியு நொடியும் பிறர்வாய்க் கேட்டு
விசிபிணி முழவின் விழாக்கோள் விரும்பிக்
கடவுட் பேணல் கடவியை யாகலின்
மடவரலேவ மழையும் பெய்யாது
நிறையுடைய பெண்டிர் தம்மேபோலப்
பிறர் நெஞ்சு சுடூஉம் செற்றியும் இல்லை
ஆங்கவை யொழிகுவை யாயி னாயிழை
ஓங்கிரு வானத்து மழையுநின் மொழியது'

என்று சீத்தலைச் சாத்தனார், பூதத்தின் வாய்வைத்துப்பாடுகின்றார். புத்தர்களுக்கு அவ்வுரை ஒவ்வும் போலும். இது நிற்க.

மாதரே நிறைமொழி மாந்தர்.

'பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை' என்றால் என்னை? நோன்பு நோற்றுச் செயற்கரிய செய்தலைக் கைவரப்பெற்ற பெரியோராகிய நிறைமொழி மாந்தரது பெருமையை அவர்களது மறை மொழி காட்டி விடுதல்போலப் பெண்களும் நோன்புமுதலிய மேற்கொள்ளாமலே, செயற்கரிய செய்யும் பெருமை பெற்றுத் தமது வாய்மொழியே மறை மொழியாகிப் பயன் தந்து நிற்கும் உயர்நிலையடைவர் என்க. மழை ஒன்றே பொழியும் என்பதல்ல; இவர்கள் 'வாய்மொழி மறை மொழி காட்டிவிடும்' என்பதேகருத்து. 'மழை பெய்தல்' ஓர் எடுத்துக் கட்டாகப் பொருளை விளக்கவந்தது. 'தெய்வந் தொழாஅள்' என்பது 'துறவியர் மேற் கொள்ளும் நோன்பென்பதொன்றும் செய்யவேண்டியதில்லை' என்பதைக் குறிக்கின்றது. கடவுள் வழிபாட்டை மறுத்துரையாடுகின்றதல்ல. பெண்கள் பெருமையை எடுத்துக் கூறவே, இங்ஙனம் ஓதுகின்றாரதல் வேண்டும்.

காலில் விழுவதா?

இவ்வுயர் நிலையடைதற்குப் பெண்கள் செய்யவேண்டுவதுதான் என்னை? அதனைக் 'கொழுநற் றொழுதெழுவாள்' என்பதால் விளக்குகின்றார் வள்ளுவர். அதற்குக் 'கொழுநனை மண்டியிட்டுப் பன்முறை வணங்குவது' எனப்பொருள் கொண்டு பெண்களை அடிமை எனப் பேசுவார் பலர். பாட்டிலே நயங்கருதிப் புனைந்திருப்பனவற்றிற்கு, இருந்தவாறே பொருள் கொண்டு இடர்ப்படுவாரில் இவர்களும் ஒரு வகையார். முத்தே பல் என்பது கேட்டுப் பிறனொருவனது பல்லினைத் தகர்த்து எடுத்துக் கோவை செய்து அணியப்புகுந்தவனது கதையே இவர்கள் கதையும் என்க. 'நோன்பு நோற்பாரும் அடைதலாகாத அருமைப் பயனை மண்டியிட்டு வணங்குவதாலேயே ஒருத்தி பெறுகின்றாள்' என்பது நம் பத்தகுந்ததன்றாம். திருவள்ளுவர் இதனினும் உயர்ந்த நிலையினைக் குறித்தாராதல்வேண்டும். அன்றியும், தொழுவதென்பதனாலேயே, 'பெண்கள் அடிமைகள்' என முடிவுகட்ட வேண்டுவதில்லை. நம் நாட்டுப் பெண்கள், தமது கணவன்மாரைவிட ஆண்டிற் சிறியாராதலினாலும், சிறியர் பெரியாரை வழிபடுவது நம் நாட்டு வழக்கமாதலினாலும், தொழுதல் என்றால் அன்பு பாராட்டல் என்றே பொருள் என்க. பிறரை நினையாது மணாளனையே நினைந்துருகுகின்றாள் என்று கற்பின் உடன்பாட்டு நிலையைக் கூறுகின்றார்; பிறரை எண்ணுவதில்லை என்ற எதிர்மறை நிலையைக் குறிக்கின்றார். அஃன்றியும் தொழுதல் எல்லா இடத்தும் அடிமையின் தொழில் ஆவதில்லை. ஆண்மகன் பெண்ணடி வீழ்ந்து பணிந்து புலவி நீக்கமுயல்வதைத் திருவள்ளுவரும் பரிமேலழகரும் காட்டுகின்றார்கள். இன்பத்துப் பாவில காதலன் காதலிக்குப் பணி செய்தலைக் காண்கிறோம்.

'குதைவரிச் சிலைநுதற் கொவ்வை வாய்ச்சியர்
பதவுகைத் தொழில்கொடு பழிப்பி லாதன
ததைமலர் தாமரை யன்ன தாளிணை
லுதைபடச் சிவப்பன வூவுத் தோள்களே'

என்று கம்பன் கூறுகின்றமையும் காண்க. அதனால் ஆட வன் பெண்களுக்கு அடிமையாவதில்லை. அன்றியும் பக லெல்லாம் தன் வேலையில் கண்ணும் கருத்துமாய் உழைக் கின்றான். புலவி நுணுக்கம் நாடோறும் நடத்தல் கூடு மெனப் புதுவழி யொன்றினைத் திருவள்ளுவர் கண்டுபிடித்த மையால், அவளடியில் இரவெல்லாம் வீழ்ந்து வணங்குகின் றான். பின் ஏதோ ஒருபொழுது மனைவி பணிந்தால் வரும் கேடென்னை? இரவுபணிந்ததை எண்ணிக் காலையில் எழுந்த தும் தலைவி பணிகின்றாள் போலும். இவை எல்லாம் உளறல் என விடுக்க.

தொழுதல்

தொழுவதென்றால் என்ன? நமக்கும் மேலான தொருபொ ருளைக்கண்டபோது மனந்தாழ்ந்து அடங்கி அப்பொருளின் வழி நிற்பதே தொழுகையாம். வணங்கப்படும்பொருள் உயர் ந்ததோர்நோக்கமுடையதாதல் வேண்டும். குறியைக்குறியால் குறித்தறிந்து குறியாவதே வணக்கம். அதனை வணங்கு வதா வது இடை விடாது எண்ணி அதனை அடைய முயலுதல். மற் றைய தொழுகை எல்லாம் வெளிமயக்கும் உலகமயக்கமுமேயா கும். முடிந்த பொருளாகிய குறிப்பினை இடைவிடாதெண்ணி நினைந்திருத்தலையே திருவள்ளுவரும் குறிக்கின்றார் என்பத னைப்பரிமேலழகரே மிகஅழகாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார். எழு தல் என்றால் உறங்கி விழித்தெழுதல் என்பதுபொருள். உற ங்கி எழுவதற்கு முன் எத்தொழிலும் செய்ய இயலாது. அங் ஙனமாகத் தொழுது பின் எழுதல் எங்ஙனம் கூடும் கூடாதாதலின், தொழுதெழுவாள் என்பதற்குப் பரிமேலழ கர் 'தொழா நின்றெழுவாள்' எனப்பொருள் கொள்கின்றார். தொழுது கொண்டெழுதலும் இயலாதென்று பரிமேலழ கரை மறுப்பாரும் உள்ளனர். பிரயோக விவேக நூலுடை யார், திங்ஙுப்படலத்தில் 5 ம் பாட்டினுரையில

'கொழுநற்றொழுதெழுவாள் என்புழி...எழுந்து தொழுவள் என முன்பின்னாகப் பிறந்தது. வடநூலாரும் வாய்

பிளந்துறங்கினன்,குறட்டைவிட்டுறங்கினன் எனவும்,கொடுத்திருந்தான் எனவும்; காட்டுவர்......இனிக்'கொழுநற்றொழுதெழுவாள்','தொழுதொழுவார் வினைவளநீறெழ்' என்னும் திருவள்ளுவரினும் திருக்கோவையாரினும் பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும் 'தொழாநின்று எழுவாள்' 'தொழாநின்றெழுவார்' எனத்துணைவினையாய் உரைப்பர். எழுதல் துயிலொழிதலாகலின் எழுந்து தொழுவாளென முனபின்னுகப் பொருள் படுதலன்றி நகுபுவந்தான், ஓடிவந்தான் என்பன போலத்தொழா நின்று துயிலொழிதல் கூடாதென்க.

'வைகறையாமந்துயிலெழுந்துதான்செய்யுநல்லறமுமொண் பொருளுஞ் சிந்தித்து வாய்வதிற் றந்தையும் தாயுந்தொழுதெழுக' என்பது 'துயிலொழிந்து பின் தந்தையுந்தாயுந் தொழுது பின் காரியத்திற்செல்க' எனப்பொருள் பட்டு வருதலானும் அவருரை அசம்பாவிதம் என்க'

என்று மறுத்துரை யாடுகின்றார். பரிமேலழகியார்

'தெய்வந்தொழுதற்கு மனந்தெளிந்துதுயிலெழுங் காலத்து ஆதலின், தொழுதொழுவார் என்கிறார்.'

எனக் குறிப்புரை கூறுகின்றார். பேராசிரியர்,

'தொழுதெழுவார் என்றது துயிலெழுங்காலத்து அல்லது முன்னுணர் வின்மையின் உணர்வுள்ள காலத்து மறவாது நினைவார் என்றவாறு'

எனக்குறிப்புரை கூறுகின்றார். இவ்விரு குறிப்பின் உண்மையைப் பொருட்டடுத்தாதபிரயோக விவேக நூலாரது கூற்றிற்கு மறப்புரையாகத்

'துயில் கூடும் காலத்து எந்த நினைவு (ஸ்மிருதி) உள்ளத்தில் (அந்தக்கரணத்தில்) சம்ஸ்காரமா (வாசனையா) கின்றதோ அந்த ஸ்மிருதி விழிக்குங்காலத்துச் சம்ஸ்கார வாயிலாக அவ்விழித்தலை முன்னுகக் கொண்டு வெளிப் பட்டு முன் பின் என்பதின்றி நிகழுதல் பிரசித்தமாயிருத்தலின் 'தொழுதெழுவாள்' என்பதற்குப் பரிமேலழகர்

அநுபவ முதிர்ச்சி காரணமாகத் தொழாநின்று துயிலெழு வாள் என்றுகூறியதைமறுத்துக்கூறியது அசம்பாவிதமாம்'

என்று பரிமேலழகரின் உரையமைதி கூறுகின்றார் அதனை நன்குணர்ந்த உயர் திருவடிவேலு செட்டியார் அவர்கள். பிரயோக விவேக நூலுடையார், 'தொழுது' என்பதற்கு உடம்பினைக் கொண்டு வணங்குவதென்ற புறத்தியல்பையே பொருளாகக் கொள்கின்றாராதலின் இவ்வாறு பரிமேலழகர் உரையைப் பிறழ உணர்கின்றார். திருவள்ளுவனார் புறத்தியல்பைக் கூறவில்லை என்பது பேராசிரியரது உரை நுணுக்கத்தால் புலனாகின்றது. நினைப்புள்ள போதெல்லாம் உயரிய பொருளினை நினைந்து நினைந்து அதன் வழி நிற்றலாகிய ஒரு பெருந்தவமே இங்குக் குறிக்கப்படுகின்றதாதலின் பரிமேலழகர் உரையே பொருத்த முடையதென்க.

ஒரு தவம்.

தொழுகையும் அழுகையும் இங்கில்லை என்றால் இங்குப் பேசப்படுவது தான் என்ன? கொழுநன் என்றால்கொழுகொம் பாய் உள்ளவன்; பெண்ணியல்புக்கு ஓர் இயற்கைச் சார்பான ஆணியல்பினை உடையவன் என்றபடி. கொழுநனடியில் வீழ்ந்து வணங்குவதொன்றே இங்குக் குறிக்கப்படவில்லை என்றால் 'எதனை எந்நாளும் எண்ணி இருத்தல் வேண்டும்?' என்கின்றார் வள்ளுவர்? கொழுநன், தனது சார்பாய் அமைந்தவன் ஆதலின், உலகில், அவள்மிகவிரும்பும் பொருள் அவனேயாகும். அவனது உடலழகினை எண்ணி நிற்றல் வேண்டும் என்பது உண்மை அறியாதார் உரையாகும். தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளரான மகளிர், தம் அன்பு கண்ணால் காண்பன தம்மொழுக்கமும் தம் உயர்வும் அன்று; தம்மணாளனின் ஒழுக்கமும் தம்மக்களின் ஒழுக்கமுமே யாகும். எனவே, கொழுநன் என்பது வெற்றுடலைக் குறியாது அவளறிந்த அன்பு பிழம்பையும் இன்ப ஊற்றையும், இல்லறமான குணப்பெருங் குன்றையும் குறிக்கும் என்க.

கட்புலனாகாக் கடவுளைக் காட்டும் சட்டகம் போன்று கொழுநன் எந்நாளும் இல்லறத்தைக் குறித்து நிற்கின்றான். அவன் வாயிலாக இல்லற ஒழுக்கத்தின் உயர் நிலையை நினைந்திருந்து அவன் பொருட்டுத் தானாற்றினொழுகி, அவனை ஆற்றின் ஒழுக்குகின்றாள். அவனுக்கு அன்பு பூண்டொழுகும் வகையில் அவ்வில்லற வடிவமாக இவள் மாறிவிட முயல்கின்றாள். இவள் ஏன் மணந்தாள்? இல்லற ஒழுக்கத்தின் முடிவு காணவே யன்றோ? அம்முடிவு காணத் துணையாகிநிற்பவன் கொழுநன் ஆதலின், கொழுநனின் நினைவு இல்லறத்தின் நினைவு ஆகின்றது. இதனால் கூறப்பட்டது யாதெனின், மனைவி, தானும் தனது மக்களும் மணாளனும் சிறப்பெய்த வேண்டி, எந்நாளும் இல்லறத்தின் உயர் நிலையை மனதில் எண்ணியவளாய், இல்லறத்தின் உயர் நிலையாய அன்பினை ஓரிமைப் பொழுதும் மறக்காதவளாய் வாழவேண்டும் என்பதேயாம். சோர்விலாள் என்றதன் விரிவுரையே இக் குறளாகும். மொழியும் செயலும் மனத்தின் வழியனவாதலின் இவ்வாறு இல்லறத்தின் உயர் நிலையினை இடைவிடாதெண்ணி அன்பு பூண்டொழுகும் போது இவள் இல்லறமேயாகின்றாள்: அன்புவடிவமே யாகின்றாள். அந்நிலையில் அவள் உணர்வின்றிச் செய்வனவும் அன்பொடு புணர்ந்த அற ஒழுக்கமாகின்றன. அஃதும் ஒரு சிறந்த தவமாதலின், இததவம் செய்த பெண்களும் வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்துகின்றனர். இவர்களது வாய்மொழியும் மறைமொழியாகப் பயன் தந்து விடுகின்றது. இக்கருத்தினுயர்வினையறியாதார், பண்டியிட்டு வணங்குவ தொன்றிலேயே, மழை பெய்விக்கும் வன்மை வரும் எனக் கனாக்காண்பர்.

துறவு.

இதுநிற்க. திருவள்ளுவனார் ஆண்மக்களுக்குப் புறத்துறவு இன்றியமையாதது அன்று எனக் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றதுபோலப் பெண்மக்களுக்கும் புறத்துறவு வேண்டாம் என இக்குறள் வழியாகக் கூறுகின்றார். கொழுநனோடிருந்தே நீத்

தாராய்த் துறவுநிலைபெற்று, மெய்யுணர்ந்து, மறைமொழிகாட்டு நிறைமொழி மாந்தராது செயற்கரிய செய்யும் பெருமையை அடையலாம் என்றன்றோ இத்திருக்குறள் கூறுகின்றது. இதனால் பெண்களும் மெய்யுணர்வு பெற்ற நீத்தாராது நிலையை அடைதல் கூடுமாதலின் இப்பிறவியிலேயே அவர்கள் வீடு பெறற் குரியார் என்பதும் திருவள்ளுவர் கொள்கை என்க.

முடிவு.

இவ்வளவும் கூறியமையால், பெண் தன்கணவன்வாழும் அளவும் எவ்வகையிலும் அவனுக்கு எத்துறையிலும் எந்நிலையிலும் துணையாகி அவ்வவ்வொழுக்கத்தில் எல்லா உரிமையும் பெற்றுவாழ்வாளென்பதும், பொருளைச்செலவுசெய்வாள் இவளேயாதலின் உண்மையில் இல்லறவொழுக்கம் நடத்துவாள் இவளேஎன்பதும், இவள் அவ்வொழுக்கத்தில் சோர்விலாதிருப்பின் நீத்தார் பெருமையும் வீட்டின்பமும் பெறுவாள்என்பதும், பெண்களது உடலழகினை இறைவனுருவென வழிபடாது இணைவிழைச்சிஒன்று கருதிநயத்தலும் அறம்பொருள் கருதாது விழைந்து அஞ்சி ஏவல்புரிதலும், பழிக்கத்தக்கன என்பதும், பெண்களது மனைமாட்சியே போற்றத்தக்கது என்பதும் நன்கு விளங்குகின்றன.

கூ. அடிமையா வாழ்க்கைத்துணையா?

பொருட்பால்

அறிவியலே அரசியல்.

பொது.

பொருளில் பெண்களுக்கு என்ன உரிமையுண்டு? வாழ்க்கைத்துணை என்று கூறுகின்றமையால் பொருணிலையிலும் பெண்கள் துணையாதல் பெறப்படும். பொருட்பாலில், ஆண், பெண் என்ற வேற்றுமை பாராட்டாமலே திருவள்ளுவர்பொருளின் இயலைக் கூறிப்போகின்றார். ஆண் மேல் வைத்துக் கூறுகின்றார் என்றாலும் பெண்பாலார்க்கும் அவை ஒக்கும் என்பது வெள்ளிடை. கல்வி, கேள்வி, அறிவுடைமை, புல்லறிவாண்மை,பேதமை முதலியவற்றைப் பற்றிக்கூறுகின்றவை பெண்பாலார்க்கும் வேண்டுபவையேயன்றோ? நட்பினைப்பற்றிப்பல தலைப்பின்கீழ்க் கூறுகின்றகொள்கைகள் அவர்களுக்கும் ஏற்றவையாகும். கள்ளுண்ணாமை, சூது, மருந்து முதலியனவும், ஒழிபியல் கூறுகின்ற குடிமை, மானம், பெருமை,சால்பு, பண்பு, நாண், குடிசெயல்வகை என்பனவும், இரவச்சம், நன்றியில் திரு, கயமை என்பனவும்,பெண்மக்களுக்கும் ஒத்தனவற்றையே எடுத்துக்கூறும் தலைப்புகளாகும். அங்கயற் கண்ணியே முதலான பலதமிழரசியர் வாழ்ந்திருத்தலின் அரசியலிலும் அமைச்சியலிலும் பெண்களுக்கும் உரிமையுண்டு எனலாம். ஒற்றராகவும பல பெண்கள் திகழ்ந்தனர் என்பதைச் சாணக்யரது பொருணூலில் காண்கின்றோம். தூதுவராகவும் பெண்கள் விளங்கியதைப் புறநானூற்றின் நின்றும்அறிகின்றோம். அதியமான் அஞ்சி என்ற குறுநிலமன்னன், ஔவை பிராட்டியாரைத் தொண்டைமான் என்ற குறுநிலமன்னனிடம் அனுப்புகின்றான். ஔவையார் அங்குச் சென்றபொழுது தொண்டைமான், தன்பெருமையை விளக்க, ஔவையாரைத்தன் படைக்கலக்

கொட்டிலிற்கு அழைத்துச் செல்கின்றான். அக்கொட்டிலைப்பார்த்த அவ்வையார் என்ன சொல்வார்? அதியமான் படைக்கலத்தினும் அவை உயர்ந்தன என்பதா? தாழ்ந்தன என்பதா? உயர்ந்தன என்றால் தன்னை யனுப்பிய அதியமானைக் காட்டிக் கொடுத்துத் தன்னையே விற்றவர் ஆவர். தாழ்ந்தன என்றால் விருந்தளிப்பானை இகழ்ந்து தூதுவர் செயலை மறந்தவர் ஆவர். இருதலைக்கொள்ளி எறும்புபோல் நின்ற அம்மையார் மிக அழகாக அவ்விருதலையும் தப்பி உயரப் பறந்து பாட்டுலகில் புகுகின்றார். 'அதியமானின் படைக்கலங்கள் தொன்றுதொட்டு ஒப்பின்றிப் போரில் பயின்றுகொண்டே வருதலின் அழகுடையன அல்ல' என்று அதியமானின் படையின் பண்டைப்பெருமையையும், வாகைசூடும் புகழினையும் குறிப்பாகப் புகழ்ந்து, அக்குறிப்பு வெளிப்படையாகத் தோன்றாதபடி 'அவை அழகுடைய அல்ல' என்ற இகழ்ச்சிப்பொருள் வெளித் தோன்றப்பாடுகின்றார். 'தொண்டைமானின் படைக்கலமோ வேண்டியதகுதி எல்லாம் உடையனவாய்ப்புத்தம் புதியனவாய்ப்பொலிகின்றன' என்று அவற்றின் மிகுதியையும் புதுமையையும்பயனையும் புகழ்கின்றார். ஆனால் அப்புகழ்ச்சியினுள்ளேயே, 'போரில் பயன்படுவன என ஒருதலையாகச் சொல்லமுடியாது,' என்பதும், 'அடிப்பட்ட மறவர் குடியிற் பழகியன அல்ல' என்பதும், இகழ்ச்சிக்குறிப்புக்களாக மறைந்து நிற்கின்றன. இவ்விகழ்ச்சிக் குறிப்பும் புகழ்ச்சிக் குறிப்பும் ஒருதலையாகப் பொருள் கொள்ளத்தக்கன அல்ல. கவர்படு பொருளாகவே அவற்றையும் பாடுகின்றார். 'இவன் படைக்கலங்கள் புதியவாய் இருத்தல் இவனைத் துணிந்து எதிர்ப்பார் ஒருவரும் இல்லாமையால்' என்றுஉய்த்துப்பொருள்கொள்ள இடமுள்ளபடியும் பாடுகின்றார்.

இவ்வே,

'பீலியணிந்து மாலை சூட்டிக்
கண்டிரணோன் காழ்திருத்திநெய்யணிந்து
கடியுடை வியனகரவ்வே

அவ்வை

'பகைவர்க்குத்திக் கொடுநுதி சிதைந்து
கொற்றுறைக் குற்றிலமாதோ என்று
முண்டாயிற் பதங் கொடுத்
தில்லாயி னுடனுண்ணு
மில்லோ ரொக்கற்றலைவ
னண்ணலெங்கோமான் வைந்நுதிவேலே'

திணை - பாடாண்டிணை, துறை-வாண்மங்கலம். அவன் (அதியமான)தூதுவிட, தொண்டை மானுழைச் சென்ற அவ்வைக்கு அவன் படைக்கலக்கொட்டில்காட்ட அவர் பாடியது.

"இவைதாம் பீலி அணிபப்பட்டு மாலையைச்சூட்டப்பட்டு, உடலிடந்திரண்ட வலிபகாம்பை அழகுபடச்செய்யப்பட்டு நெய்யிடப்பட்டுக் காவலையுடைய அகன்ற கோயிலிடத்தன. அவைதாம் பகைவரைக் குத்துதலாற் கங்கு நுனியு முரிந்து, கொல்லனது பணிக்களரியாகியகுறிய கொட்டிலிடத்தனவாயின. எந்நாளும், செல்வமுண்டாயின் உணவு கொடுத்து இல்லையாயின் உள்ளதனைப்பலரோடு கூட வுண்ணும் வறியோருடைய சுற்றத்திற்குத்தலைவனாகிய தலைமையையுடைய எம்வேந்தனுடைய கூரியநுனியையுடைய வேல்".

என்பது பழைய உரை. இதனுள் தூதுரைப் பார்க்கு இன்றியமையாத மூன்றெனவள்ளுவர் கூறும் அன்பு, அறிவு, ஆராய்ந்த சொல்வன்மை என்றவற்றைக் காணலாம்.

'தொகச்சொல்லித் தூவாத நீக்கி நகச்சொல்லி
நன்றி பயப்பதாந் தூது'

'கற்றுக் கண்ணஞ்சான் செலச்சொல்லிக் காலத்தால்
தக்கதறிவதாந் தூது.'

'கடனறிந்து காலங் கருதி இடனறிந்
தெண்ணி யுரைப்பான் தலை.'

என்ற குறள்களுக்கு அவ்வையார் பெரும் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றார். அந்நாளைய பொருளியலில், அவையத்தாரே சிறந்து விளங்கினர். அவையத்தாரில் பெண்கள்

அமர்ந்திருந்தனரோ என்று ஆராயும்போது தமிழ்க்கழகத்தாரது நினைவு வருகின்றது. தமிழாராய்ந்த தமிழ்க்கழகத்தார் நாற்பத்தொன்பதின்மரில் வெள்ளி வீதியார் போன்ற தமிழ்மாதரும் வீற்றிருந்தனர் என்பது திருவள்ளுவமாலையில் நின்றும் வெளியாகின்றது. எனவே, அவையினைப்பற்றியும் சொல்வன்மையைப் பற்றியும் கூறுகின்றமை பெண்களுக்கும் அமையும் என்க. பெண்கள், படை எடுத்துச் சென்றனரோ எனின் அங்கயற்கண்ணி முதலானோர் படை எடுத்துச் சென்றமையைப் பழங்கதையில் ஓதுகின்றோம். அஃது அரியதொரு வழக்கமாகும். திருவள்ளுவனார், ஆண்பெண் என்ற இருவர்க்கும் ஒத்த உறுதிப்பாடுகளையே பொருட்பாலில் கூறுவதாலும் அக்காலத்து வழங்கிய கதைகளில் பெண்பாலரும் பொருட்பாலில் கூறப்படும் உறுதிப்பாடுகளைக் கைக்கொண்டொழுகினதாலும் பொருளினும் பெண்களுக்கு எல்லா உரிமையும் உண்டெனப் பொதுவாகக் கூறலாம்.

பண்டை மரபு.

பொதுவாகவன்றிச் சிறப்பாகப்பொருட்பாலை ஊன்றிக் கற்கும் போது, திருவள்ளுவர், பெண்களைப்பற்றி வெளிப்படையாகக் கூறாவிடினும் பண்டைய முறையில் கூறப்படும் பொருட்பாலைப் புதுமுறையில் கூறுகின்றார் என்பது புலனாகின்றது. பெண்பாலாரும் உலகமுன்னேற்றத்திற்காக ஒத்துழைக்கு முறையில் திரித்துக் கூறுகின்றார். பண்டை நாளில் அரசர்க்கு இன்றியமையாதவையாய் அமைந்தனவற்றைப்,

> 'படைகுடிகூழ் அமைச்சு நட்பு அரண் ஆறும்
> உடையானரசருளேறு.'

என்ற குறளில் பழைய மரபின் படியே கூறுகின்றார். பொருட்பாலை அம் முறைபற்றியே பாகுபாடு செய்கின்றனர் என்பது திருவள்ளுவ மாலையில், போக்கியார்பாடிய செய்யுளினின்றும் விளங்குகின்றது.

'அரசிய லவையங் கமைச்சிய லீரைந்
தருவல் லரணிரண் டொன்றொண்கூழ்— இருவியல்
திண்படை நட்புப் பதினேழ் குடிபதின்மூன்
றெண்பொரு ளேழா மிவை.'

ஈதே திருவள்ளுவர் காலத்து வழங்கிய முறையாகும். மணக்குடவர்,

'இதனுள், இறைமாட்சி முதலாக இடுக்கணழியாமை யீறாகக் கூறிய அதிகாரம் 25-ம் பெருமபான்மையும் அரசர்க்குரிய வாதலின் அரசியல் என்றும், அமைச்சு முதலாக அவையஞ்சாமை யீறாகக் கூறிய அதிகாரம் பத்தும் பெரும்பான்மையும் அமைச்சர்க்கு உரிய வாதலின் அமைச்சியல் என்றும், நாடு முதலாகப்படைச்செருக்கு ஈறாகக் கூறிய அதிகாரம்ஐந்தும் பொருட்பகுதியாதலின் பொருளியல் என்றும், நட்பு முதலாகக்கூடாநட்பு ஈறாகக்கூறிய அதிகாரம் ஐந்தும் நட்பின் பகுதியாதலின் நட்பியல் என்றும், பேதைமை முதலாக மருந்தீறாகக் கூறிய அதிகாரம் பன்னிரண்டும் கேட்டிற்குக்காரணமாதலின் துன்பவியல் என்றும், குடிமுதலாகக் கயமையீறாகக் கூறிய அதிகாரம் பதின்மூன்றும் மக்களது இயல்பு கூறுதலின் குடியியல் என்றும், ஆகப் பொருட்பால் கூறிய அதிகாரம் எழுபதுபகுதியாயிற்று'

என்று கூறுகின்றார். பரிமேலழகரோ, பொருட்பாலை அரசியல், அங்க இயல், ஒழிபியல் என்று பாகு பாடு செய்கின்றார். திருவள்ளுவமாலை, திருவள்ளுவர் காலத்ததென வழங்கப்பட்டு வருகின்றமையால் அதில் கூறிய முறையே திருவள்ளுவர் வகுத்த முறை என எண்ண இடமுண்டு. 'திருவள்ளுவ மாலையில் அசரீரி பாடியபாட்டும் காணப்படுவதால் நம்பத்தக்கதல்ல. அன்றியும்,சீத்தலைச் சாத்தனார் என்பவர் சீத்தலை என்னும் ஊரிற் பிறந்தவராதல் பற்றி அப்பெயர் பெற்றிருக்கத் 'தலைக்குத்துத்தீர்வு சாத்தற்கு' என வேறொரு பொருள் அப்பெயர்க்குக் கொள்கின்றது. நாற்பத்தொன்பதின்மர் புலவர் ஒரு காலத்திருந்தவரா

யினும் இடத்திருந்து பாடினார்கள் என்பதற்கு இட அதிகார அடையினைப் பரிமேலழகரோ, மணக்குடவரோ கூறவில்லை. ஆகையால் அந்நூலைப் பின்னாளில் வந்த ஒருவர் எழுதிவிட்டார்' என்பர் ஒருசாரார். ஆனால், அசரீரியின் பாட்டுப் பின்வந்தாரது இடைச்செருகலாகலாம். சீத்தலையிற் பிறந்த சாத்தனார் எழுத்தாணியாற்றலையிற் குத்திக்கொண்டு சீத்தலைச் சாத்தனாராகவும் விளங்கி இருக்கலாம். வரலாற்று நூல் என்றால் எந்த வரலாற்று நூலினைக் கூறுவது? தமிழ்க் கழகத்துப் புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மர் தமிழாராய்ந்தனர் என்ற கதை பண்டை நாள் தொடங்கி நமது தமிழ் நாட்டில் வழங்கி வருகின்றமையால் அது பொய்யாகப் போகவேண்டுவதில்லை. பரிமேலழகர் இவ்வதிகார அடையைக் குறிக்கவில்லை எனின், மணக்குடவர் கூறுகின்ற அதிகார அடையையும் கூறுகின்றிலர். ஆதலின் மணக்குடவர் கூறுகின்ற அடைவு பின்வந்தவர் எழுதிய தென்போமா? ஆதலின் ஐயம் தெளியாமற் போயினும், திருவள்ளுவ மாலையைப் பின்னூல் என ஒரு தலையாகக் கூறுவதற்கில்லை. எனவே திருவள்ளுவமாலையில் கூறிய பல தலைப்புகளின் முறையமைப்பானது பண்டை நாளில் வழங்கிய தொன்றாகும்

படையியலும் அறிவியலும்.

படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண் என்று பண்டையோர் முறை செய்தனர். அமைதி இல்லாத அக்காலத்தில், அரசியல் அனைத்தும் படையியலாக நின்றது. ஆனால் திருவள்ளுவனார் எம்முறையில் அரசியலை அமைத்துள்ளார்? படைமுதலிய எல்லாம், குடிகளாகிய பொதுமக்களின் பொருட்டே எழுந்தன என்பதைவிளக்கிக் குடிகளே பொருட்பாலின் முடிவு என்பதைக் காட்டக் குடியியலை இறுதியில் கூறுகின்றார். படையும், அரணும், கூழும் (பொருள்), பண்டை நாளில் பாராட்டப்பட்டன. ஆனால் அவற்றைக் கொண்டு நாட்டை ஆள்வது மக்களாட்சியல்ல; விலங்கினாட்சியேயாகும். உடல்வன்மை கொண்டு ஆள்வதிலும் உயிர் வன்மை

யாமில்லை அன்றியும் திருவள்ளுவமாலை கூறும். இயற்கை அறிவு வன்மை கொண்டு ஆள்வதே மேலெனும் கொள்கையினராதலின் படை, அரண், சூழ், என்றவற்றை வள்ளுவர் சிறப்பித்துக் கூறவில்லை. தமது பொருட்பாலில் அவற்றிற்கு முதனிலை கொடுத்து ஓதுகின்றிலர். எனினும், உலகம் அறிவுலகமாகவும் அன்புலகமாகவும் மாறிவிடவில்லையாதலின், பகைவர் மேலடர்ந்தெழுந்தால், அவர்களை யடக்க வேணும் படையும், அரணும், சூழும், வேண்டுமன்றோ? அதுபற்றி அவற்றையும் எடுத்தோதுகின்றார். ஆனால், மற்றையவற்றைப் பலபடப்புனைந்துரைத்து வற்புறுத்துவது போலப் படை முதலியவற்றை வற்புறுத்துகின்றார் இல்லை. அரசியலை இருபத்தைந்து தலைப்பின் கீழும், அமைச்சினைப் பத்துத் தலைப்பின் கீழும், நட்பினைப் பதினேழு தலைப்பின் கீழும், குடியினைப் பதின்மூன்று தலைப்பின் கீழும் ஆராய்கின்றவர், அரணை இரண்டு தலைப்பின் கீழும், சூழினை ஒரு தலைப்பின் கீழும், படையை இரண்டு தலைப்பின் கீழுந்தான் ஆராய்கின்றார்.

வள்ளுவரின் புதுமுறை.

படை, அரண், சூழ்.

திருவள்ளுவர், அன்பு வழியாக, மக்களுக்கு அறிவு கொளுத்தி அவர்களுடைய உடன் பாட்டோடும் நாட்டை ஆள்வதனையே உயர்த்திக் கூறுகின்றார். படையே துணையாக ஆளும் ஆட்சியில், பெண்களுக்கு இடம் இல்லை. அறமும், அறிவும், அன்பும், துணையாக ஆளும் ஆட்சியில் பெண்களுக்கு அன்றி வேறெவர்க்குச் சிறப்பான உரிமையுண்டு திருவள்ளுவர் கூறுகின்ற அரசியலும் அன்னதே என்க. பொருளினையும் அருள் வழியும் அன்பு வழியும் நின்று தான் ஈட்டல் வேண்டும் என வற்புறுத்துகின்றார்.

'அருளொடும் அன்பொடும் வாராப் பொருளாக்கம்
புல்லாப் புரள விடல்.'

அருளொடும் அன்பொடும் ஈட்டிய பொருளை, அருளை யும் அன்பையும் வளர்க்கவே சேர்த்தல் வேண்டுமாம்.

'அருளென்னு மன்பீன் குழவி பொருளென்னும்
செல்வச் செவிலியா லுண்டு.'

குடிகளை அன்பு வழியாலும் அறவழியாலும் அறிவு வழியாலுந்தான் ஆளுதல் வேண்டும். அச்சம் காட்டியும் அவாவினை யூட்டியும் ஆண்டால் அவ்வரசியல் கல்லாதாரை யும் கயவரையும் தான் நல்வழிப்படுத்தும். கற்றறிந்த பெரி யார் அதனை வெறுப்பர் என்று கூறுகின்றார்.

'கல்லார்ப் பிணிக்குங் கடுங்கோல்'

என்றும்,

'அச்சமே கீழ்கள தாசாரம் எச்சம்
அவாவுண்டே லுண்டாஞ் சிறிது.'

என்றும் கூறுகின்றமை காண்க எனவே, கல்லா தாரும் கயவரும் அல்லாதாருக்கு அரசன், தான் செய்வதே நல்லதெனை, அறிவு வாயிலாக எடுத்துக் காட்ட, அவர்களும் அன்போடு அதனை உடன்பட, அந்நிலையில் அவர்களோடு ஒன்று வாழ்வதே அரசியலாகும். இவ்வாறு அறிவு வழி யாக எடுத்துக்காட்டி விளக்கக் குடிகளை ஒருங்கு திரட்ட வேண்டும். அவ்வாறு திரட்டப்பட்ட குடிகளின் கூட்ட மோ, அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்த பெருமக்களின் கூட்டமோ அவை எனப் பெயர் பெறும். அவ்வவையினருக்கு நல்ல தறிந்து நன்கெடுத்துரைக்க, அரசனுக்குக் கல்வி கேள்வி வேண்டும். அறிவும் வேண்டும். சொல்வன்மையும் வேண் டும். எனவே, அரசியல் என்பது படையியலாகாது அறி வியலாய போது, அவையியலாக முடிகின்றது. படையின் பெருமையினைக் குறைத்து, அறிவின் பெருமையைப் பெருக் கிய போது, அவ்விடத்தே பெண்களுக்கு இருக்க இடமேற் படுகின்றதன்றோ? அறிவும், கல்வியும், கேள்வியும், சொல்வன் மையுமே சிறந்தன என்று கூறுகின்றார் திருவள்ளுவர். படை, அரண், கூழ், என்றவற்றை விரித்துக் கூறும் போதும், இவ வன்பு வாழ்க்கையினையும் இவ்வறிவு வாழ்க்கையினையும் மறக்

இன்றார் இல்லை. அன்பும் அருளும் வழியாகப் பொருளைத் தேடல் வேண்டும் என்று ஓதுகின்றமை கண்டோம். அரணை நாடு என்றும், அரண் என்றும், பிரித்து ஆராய்கின்றார். நாடு என்பது யாது? தக்காருடையதே நாடு எனப் புனைந்துரைக்கின்றார். கல்லாரும் கயவரும் இல்லாத நாடே நாடு. அறிவுடையவர்கள் நிறைந்த நாடே நாடு. அதனைத் தான் அறிவாலும் அன்பாலும் ஆளுதல் கூடும். மேல் அரணைப் பற்றிக் கூறுகின்றபோதும்,

'எனைமாட்சித் தாகியக் கண்ணும் வினைமாட்சி
யில்லார்க ணில்ல தரண்.'

என்கின்றார். இக்குறளின் உரையில் பரிமேலழகர்,

"வாளாவிருத்தலும் அளவறியாது செய்தலும் ஏலாதது செய்தலுமெல்லாம் அடங்க, 'வினைமாட்சியில்லார்' என்றும், ஏற்றவினையை யளவறிந்து செய்து காவாக்கால் அம்மாட்சிகளாற் பயனின்றி யழியும் என்பார் 'இல்லார்கண்' என்றுங்கூறினார்"

என்று எழுதுகின்றார். அறிவுமாட்சியாகிய வினைமாட்சி இல்லாதபோது அரண் எனை மாட்சித்தாயினும் என்னை! அரசர்க்குச் சிறந்த அரணாவது அறிவேயாகும். அதனைப் பகைவர் கைக்கொள்ளுதல் யாண்டும் இல்லை என்று அறிவு அரண் ஒன்று கட்டுதலை வற்புறுத்துகின்றார்.

'அறிவற்றங் காக்குங் கருவி செறுவார்க்கு
முள்ளழிக்க லாகா வரண்.'

என்பதை நோக்குக.

அரசியல்.

படை, குடி, கூழ், அமைச்சு, நட்பு, அரண், என்ற பண்டை முறையே கூறினாலும், உடனேயே,

'அஞ்சாமை ஈகை அறிவூக்க மிந்நான்கும்
எஞ்சாமை வேந்தற் கியல்பு'

‘தூங்காமை கல்வி துணிவுடைமை இம்மூன்றும்
நீங்கா நிலனாள் பவற்கு.’

என்று தன் கொள்கையை நிலை நாட்டுகின்றார். எனவே, கல்லாமையைக் கடிந்து, கல்வி கேள்விகளாற் சிறந்து, அறிவுடையனாகி, நல்லதும் கெட்டதும் பகுத்துணர்ந்து, ஊக்கத்துடன் குற்றங்கடிந்தொழுகும், ஈரநெஞ்சுள்ள மன்னவனே, மன்னவன் என்பது தோன்ற ‘கல்வி,’ ‘கல்லாமை’ ‘அறிவுடைமை’ ‘குற்றங்கடிதல்’ என்ற தலைப்பின்கீழ்த் தொடக்கத்திலேயே அரசியலை அறிவியலாக ஆராய்கின்றார். படைவலிகூறாது, கல்வியும் அறிவுமே பெருவலியன எனக்கூறுகின்றார். அறிவென்பது, நல்லாரோடு சேர்ந்தபோது நல்லறிவாய் விளங்கியும், கல்லாரோடும் கயவரோடும்கூடியபொழுது தீயறிவாய் மழுங்கியும், வருவதொன்று.

‘மனத்துளது போலக் காட்டி யொருவற்
கினத்துளதாகு மறிவு.’

ஆதலின் ‘பெரியாரைத் துணைக்கொள்க’ என்று உடன்பாட்டாலும் ‘சிற்றினஞ் சேராமை’ என எதிர்மறையானும் கூறி, முடிவில் அறிவு வளர்ச்சியிலேயே கண்ணும் கருத்துமாகப் பாடுகின்றார். பெரியார் ஆவார் யார்? அறனறிந்து மூத்த அறிவுடையோரே பெரியார். அவர் கேண்மைத் திறனறிந்து தேர்ந்து கொளல் வேண்டும் மேற்சென்று அரசனது வினைமாட்சியை ஓதுகின்றவர், அச்செயல்களை அறிவொடு புணர்த்தியே ஓதுகின்றார். தெரிந்து செயல்வகை, வலி அறிதல், காலம் அறிதல், இடனறிதல், தெரிந்துதெளிதல் தெரிந்து வினையாடல், பொச்சாவாமை, என்ற தலைப்புகளில் தெரிதல் அறிதல், தெளிதல், பொச்சாவாமை, எனவரும் சொற்களைக்காண்க. தாஅனுட்டித்தனது நிறுத்தலாகஇவ்வாறு அறிவினை வற்புறுத்துகின்றார். செங்கோன்மை,கூறுகின்றபோதும் அரசனிருப்பது குடிகளுக்காகவே ஆதலின், அவர்கள் மாட்டு அருள் செய்தல் வேண்டும் என வற்புறுத்துகின்றார்.

'வானோக்கி வாழும் உலகெல்லா மன்னவன்
கோனோக்கி வாழும் குடி.'

அக்குடிகளை அவையிற் கூட்டித், தான் செய்வதே அறம் என்பதை அவர்களுக்கு அறிவுவழியாக எடுத்துக் காட்டி, அவர்களையும் தன்னுடன் ஒருங்கு சேர்த்தல் வேண்டும். ஈதே குடிதழுவிக் கோலோச்சுதலாகும்.

'குடிதழீஇக் கோலோச்சு மாநில மன்ன
னடிதழீஇ நிற்கு முலகு.'

அவ்வரசன் தான் நினைத்தபடி தனக்கு வேண்டியவர்களுக்கு ஒருவழியும், பிறருக்கு ஒருவழியுமாக, மனம்போனபடி ஆளாது, நடுவுநிலைமையில் நின்று அறிவாராய்ச்சி வழியே ஆளுதல் வேண்டும்.

'ஓர்ந்துகண் ணோடா திறைபுரிந்தி யார்மாட்டுந்
தேர்ந்துசெய் வஃதே முறை.'

ஆகலின், படைவலியினால் மன்னவன் இறுமாந்து போகாது, இவ்வாறு அன்பும், அறனும், அருளும், அறிவும், துணையாக ஆளுதல் வேண்டும்.

'வேலன்று வென்றி தருவது மன்னன்
கோலதூஉங் கோடா தெனின்.'

மேல் எதிர்மறையால் இதனை வற்புறுத்துகின்றார். படைச் செருக்கால் உலகை வருத்துதலை, இழித்துரைக்கப் புகுந்து, கொடுங்கோன்மை, வெருவந்த செய்யாமை என்ற இரண்டுதலைப்பின் கீழ் இதனை ஆராயப் புகுகின்றார். அங்கும் அருளை வற்புறுத்துகின்றார்.

'துளியின்மை ஞாலத்திற் கெற்றற்றே வேந்தன்
அளியின்மை வாழு முயிர்க்கு.'

மேலே, வெருவந்த செய்யாமையில் 'கல்லார்ப் பிணிக்குங் கடுங்கோல்' என உறுதிகூறுகின்றார் எனவே கற்றவர்ப் பிணிப்பது அறிவும், அறமும், அன்புமே, என்க.

'கடுஞ்சொல்லன் கண்ணில னாயி னெடுஞ்செல்வம்
நீடின்றி யாங்கே கெடும்.'

ஆனால், குற்றம் செய்வாரை ஒறுத்தலானது பயிர்க்குக் களை கட்டலைப்போலாக்கும் அங்கும் 'கடிதோச்சி மெல்ல எறிக.' என்கின்றார். அரசியல் அன்பியலுமாதலைச் சுற்றந்தழாஅல், கண்ணோட்டம் என்ற தலைப்பின் கீழ்க் காட்டுகின்றார். ஒற்றும், அறிவினைப் பெருக்கவே வேண்டற்பாலது. எல்லார்க்கு நிகழ்பவை எஞ்ஞான்றும் வல்லதறிதல் வேந்தன்தொழிலாகும். எக்காலத்தும் ஒத்தியல் பொருளை நூலால் அறிகின்றோம்.

'ஒற்று முரைசான்ற நூலும் இவை யிரண்டும்
தெற்றென்க மன்னவன் கண்.'

உலகம் உயர் நிலைபாகிய அறிவு நிலையை எய்தவில்லை யாதலால் ஒற்றும் கூறுகின்றார் வள்ளுவர். இப் பெரியோர் உயர்நிலையை அறிந்திருந்து வற்புறுத்தினாலும், உலகநிலையை அறியாது கண்மூடித் தவங்கிடப்பவர் அல்லர். உயர்நிலை ஒன்றே கூறி உலகநிலை கூறாதுவிட்டால், கயவரும் கல்லாரும் பகைவரும் எழுந்து உலகத்தை அழித்தே விடுவர். ஊக்கம், துணிவுடைமை தூங்காமை என்ற அரசனுக்குக் கூறியபண்புகளை உடன்பாட்டானும் எதிர்மறைபானும், ஊக்கமுடைமை, மடியின்மை, ஆள் வினையுடைமை, இடுக்கணழியாமை, என்ற தலைப்பின்கீழ் ஓதுகின்றார். ஈண்டும் உடலுரத்தால் ஆள்வினை உடையாரைப் புகழ்கின்றாரில்லை. அறிவறிந்தாள் வினையுடைமையே சிறந்ததெனக் கொள்கின்றார்.

'பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன் றறிவறிந்
தாள்வினை யின்மை பழி.'

எனவே படையாற் பொலிபவன் அரசனல்லன்; அறிவாற் பெரியவனே அரசன். போர்புரியும் ஆற்றலிலாதவர்களும் பொருட்பாலில் இடம் பெற்று அரசியலை நடாத்தவேண்டியே அறிவையும் அருளையும் வற்புறுத்துகின்றார் திருவள்ளுவர். இப்பெரியார் கூறுகின்ற அரசியல் ஒருவனைப்பற்றியதே எனி

னும், அவருடையகொள்கைகள், ஒருவனாட்சிக்கும், சிலராட்சிக்கும், பலராட்சிக்கும், பொருந்தும். குடியரசிலும் இக்கொள்கைகளே வேண்டப்படுவன என்க.

அமைச்சியல்.

மேலே, அமைச்சு என்பதைப்பற்றிக் கூறுகின்றார். அமைச்சர் ஆவார் யார்?'அறனறிந்தான்றமைந்தசொல்லார்', 'மதிநுட்ட நூலுடையார்', 'சொல்லும் வல்லவர்', என்று இவ்வகையால் அவர்களது அறிவினையும், சொல்வன்மையையும், பாராட்டுகின்றார். அறிவின்பால் இவர் வைத்த அழுத்தமான பற்றினை, 'அறிகொன்றறியான்' என வரும் சொற்றொடர் விளக்குகின்றது. அமைச்சர் புகட்டும் அறிவுநிறைந்த சொற்களைக் கேளாத அரசன், அறிவினைக் கொல்கின்றான் எனப் புனைந்துரைக்கின்றார். இதனாலும், திருவள்ளுவரது அரசியல் அறிவொன்றினாலேயே ஆய தென்பது தெளிவாகவில்லையா? அறிவுடம்படுத்தி ஆள்வதே ஆட்சியாதலின், சொல்வன்மையும் அமைச்சுக்கு வேண்டியதேயாகும். அமைச்சர் குழுவில்விளங்கும் அரசனிடத்தும், அவையத்தாரிடத்தும், சொல்வன்மையே பயன் தருவதொன்றாம். மன்னரைச் சேர்ந்தொழுகலையும், குறிப்பறிந்தொழுகலையும், அறியவேண்டுவதுபோல அவையறிதலையும், அவை அஞ்சாமையையும், அமைச்சன் உணர வேண்டும். அறிஞரை ஒருங்குகூட்டி, அரசன் எண்ணிய நற்றொழிலை அவ்வறிஞர்களுக்கு விளக்கி, அவர்கள் கூறுகின்ற அறிவுரைகளைப்பயன்படுத்திக் கொண்டு, அவற்றின் வழியே அத்தொழிலைச்சீர்திருத்தியமைத்து, அரசனறிவையும் குடிகளின் அறிவையும் உடம்படுத்தி ஆளும் ஆட்சியே, வள்ளுவர் கூறும் அரசியல் ஆகும். அவையத்திற்கு வள்ளுவர் கொடுத்த பெருமைபோல, வேறெவரும் கொடுக்கவில்லை. மக்களைப்பெற்றோர் எல்லாம், தம்பிள்ளையை அவையத்துமுந்தியிருக்கச்செய்ய வேண்டுமென்கிறார். தாயோ தன் மகன் அவையத்தில் சான்றோனாதல் கேட்டு மகிழ்க என்கிறார். அவையத்தின் பெருமையை வற்புறுத்துவதால் அன்றோ

அரசியல் அறிவியலாகின்றது; குடியரசாகின்றது. பின்னர், வினைத்தூய்மை, வினைத்திட்பம், வினைசெயல்வகை, என்ற இவற்றைக் கூறுகின்றவர், வினையினை அறிவால் ஆராய்ந்து பார்த்துச் செய்தல் வேண்டும் என வற்புறுத்துகின்றார். 'சூழ்ச்சி முடிவே துணிவெய்தல்' என்றும், 'நோக்கிச்செயல்' என்றும், 'பார்த்துச்செயல்' என்றும், பன்முறையும் கூறுகின்றார். தன்னுடைய விருப்பு வெறுப்பிற்கு அடிமையாகி வினைசெய்தல், அரசியலும் அமைச்சியலும் அன்று. குடிகளைக்காத்தலே அரசியலாதலின், அம்மக்களின் நன்மை யொன்றே கருதி எடுத்த வேலையில் வெற்றி வரும் வழியை யறிந்து, நாட்டிலுள்ளார் தீமை எய்யாதவாறு, வினைசெய்தல் வேண்டும். தூதும் வேண்டுமன்றோ! தூதுக்கு அன்பும் அறிவும் ஆராய்ந்த சொல்வன்மையுமே இன்றி யமையாதன.

> 'அன்பறி வாராய்ந்த சொல்வன்மை தூதுரைப்பார்க்
> கின்றி யமையாத மூன்று.'

நூலோருள் நூல்வல்லனாகுதல் அவன் பண்பு. கற்றுக் கண்ணஞ்சானாய்க் கடனறிந்து, காலங்கருதி, இடனறிந்து எண்ணியுரைத்து, இறுதிபயப்பினும் எஞ்சாதிறைவற்கு உறுதி பயத்தல், அவன் தொழில். விடுமாற்றம் வேந்தர்க் குரைக்கையில், வடுமாற்றம் வாய்சோராதவனாய்த், தொகச்சொல்லித் தூவாதநீக்கி நகச்சொல்லி நன்றிபயக்கும் சொல்வன்மையுடையனாதலே, அத்தொழில் செய்யும் முறைபாம். தூய்மை, துணைமை, துணிவுடைமை, வாய்மை, அன்புடைமை, ஆன்ற குடிப்பிறத்தல், வேந்தவாம் பண்புடைமை, என்ற இவற்றால் சிறந்தோனாய் விளங்குபவனே தூதாதற்கு உரியான். இவ்வுயர் நிலையைக் கூறுகின்றவர், உலக நிலையை மறக்கின்றலர். உலகம் இப்போதிருக்கின்ற நிலையில் உருவத்தையே பெரிதும் நோக்கி அதற்கு அடிமையாகின்றது. ஆதலின்,

> 'அறிவுரு வாராய்ந்த கல்வியிம் மூன்றன்
> செறிவுடையான் செல்க வினைக்கு'

என அவர்களுக்குத்தான் வழி விடுகின்றார்.

நட்பியல்.

மேலே, நட்பியலில், 'யாரை நட்பினராகக் கொள்ளுதல் வேண்டும்,' 'யாரை நட்பினராகக் கொள்ளுதல் கூடாது;' 'யாரைப் பகைக்கலாம், யாரைப் பகைத்தல் கூடாது'; என்பனவற்றை ஆராய்ந்து கூறுகின்றார். நட்பு என்ற தலைப்பின் கீழ், 'அறிவுடைய நீரவர் கேண்மையே வேண்டுவது' என்றும், 'அறிவின்பொருத்தமே நட்பு';என்றும்;விளக்கிக்காட்டுகின்றார்.

'புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான்
நட்பாங் கிழமை தரும்.'

'நிறைநீர நீரவர் கேண்மை பிறைமதிப்
பின்னீர பேதையார் நட்பு.'

அறிவுப் பொருத்தமும் உள்ளப் பொருத்தமுமேநட்பு. ஆதலின்,

'முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்
தகநக நட்பது நட்பு'

நட்பாராய்தல் என்ற தலைப்பின் கீழ், அறிவில்லாத பேதை ரை நட்டலே விடப் பெருங் கேடில்லை என்றும். அவர் நட்பை விடுதலினும் ஆக்கம்பிறி தொன்றில்லை என்றும் கூறுகின்றார்.

'ஊதியம் என்ப தொருவற்குப் பேதையார்
கேண்மை ஒரீஇ விடல்.'

பழைமை, தீ நட்பு, கூடா நட்பு என்பனவற்றிலும்இவ் வாறே அறிவினை வற்புறுத்திக் கூறியபின், பேதைமை, புல்லறிவாண்மை என்பனவற்றை ஓதி, அறிவின்மையை இகழ்கின்றார். பேதைமையாவது யாது?

'ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப்
பேதையில் பேதையா ரில்.'

புல்லறிவாண்மை என்ற தலைப்பின் கீழ் அறிவின்மையே 'இன்மையுளின்மை' என்கின்றார்.

'எவவுஞ் செய்கலான் தான்தேறான் அவ்வுயிர்
போஒம் அளவுமோர் நோய்.'

என இத்தகையாரையே பழிக்கின்றார். பின்னர், நட்பியலை எதிர் மறையான் ஆராயத்தொடங்கி, இகல், பகைமாட்சி, பகைத்திறந்தெரிதல், உட்பகை, என்று வகை செய்கின்றார். அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு, ஊக்கம், என்ற பண்புகள் உடையவனே அரசன் என அரசியலின் தொடக்கத்தில் கூறுகின்றனரன்றோ? அதன்மறுதலையை இங்குக் கூறி அறிவு முதலிய இல்லாதவனே, பகைவரால் எளிதில் அழிக்கப்படுவான் என எடுத்துக்காட்டுகின்றார். அரசியலில் உடன்பாட்டால் வற்புறுத்திய கொள்கையையே இங்கு எதிர்மறையால் வற்புறுத்துகின்றார்.

'அஞ்சும் அறியான் அமைவிலன் ஈகலான்
தஞ்சம் எளியன் பகைக்கு.'

எனவருதல் காண்க. 'அறிவிலா தானையும் கல்லாதானையும் எளிதில் வெல்லலாம்; அவ்வாறு எளிதில் வெல்லக்கூடியவனை வெல்லாதிருக்கும் அரசனின் புகழும் புகழோ?' என அழகுபடக் கூறித் தங்கொள்கைக் கேற்ப அறிவினை வற்புறுத்துகின்றார்.

'அறிவிலார் தாந்தம்மைப் பீழிக்கும் பீழை
செறுவார்க்கும் செய்த லரிது.'

என்று புல்லறிவாண்மையிற் கூறுகின்றதோடு,

'கல்லான் வெகுளும் சிறுபொருள் எஞ்ஞான்றும்
ஒல்லானை ஒல்லா தொலகு'

என்று கூறுகின்றதனையும் ஒன்று சேர்த்து ஓதல்வேண்டும். ஈகைவடிவாய அன்பினையும், கல்வி வடிவாய அறிவினையும், இவ்வாறு புகழ்தல் போலச் சொல்வன்மையை ஈண்டும் புகழ்கின்றார். படையிற் சிறந்த வில்லேருழவரைப் பகைத்

தாலும் பகைக்கலாம்; அவையத்தாரையும் உலகத்தினரையும் தம் வழியே திருப்பிக் கொள்ளும் சொல்லேருழவர் பகை எந்நாளும் வேண்டற் பாற்றன்று என்று கூறுகின்றார்.

'வில்லே ருழவர் பகைகொளினுங் கொள்ளற்க
சொல்லே ருழவர் பகை.'

எனவே திருவள்ளுவர் கொள்கையின்படி, வில்லேருழவரது படையினும், சொல்லேருழவரது அறிவே அரசியலுக்கு வேண்டியது என்பதாயிற்று. பெரியாரைப் பிழையாமை என்பதிலும் அறிவுடையாரது பகை வேண்டற்பாலதன்றென அறிவுறுத்துகின்றார்.

'ஏந்திய கொள்கையார் சீறி னிடைமுரிந்து
வேந்தனும் வேந்து கெடும்.'

வேந்தனையும் வேந்தினையும் வேறு பிரித்த நுண்மைபாராட்டத்தக்கது.

துன்பவியல்

பெண்வழிச் சேறல், வரைவின் மகளிர், கள்ளுண்ணாமை, சூது, மருந்து, என்ற தலைப்பின் கீழ்ப் பெண்மை விழைந்தேவல் செய்தலையும், பொருட் பொருளார் பொய்ம்மை முயக்கையும், கள்ளையும், சூதையும், மீதூண் விரும்பலையும் பழிக்கின்றார். அவை, அறிவை அழித்து விடுகின்றன என்றும், அவை அறிவுடையார் செய்கை அன்று என்றும் தான் காட்டிப்பழிக்கின்றார்.

'எண்சேர்ந்த நெஞ்சத் திடனுடையார்க் கெஞ்ஞான்றும்
பெண்சேர்ந்தாம் பேதைமை யில்.'

எனப் பெண்வழிச் சேறலையும்,

'ஆயு மறிவின ரல்லார்க் கணங்கென்ப
மாய மகளிர் முயக்கு.'

'பொதுநலத்தார் புன்னலந்தோயார் மதிநலத்தின்
மாண்ட அறிவி னவர்.'

'பொருட் பொருளார் புன்னலந்தோயார் அருட்பொரு
ளாய மறிவி னவர்.'

என்று வரைவின் மகளிரையும்,

'களித்தறியேன் என்பது கைவிடுக நெஞ்சத்
தொளித்ததூஉ மாங்கே தரும்.'

'கையறி யாமை யுடைத்தே பொருள்கொடுத்து
மெய்யறி யாமை கொளல்.'

எனக் கள்ளுண்டலையும்

'உடைசெல்வ மூணொளி கல்வி யென்றைந்து
மடையாவா மாயங்கொளின்.'

எனச் சூதினையும், அறிவின் மேல்வைத்தே பழித்துக் கூறுகின்றார்.

உடன்கட்டையேறல்.

மேலே, சாவை நோக்கித் தவங்கிடப்பாரைக் குறிப்பாய இகழ்கின்றார். உடம்பு பெற்றது சாதற்கன்றாதலின் நெடிது நாள் வாழ்ந்து அறம், பொருள், இன்பம், வீடு அடையவேண்டும் என அறிவுறுத்துகிறார்.

'அற்றா லளவறிந் துண்க அஃதுடம்பு
பெற்றா னெடிதுய்க்கு மாறு.'

எனல் காண்க. உறுதிப் பொருள்களைப்பெற, நோயின்றி வாழவேண்டுமாயின், மீதூண் விரும்பாது மருந்து நூல் கற்றறிய வேண்டுமென்கிறார்.

'உற்றா னளவும் பிணியளவுங் காலமும்
கற்றான் கருதிச் செயல்.'

என இங்கும் கல்வியையே குறிக்கின்றார். பிறர் வற்புறுத்தலால் உடன்கட்டை யேறுதல் போன்றவற்றை நெடிதுய்க்குமாறு கூறும் திருவள்ளுவர் பழிப்பர் எனச் சொல்லவும் வேண்டுமோ.

குடியியல்.

மேலே, குடியியலில், நல்குரவு, இரவு, இரவச்சம், நன்றியில்செல்வம், குடி செயல்வகை, உழவு என்ற தலைப்பின் கீழ்ப் பொருளின் இன்றியமையாமையையும், பொருள்வந்த போது இரவலரைக்காக்க வேண்டுதலையும், பொருளைத்தேடி உழவு முதலியனவற்றில் உழைக்க வேண்டுவதினையும் வற்புறுத்துகின்றார். குடிகள் அனைவரும், கல்வி கேள்வி உடையவராய், அற ஒழுக்கம் பூண்ட சான்றோராய்த் திகழ்தல் வேண்டும் என வற்புறுத்துகின்றார். உலகினர் அனைவரும் அவையத்தில் வீற்றிருக்கத்தக்க சான்றோராயபோது தான், இவர் கூறும் அறிவியலான அரசியல் நிலைபெறும். அவ்வரசியல் நடத்தும் அறிஞர்க்கரசனும், தன்படையை ஒழித்து, வாழ்தல்கூடும். எனவே, குடி, மானம், பெருமை, சான்றாண்மை, பண்புடைமை, நாணுடைமை, என்று உடன்பாட்டு முகத்தால் அறமும், அறிவும், அன்பும், உடைய குடிகளைப் புகழ்கின்றார். பின்னர், எதிர்மறைமுகத்தால் கயவரை இகழ்கின்றார். அவர்களன்றோ அறிவுவழி ஒழுகாது அச்சத்தின் வழியும் அவாவின்வழியும் ஒழுகிப் படைக்கும் வில்லேருழவற்கும் பிழைப்புத் தேடிவைத்துத் திருவள்ளுவர் புனைந்துரைக்கும் அறிவியலாகிய அரசியலை அழிப்பவர்.

'அச்சமே கீழ்கள தாசாரம் எச்சம்
அவாவுண்டே லுண்டாம் சிறிது.'

என்ற குறளைப் பன்முறையும் ஓதினோம் அன்றோ. எனவே, அறத்துப்பாவில் அன்பினை அடிப்படையாக அமைத்தது போலப் பொருட்பாலில் அறிவினை யடிப்படையாக அமைக்கின்றார் வள்ளுவர். உயிர்க்குயிராய் இருந்த படையினையும் படைக்கலத்தையும் அணிகலமாக்கி விடுகின்றார்.

முடிவு.

படை, அரண், சூழ், என்றவற்றை ஆராயும்போதும் அறிவே பெரும்படை என்றும், அறிவே பேரரண் என்றும், அறிவே பெரும்பொருள், என்றும் நிலைநாட்டுகின்றார். அரச

னுக்கும் அமைச்சருக்குப், நட்பினருக்கும் குடிகளுக்குப் அறிவே சிறந்தபொருள் எனப் பலவகையாலும் தாம் ஆராய்ந்த கட்டிய முடிவினைப் பலபடப்புனைந்துரைத்து வற்புறுத்துகின்றார் வள்ளுவனார்! உடல்வலம் கொண்டு உலகை ஆளும்போது, பெண்கள் போர்புரிய வருவதில்லையாதலின், அவர்கள் பொருளியலில் கலந்து நின்று உதவ இடமில்லாமற் போய் விடும். அரசியலைத் திருவள்ளுவர் திருத்தியமைத்தது போல அன்போடும், அறத்தோடும் விளங்கும் அறிவியலாக அதனை மாற்றியமைத்தால், பெண்களுக்கும் அங்கு இடமுண்டு அன்றோ? ஆனால், இருபது நூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே கூறிய அவ்வறிவியல், இன்றேனும் இவ்வுலகில் வந்துளதா? என்று வருமோ? இறைவனே அறிவான்?

எ. பெண்பிறவி இழிபிறவியா?

பெண்குழவி.

மேலே நாம் ஆராய நிற்பது, 'பெண்பிறவியே இழி பிறவி' என்ற கொள்கை ஒன்றேயாகும். இது வரையிலும் உயர்ந் தநிலையில் வைத்துப் பெண்களைப் புனைந்துரைக்கின்ற திரு வள்ளுவர், பெண்களின் பிறவியை இழிந்த பிறவி என எந்த வாயால் கூறுவார். ஒரு சிலர், 'வள்ளுவர் ஆண்குழவியைத் தான் குழவி என்று கருதினார்; பெண் குழவியை அந்தோ குழவியாகவும் கருதவில்லையே' என இரங்குவர். 'ஆதலினாலன்றோ புதல்வரைப் பெறுதல் என்று தலைப்பிடுகின்றார்' என்று எடுத்துக்காட்டுவர். பின்னும்,

> 'பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த
> மக்கட் பேறல்ல பிற.'

என்ற குறளுக்கு இவ்வழியே யன்றோ பரிமேலழகரும் உரை காண்கின்றனர் என அவர் உரையை ஓர் ஊன்று கோலாகக் கொள்வர். ஆனால், அறிவறிந்த மக்கள் என்பதனை முன்னரே ஆராய்ந்து, ஆண் குழவி பெண்குழவி என்ற இரண்டையும் அத்தொடர் குறிக்கும் என நம்மளவில் முடிவு கட்டினமையால், 'பெண்பிள்ளை பெறுவதும் பெரும் பேறே' எனல் திருவள்ளுவர் கொள்கை என்பது ஒருதலை. புதல்வரைப் பெறுதல் என்ற தலைப்பினைப் பற்றி ஒருதலையாக அன்னோர் கூறுவதுபோல ஒன்றும் கூறமுடியாது புதல்வர் என்ற சொல், புதல்வனையும் புதல்வியையும் குறிக்கும் பலர் பாற் சொல் ஆதலின், பெண்குழவியைத் திருவள்ளுவர் 'யாண்டு இழித்துரைத்தனர்?' என வினவுவர் ஒரு சாரார். மற்றொருசாரார், புதல்வர் என்ற சொல்லை திருவள்ளுவர் நூலில் பயின்று வரவில்லை என்பதனையும், 'மக்கட் பேறு' என்ற தொடரே 'பெறுமவற்றுள்' என்ற குறளினும்,

> 'மங்கல மென்ப மனைமாட்சி மற்றதன்
> நன்கல மென்பமக்கட் பேறு.'

என்ற குறளினும் பயின்று வருகின்றது என்பதனையும், மக்கள் என்ற சொல்லையே யாண்டும் வள்ளுவர் பயன்படுத்துகின்றார் என்பதனையும், வற்புறுத்துகின்றனர் திருவள்ளுவர் கூறுகின்ற மற்றைய தலைப்புகள், தொரைச் சொற்புணர்ந்து வரும் செறிவெனும் பண்போடு திகழப்'புதல்வரைப்பெறுதல்' என்பது உரை நடைபோல நெகிழ்ந்து ஒலித்தலை எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். சிற்சில ஏடுகளில் மக்கட் பேறென்றே இத் தலைப்புக்காணப்படுகின்றதாம். எனவே,புதல்வரைப்பெறுதல் என்பது,'மக்கட்பேறு' என்ற அத்தலைப்புக்கு உரையாளர்கள் எழுதிய விளக்கமாதல் வேண்டும் என்றும், ஏடெழுதுவார் விளக்கத்தினை முன்னும், தலைப்பினைப்பின்னும், எழுதவே, விளக்கமே தலைப்பாக எங்கும் பரவியதென்றும், முடிவுகட்டுகின்றனர். தலைப்பு எவ்வாறாயினும், அவருடைய குறட் பாக்களில் காணக்கிடக்கும் தொடர் 'மக்கட்பேறே' ஆதலின் பெண்ணுக்கும் ஆணுக்கும் வேற்றுமை பாராட்டுகின்றார் என்பது எவ்வகையாலும் பொருந்தாது என்க.

ஆண்மேல்வைத்துக்கூறல்.

சில குறள்கள், மக்கள் நலத்தை ஆண்பால் மேல் வைத்துக் கூறுகின்றனவேனும்,அவை பெண்பாலார்க்கும் பொருந்தும் என்க. சான்றோன் எனக்கேட்ட தாயும் இன்புறுவாள். சான்றோள் எனக் கேட்ட தாயும் இன்புறுவாள்.

'தம்மிற்றம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது.'

என்ற இடத்தில் மக்கள் என்று பொதுப்படக்கூறுகின்றார் வள்ளுவர். பரிமேலழகரும் பொதுப்படவே உரை கூறுகின்றார். இக்குறளில் கூறியபடி அறிவுடையோர் இன்புறுவது கண்டன்றோ "ஈன்ற பொழுதில்" என்ற குறளில் தாய் இன்புறுகின்றாள். ஆதலின் சான்றாள் எனக் கேட்ட தாய் இன்புறுவது பரிமேலழகர்க்கும் உடன்பாடே என்க.

அன்றியும்

‘குழலினிது யாழினி தென்பதம் மக்கள்
மழலைச்சொல் கேளா தவர்.’

‘அமிழ்தினு மாற்ற இனிதே தம்மக்கள்
சிறுகை யளாவிய கூழ்.’

என்ற குறட்பாக்கள் ஆணுக்குத் தான் பொருந்தும் என்போமா; பெண்ணுக்குத்தான் பொருந்தும் என்போமா!

அறிவுடையநம்பி.

இக்குறளைஒட்டிப்பாடிய பாண்டியன் அறிவுடைய நம்பியும் பொதுவாகவே பாடுகின்றான்.

‘படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோ டுண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்து
நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதிர்த்து
மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லைத் தாம்வாழு நாளே’

என வருதல் காண்க.

புகழேந்தி.

பின் வந்த புகழேந்தியார் நளனுக்குப்பிறந்த ஆண் குழவி பெண்குழவி என்ற இருகுழவியினைப் பற்றிப்பாடும் பொழுது, இக்குறட்பாக்கள் இருபாலார்க்கும் பொது என உட்கொண்டு,

‘பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனுமற்
றென்னுடைய ரேனு முடையரோ—இன்னடிசிற்
புக்களையுந் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
மக்களையிங் கில்லா தவர்’

'சொன்ன கலையின் துறையனைத்துந் தோய்ந்தாலும்
என்ன பயனுடைத்தா மின்முகத்து—முன்னங்
குறுகுதலைக் கிண்கிணிக்காற் கோமக்கள் பால்வாய்ச்
சிறுகுதலை கேளாச் செவி.'

எனத்திருவள்ளுவரது கருத்தைப் பொன்னே போலப் பொதிந்து வைத்துத் தேனென இனிக்கப்பாடுகின்றார். புகழேந்தியார், இங்கும் மக்கள் எனப்பொதுவாகத்தான் கூறுகின்றார்; பிள்ளை பெற்றதைக் கூறுகையிலும் 'ஈன்றாள் குழவி இரண்டு' என்று தான் பாடுகின்றார். பின், அவர் பாட்டுப் பெண் குழவிக்கும் ஏற்புடைத்தாவது எங்ஙனம்? பின்னே, கலி நீங்கு காண்டத்தில் தமயந்தியின் தந்தையூருக்கு அவளது இரண்டாவது திருமணத்திற்காக (நளன்மடையனாய்) வந்தபோது அவனை நளனென்றறியுமாறு தன்மக்களை அவனிடம், தமயந்தி அனுப்புகின்ற செய்தியைப்பாடுகின்ற இடத்தில் விளக்குகின்றார்.

'கோதை நெடுவேற் குமரனையுந் தங்கையையும்
ஆதி யரச னருகாகப்—போத
விளையாட விட்டவன்றன் மேற்செயனு டென்றாள்
வளையாடுங் கையாண் மதித்து.'

பின், அவர்களைக்கண்டு அரசன் அழுதுநின்றதைக் கேட்ட தமயந்தி, படும்பாட்டைப்பாடும் போதும் நளனுக்கு ஒரு பெண்ணும் ஓர் ஆண்குழவியும் இருந்தனர் என்பதை விளக்குகின்றார்.

'கொற்றக் குமரனையுங் கோதையையுந் தான்கண்டு
மற்றவன்று னுங்குரைத்த வாசகத்தை-முற்று
மொழிந்தார்கள் மாற்ற மொழியாத முன்னே
அழிந்தாள் விழுந்தாள் அழுது.'

என்பதும் காண்க. உணர்விவ்வல்ல பெரும்பாவாணர் எல்லாம் திருவள்ளுவர் மக்களைப் பற்றிப் புனைந்துரைக்கின்ற பாடல்கள் பெண் குழந்தைகளுக்கும் ஏற்றன, என்றே அவற்றிற்குப் பொருள் கொள்கின்றனர் என்பது வெள்ளிடை.

ஆண்மையும் பெண்மையும்.

மற்றோர் குறளை எடுத்துக்காட்டி மருளுவார் ஒரு சிலர்.

> ‘பெண்ணேவல் செய்தொழுகும் ஆண்மையில் நாணுடைப்
> பெண்ணே பெருமை தரும்.’

என்ற குறளில் பெண்ணை இழித்துக் கூறும் குறிப்பில்லையோ? ‘ஆண்பிறவியே உயரியது, பெண்பிறவியே இழிந்தது. எனவே பெண்ணை ஆண் ஆளுதல் வேண்டும். ஆனால் பெண்ணேவல் செய்தொழுகும் ஆண்மகன், பெண்ணையாளும் பெருமையின்றி இழிவடைந்தமையால், அவனது ஆண்மையைவிடப் பெண்மையே பெருமையுடையது’. ஈதே இக்குறளின் பொருளென்பர். ‘பெண்வழிச்சேறல்’ என்பதற்கு, ‘பெண்களின் உயிர்ப்பண்புகளை நாடி அறவழியே செல்லாது இணைவிழைச்சியே விழைந்து கண்மூடி அவர்களது உடற்பண்பாகிய பெண்மை ஒன்றினையே விரும்பிச் செல்லுதல்’ என்பதே பொருள் எனக்கண்டோம். ஆதலின் அவ்விடத்தில் ஆளுதலும், அடிமையாதலும இல்லை என்க. பெண்ணேவல் செய்பவன், அறமல்லன செல்தலினாலன்றோ இகழப்படுகின்றான். இவன் அறமல்லன செய்தல் எதனாலோ? பெண்மைக் கடிமையாய்ப் பெருமையை மறந்து அவள் காலால் இட்டவேலையைத் தலையால் செய்தலினாலன்றோ? ‘இவன் அறமல்லன புரிந்தொழுகுதல் அவளேவலால் ஆதலின், அவற்றைச்செய்யத்தூண்டும் அவளன்றோ இவனினும் கொடியவள்’ என்ற ஐயம் எழுகின்றது. இவ்வாறு பிறர்மேல் பழி ஏற்றிப் போவதைத் தடுக்கின்றார் வள்ளுவர். இவன் கொடியன்; அவள் அத்துணை இழிவுடையவள் அல்லள் என்கின்றார். தனக்கு வேண்டுவன அறமல்லன என்றறிந்தபோது அவற்றைத் தானே செய்ய அவள் முந்துவதில்லையன்றோ! அவளது நாணம் அவளைத் தடுக்கின்றது. ஆனால், தன் மணாளனைக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கின்றாள். அவளோ, தனது நாணை மறவாதிருக்க, இவன் தனது நாணை மறந்து அவளோ

வல் செய்தொழுகுகின்றான். ஆகலினால், பழியுடைய இவ்விரு வரில் நாணமிலா இவனினும், நாணமுடைய அவளே, பெருமை யுடையவள், என நாணத்தைப் புகழ்கின்றார் வள்ளுவர். இந்தத் திருக்குறளில், திருவள்ளுவனார், பெண்ணேவல் செய் தொழுகும் பேதையினைக் குறித்தும், இவனிடம் வேலை வாங் கும்பெண்ணைப் பற்றியும், பேசுகின்றாரே யன்றி உலகத்துப் பெண்களைப் பற்றிப் பேசுகின்றார் அல்லர். இதற்கு,

'நாணின்றித் தன் இல்லாளது ஏவற்றொழிலைச் செய்து திரிகின்றவனது ஆண்டன்மையின் நாணினை யுடைய அவள் பெண் தன்மையே மேம்பாடுடைத்து'

என்று கூறி,

"ஏவல் செய்வித்துக் கோடற் சிறப்புத்தோன்றப் பெண் ணைப் பிரித்துக் கூறுகின்றார்"

என உரை நுட்பம் காட்டுகின்றார் பரிமேலழகர். இவ் வுரையும் நாம் கூறிவருவதை வற்புறுத்துதல் காண்க.

முடிவு

பெண்கள் புத்தேளிர் உலகில் பெருஞ் சிறப்புப் பெறு வர் என்பதனையும், வீடு பெறும் நீத்தார் பெருமையும் அவர் களுக்கு எளிதில் கை கூடும் என்பதனையும், எடுத்துரைத்த திருவள்ளுவனார் பெண்களை இகழவும் செய்யார்; உயர்நிலை யடையார் என்றும் உரையார். பெண் பிறவியே உயர்ந்த பிறவி என்றும், உயர் நிலையடைதற்குத் தக்க பிறவி என்றும், அதன் பெருமையினைக் கூறியதோடு தகுதியினையும் எடுத்துக் காட்டி, உயர்ந்த பிறவியில் எல்லாம் உயர்ந்தது அப்பிறவி எனத் தம் கொள்கையை விளக்கிவைக்கின்றார்.

'பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்
திண்மையுண் டாகப் பெறின்.'

தொகுப்புரை.

பெண்களுக்கு, உடல்வலியும், மனவலியும், அறிவுவலியும், இல்லையாதலின் அவர்களது கற்பினைக்காக்க வேண்டுமானால், வீட்டில் பூட்டி வைத்தல் வேண்டுமென்ற கொள்கையை மறுக்கின்றார் வள்ளுவர். அவர்கள் மெல்லியலார் ஆனாலும், மனத்திண்ணியரே என எடுத்துக் காட்டுகின்றார். கல்வி அறிவு முதலியவை பெண்களுக்கும் உரியன என்பது தோன்ற அவற்றைப் புகழ்கின்றார். உலகின் நன்மைக்கெனப் பிள்ளை பெறும் அறிவிற்சிறந்த தமிழ்த்தாயைப் புனைந்துரைக்கின்றார். வீட்டிலடைப்பதனைச் சிறை என இழித்துக் கூறிச் 'சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யும்' என்று வினவுகின்றார். பெண்களோடு கூடிவாழ்வார், அறவழிசெல்லுவதில்லை என்பதனையும் மறுத்துரையாடுகின்றார். இல்லறத்திலேயே நின்று வேளாண்மையும்நோன்பும் மேற்கொண்டொழுகி இயற்கைத் துறவியாய் மெய்யுணர்தலையே புகழ்கின்றார். மண்ணோடும் பொன்னோடும் வைத்துப் பெண்ணையும் பொருளென ஒருங்கெண்ணிப் பெண்களைத்துறத்தலை துறவெனப்பின்னவர் கூறுவது போல இப்பெரியார் எங்கும் கூறுகின்றிலர். 'அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை' என முடிவு செய்கின்றார். பெண்களுக்கென ஓர் உரிமையும் இல்லை என்பதனையும் ஒரு சிறிதும் உடன்படுகின்றார் இல்லை. இன்பத்தில் எல்லா உரிமையும் ஏழைப் பெண்ணுக்கும் உண்டெனப்பாடுகின்றார். அன்பன்றி வேறொன்றிற்கும் அடிமையாதல் அந்நிலையில் இல்லை எனச் சிறப்பிக்கின்றார். பெரியோருக்கு அஞ்சியோ, பொருளுக்கு அவாவியோ, மணத்தல் பிணமுயக்கே என இழிவு கூறுகின்றார். வரைவின் மகளிரால் பலபழியுஞ் சூழ்தலை இக்காலத்திற்கேற்ப எடுத்துக் காட்டுகின்றார். பரத்தையர்பிரிவே கூறாது நாணம் சிறத்தற்குப் புலவி நுணுக்கம் என்ற புதியதோர் இன்பவழியில்மக்களைப் புகுத்துகின்றார். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி; ஒருத்திக்கொருவன், என்ற தமது மரபினை நிலை நாட்டுகின்றார். அறத்தால் வருவதே இன்பம் என வற்புறுத்து கின்றார்.

இன்பத்துப்பாலில் உலகியலை கூறுகின்றார். அறத்திலும் பொருளை எல்லாம் பெண் கையில் கொடுத்துவிடுகின்றார். ஆடவன் அங்குத் துணையாகிப் பின்நிற்க, அவளை இல்லறத்தைத் திறம்பட நடத்தி அவனையும் நல் வழிப்படுத்துவதைக் காட்டுகின்றார். உடற்பண்பாகிய பெண்மையை நயந்து இணைவிழைச்சி யொன்றே விழைந்து அறமும் பொருளும் கருதாது அவளுக்கு அஞ்சி ஏவல்செய்தொழுகுவதைக் கடிகின்றார். அன்பு பூண்டொழுகி, அறமும் பொருளும் கருதி அவளது உயிர்ப்பண்புகளை உலகின்பமுறப் பொலியச்செய்து, அவளது பெண்மையையும் உணர்ந்து துய்ப்பது, அவளை அணைவதையே அறமென்றும், இன்பமென்றும், புகழ்கின்றார். அவளைக் காதற்கழி விடமாக்காது, பெருமைக்கும், புகழிற்கும், அன்பிற்கும், அறிவிற்கும், இன்பத்திற்கும், இருப்பிடமாக்குகிறார். பொருளிலும் ஆணுக்கு உள்ள உரிமை, பெண்ணுக்கும் உண்டென்பதனை வெளிப்படையாக எடுத்துக்கூறுமாறு அக்காலத்தில் அதனை மறுத்து நின்றார் இல்லை போலும். ஆனால், ஆண்பாலார்க்கும் பெண்பாலார்க்கும், ஒக்க வகையில் தான், உலக நடையைப் பொருட்பாலில் கூறிப்போகின்றார். அன்றியும், வில்லேருழவரைக் கீழ்ப்படுத்திச் சொல்லேருழவருக்கே ஏற்றம் கொடுத்தமையால், படைக்கஞ்சிப் பள்ளியறை புகுந்த மகளிர், அறிவினை நாடி அம்பலம் புகுந்து, அவையத்தாரில் ஒருவராய், அனைத்துலகும் இன்பமுற இனிதே உழைத்தருளி, உயர்நிலை பெறுமாறு அவர்களுக்கோர் ஏற்றம் தந்தருள்கின்றார். அவர்களுக்கெனப் பொருட்பாலைப் படையியலாக்காது அறிவியலாக்கிப் பண்டை முறையினைச் சீர்திருத்துகின்றார். எனவே, அறத்திலும் பொருளிலும், இன்பத்திலும், வாழ்க்கைத் துணையாவாள் பெண்ணே என்பது திருவள்ளுவரது முடிபு. பெண்கள் உயர்வதில்லை என்றும், பெண் பிறவியே இழிபிறவி என்றும், கூறுவாரது வாய்மொழி அனைத்தும் பொய்ம்மொழி என்று காட்டுகின்றார். புத்தேளுலகையும், செம்பொருளாய்நின்ற சிறப்பு நிலையாகிய நீத்தார் நிலையையும், பெண்கள் எளிதில் அடையலாம் எனப் பாடுகின்றார். பெண்பிறப்பின் இத்

தகைய பெருமையினையும், உயர் நிலை அடைதற்கேற்ற அதன் தகுதியினையும், எடுத்துக்காட்டிப் பெண் பிறப்பினும் உயர்ந்த பிறப்பும் உண்டோ என்கிறார். 'பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள' என்பதே திருவள்ளுவர் காண்கின்ற உண்மை. காலத்தையும் கடந்த திருவருட் புலவராதலின் உண்மையினையும் உயர் நிலையினையும் உலகம் உள்ளளவும் போற்ற ஓதுகின்றார் என்பது ஒருதலை.

'பொய்ப்பால பொய்யேயாய்ப் போயினபொய் யல்லாத
மெய்ப்பால மெய்யாய் விளங்கினவே—முப்பாலிற்
றெய்வத் திருவள் ளுவர்செப் பியகுறளால்
வையத்து வாழ்வார் மனத்து.'

'மணற்கிளைக்க நீரூறு மைந்தர்கள் வாய்வைத்
துணச்சுரக்குந் தாய்முலை யொண்பால்—பிணக்கிலா
வாய்மொழி வள்ளுவர் முப்பான் மதிப்புலவோர்க்
காய்தோறு மூறு மறிவு.'

'இன்பம் பொருளறம் வீடென்று மிந்நான்கும்
முன்பறியச் சொன்ன முதுமொழிநூல்—மன்பதைகட்
குள்ளவரி தென்றவை வள்ளு வருலகங்
கொள்ள மொழிந்தார் குறள்.'

'அறந்தகளி யான்ற பொருடிரி யின்பு
சிறந்தநெய் செஞ்சொற்றீத் தண்டு—குறும்பாவா
வள்ளுவனா ரேற்றினார் வையத்து வாழ்வார்கள்
உள்ளிரு ணீக்கும் விளக்கு.'

ஸ்ரீ ஆதிமூலம் பிரஸ், சென்னை.

பிழை திருத்தம்.

ஏடு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
2	23	காணலாம் ஆகவே	காணலாம். ஆகவே
3	6	பெட்டிப் பேழை	பெட்டி பேழை
3	8	பொருளான்	பொருளாள்
4	3	ஒதுவதற்கு	ஓதுவதற்கு
4	12	தயங்கும்	தங்கும்
4	25	உயிரில்லனமாகிய	உயிரில்லனவுமாகிய
4	31	(Euolution).	(Evolution).
6	27	காலத்து உரிய	காலத்து உயரிய
7	5	அணங்கனை	அணங்கனை
9	2	தம்மையும் யறியாது	தம்மையுமறியாது
9	13	திருமறையினைஉடன்	திருமறையினைவழி
9	14	பட்ட	படு
10	15	உடன்படுவார்	வழிபடுவார்
14	11	அமுதநிலவெரியும்	அமுதநிலவெரிக்கும்
15	9	மக்கள்	மாக்கள்
15	24	பெண்னும்	பெண்ணும்
16	7	பெண்பால் பொருளிலும்	பெண்பாற் பொருளிலும்
17	26	அறிய பெண்களுக்கு	அறியப்பெண்களுக்கு
19	18	சான்றோரை சான்றோரே	சான்றோரைச்சான்றோரே
20	28	புனைந்துரைத்த	புனைந்துரைக்கும்
21	16	குடி பிறப்போ	குடிப்பிறப்போ
24	10	பரிமெலழகியாரது	பரிமேலழகியாரது
25	5	நொய்மை	நொய்ம்மை
25	19	வண்ணம்மாரறிந்	வண்ணமாரறிந்
27	24	பத்மாவதி	பத்மினி
29	4	மன நிலையோ	மனநிலையே
29	24	நொய்மை	நொய்ம்மை

ஏடு	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
30	2	பெண்களைபழிப்பது	பெண்களைப்பழிப்பது
32	18	மாசிலனுதலனைத	மாசிலனுதலனைத்
38	19	நீறபிற	நீரபிற
33	24	செறுக்கறுப்பான்	செருக்கறுப்பான்
37	5	நின்றாள்	நின்றான்
41	28	அழுக்கேற்றினின்மை	அழுக்காற்றினன்மை
43	6	அறம்	அரும்
43	21	கொல்லே	கொல்லோ
44	1	இல்லறதை	இல்லறத்தை
50	8	யாகும்	மாகும்
50	30	அவர்களுக்குபெயர்	அவர்களுக்குப்பெயர்
51	11	தம்விழ	தம்வீழ
52	12	இருப்பாலோ	இருபாலோ
53	26	திருவள்ளு	திருவள்ளுவர்
54	26	ஓதுவிடுகின்றார்	ஓதிவிடுகின்றார்
56	11	உலகவழங்கும்	உலகவழக்கும்
57	6	போகப்போக.	போகப்போக,
59	12	கொள்னாது	கொள்ளாது
60	10	த்றதை	றத்தை
73	11	துறந்ததைகூறுவது	துறந்ததைக்கூறுவது
77	8	நமக்கொழியுச்	நமக்கொழியச்
81	16	பிரிவிணர்த்தியவழி	பிரிவுணர்த்தியவழி
83	17	கூறிகின்	கூறுகின்
85	4	என்பதாயுற்று	என்பதாயிற்று
97	12, 13	தொடர்ச்சியாக ஓதுக	
104	22	அறம்வழி	அறவழி
104	31	விழைக்சி	விழைச்சி
105	8	மனையாளை	மனையாளை
106	16	இயம்பின்மை	இயல்பின்மை
106	19	இயம்பின்மை	இயல்பின்மை

ஏடு	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
107	2	வீறெயத	வீறெய்த
109	3	நாட்டார்	நட்டார்
112	12	ம்யும்	யும்
113	15	வாம்	தாம்
113	14	ஆராயத்தக்கன	ஆராயத்தக்க
113	15	வாம்	தாம்
115	10	உயிர்ப்புண்புகளே	உயிர்ப்பண்புகளே
116	16	சோற்ருேடை	சொற்ருெடை
117	24	குணம்.	குணம்,
118	10	நெடிவடிவாயிருப்பன்	நெடுவடிவாயிருப்பன்
118	15	விளங்குகின்ருர்	விளக்குகின்ருர்
122	13	னெல்லை	ளெல்லை
122	18	அறத்ருள் இன்பம்	ருள் இன்பம்
122	19	டையதின். எல்லை	டைய அறத்தின் எல்லை
123	21	பிறர்ந்தனர்	பிறந்தனர்
124	17	கனவனுக்கே	கணவனுக்கே
125	13	குற்ளுரை	குறளுரை
125	29	இல்லாதான்	இல்லாதாள்
127	17	என்று யாண்	என்று யாண்டும்
127	20	பாஞல் கூறுகின்ருர்	பாஞல், கூறுகின்ருர்
128	2	டைப்பிடி	கடைப்பிடி
128	21	இல்லற	இல்லறம்
130	29	நழுகிப்	நழுவிப்
134	27	பனி	பணி
136	17	தொழு தொழுவார்	தொழு தெழுவார்
137	30	அன்புபிழம்பை	அன்புப்பிழம்பை
141	5	தாழ்ந்தன	தாழ்ந்தன.
145	1	யினும் இடத்திலிருந்து பாடிஞர்கள் என்பதற்கு இட அதி	யினும் ஓர் இடத்திலிருந்து பாடிஞர்கள் என்பதற்கு இடமில்லை. திருவள்ளுவமாலைகூறும் அதி

ஏடு	வரி.	பிழை	திருத்தம்.
145	5	பிறந்தி	பிறந்த
146	1-2	யாமில்லை. அன்றியும் திருவள்ளுவமாலை கூறும் கியறிவு வன்மைகொண்டு ஆள்வதே மேலனுங் கொள்கையினராத	கொண்டு ஆள்வதேமே லெனுங் கொள்கையின ராத
149	20	கேண்மைத்திற	கேண்மைதிற
150	18	மன்னன்	மன்னவன்
151	22	உடலூரத	உடலூரத்
162	8	அறிவுடைய நம்பி	அறிவுடைநம்பி
12	9	,,	,,
64	26	இழிவுடைவள்	இழிவுடையவள்

சுயமரியாதைக் கண்டனத் திரட்டு.

நால்வர் திருவுருவப்படத்துடன் விலை அணா 8.

நமது பாரதநாட்டில் தற்காலம் தோன்றி யிருக்கும் சுய மரியாதைக் கட்சியின் கொள்கைகளைத்தக்க ஆதாரங்களோடு கண்டித்து சென்னை "தேசபந்து" ஆசிரியரும் ஆத்திகச்சங்கத் தலைவருமான சதாவதானம் தெ. கிருஷ்ணசாமி பாவலர் அவர்கள், உயர் திருவாளர் தெ. பொ. மீனாக்ஷிசுந்தரம் M. A. B. L. அவர்களால் எழுதப்பெற்றிருக்கின்ற இந்நூல் ஆத்திக அன்பர்கள் ஒவ்வொருவர் கையிலும் அவசியம் இருத்தல்வேண்டும்.

இதில் அடங்கியுள்ள நூல்களின் விவரம்:—

1. கோயில் எதற்கு? பண்டித மாளவியாவின் ஆஸ்திகப் பேருரை
2, கோயிலை இப்படிதா? கொண்டு திருத்துவதா? ஆரியர் காலத்தில் கோயில்கள் மயக்கம், கோயில் என்பது தமிழர் கோயிலே, கோயிலின் உண்மைநோக்கங்கள், 2. ஸ்ரீராமாயணத்தின் சிறப்பு
4. ராமாயணப் போராட்டம். ஊமையின் உளரல், குருடன்கனு,
5. திருஞானசம்பந்தர் கொலைபாதகரா? சுயமரியாதை சம்பாஷணை, வடலூர் சிதம்பரம் இராமலிங்க சுவாமிகள் திருஞானசம்பந்தர் தோத்திரம்.
6. வேசி மக்கள் யார்? சூத்ரன் என்பதன் பதப் பொருள், அறிஞர்கள் அமுத மொழிகள் முதலியன அடங்கியது.

சுயமரியாதைக்கொள் கூட்டுக்கொள் விலை அணா 0 8 0

கீர்வாண, திராவிட, ஆந்திர சங்கீதச் சாஹித்திய கதாப்பிரசங்க வித்வத் களஞ்சியம், தேவகோட்டை மஹா வித்வான்: பிரஹ்மஸ்ரீ, உ. வே. ஸௌந்தரராஜ அய்யங்கார் ஸ்வாமிகள் அபிப்பிராயம்

:: ஜெனரல் ஹிந்திய ஸங்கீத :: கீர்த்தனைப் பாட்டு புத்தகம் ::

விலையுயர்ந்த காகிதத்தில் அச்சிடப்பட்டது—மூன்று பாகங்கள்

விலை ரூபா 1—8—0

இப் பெயர் கொண்ட புத்தகம் ஒன்று ஸ்ரீமான் T. C. திருநாவுக்கரசு அவர்களால் 3 பாகங்களாகத் தொகுத்திருக்கின்றது. ஸ்ரீ த்யாகராஜ ஸ்வாமிகள், பட்டணம் சுப்ரமண்ய அய்யரவர்கள், சுப்பராய தீக்ஷிதரவர்கள், ஹரிகேசவநல்லூர் முத்தையா பாகவதரவர்கள், கர்ப்ப புரியாரவர்கள், ஸ்ரீ பத்ராசல ராமதாஸ் அவர்கள், நெய்க்காரப்பட்டி பல்லவி சேஷய்யரவர்கள் முதலிய முன்னோர்களால் பாடப்பட்ட தெலுங்கு கீர்த்தனங்களும்; நடராஜப்பத்து, காவடிச் சிந்து, நந்தனார் சரித்திரக் கீர்த்தனை, முத்துத் தாண்டவர் பதங்கள், சமய குரவர்களாகிய நால்வர் தேவாரங்கள், ஸ்ரீ ராமலிங்க ஸ்வாமிகள் திருவருட்பா, ஸ்ரீ அருணகிரி நாதர் திருப்புகழ், பாம்பாட்டிச் சித்தர், கடுவெளி சித்தர், குதம்பை சித்தர், அகப்பேய் சித்தர் முதலானோருடைய பாடல்களும் அருணாசலக் கவிராயர், வேதநாயகம் பிள்ளை முதலானவர்களுடைய கீர்த்தனங்களும்; மற்றும் பக்திரஸம் ததும்பும் பாடங்களும் அழகு பெற அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இப் புத்தகம் ஒன்று கைவசமிருந்தால் பஜனை பாட்டுக் கச்சேரி முதலியவைகளால் அடையக் கூடிய நன்மைகள் அனைத்தையும் அடையலாகும். இந்நூலை ஆண் பெண் அனைவரும் வாங்கிப் படிக்க வேண்டியது அதியவசியமாகு மென்பது திண்ணம். இதில் நால்வர் படங்களும் குஹப் பெருமான் படமும் அமைக்கப்பட்டுப் பார்ப்போர் மனதைப் பரவசப்படுத்துவதும் ஓர் விசேஷம். இப் புத்தகத்துக் கேற்படுத்திய விலையோ மிகக் குறைந்தது. இதனா லடையும் பயனோ அளவு கடந்தது. நாம் விசாரித்த மட்டில் சொற்பப் பிரதிகளே இருப்பதாகவும் தெரிகின்றது. ஆகையால், சங்கீதாபிமானிகளும் அன்பர்களும் விரைந்து புத்தகங்களை வாங்கி அதனாலாய பயன்களை யடைவதோடு பதிப்பாளருடைய மனதுக்கும் குதூஹலத்தை அளித்து இரண்டாம் பதிப்புக்கு அவரை உத்ஸாஹப்படுத்த வேண்டியது அவசியம் என்று ஸ்ரீ பரந்தாமன் பரம கருணையை நாடுகின்றேன்.

இங்ஙனம்,

சென்னை, } ஸௌந்தரராஜ அய்யங்கார்,

ஸஜ்ஜன விதேயன்.

ௐ

வள்ளுவரும் :: :: மகளிரும்

(Valluvar's Conception of Woman)

T. P. மீனாட்சிசுந்தரன்

M.A., B.L., Dip. Ec. M.R.A.S.,

ஸ்ரீ சாது
இரத்தின சற்குரு புத்தகசாலை,
பார்க்டவுன் போஸ்ட், சென்னை.

SRI SADHU
RATNA SARGURU BOOK DEPOT,
PARK TOWN POST, MADRAS.